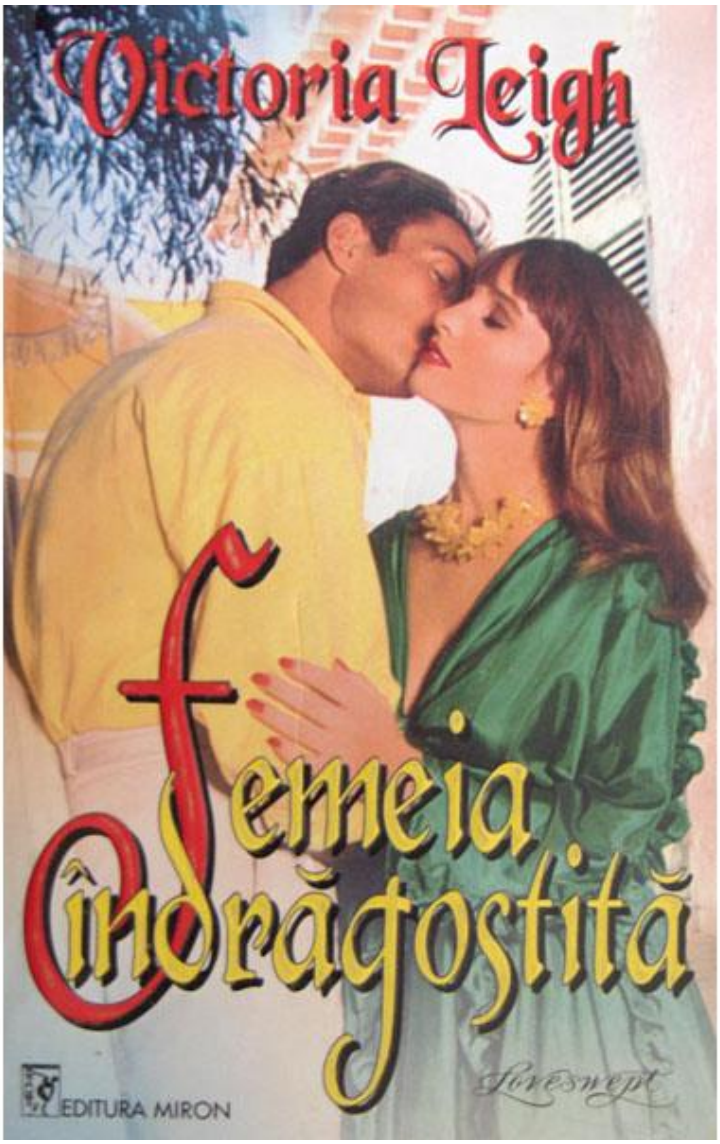

FEMEIA ÎNDRĂGOSTITĂ
VICTORIA LEIGH

CAPITOLUL 1

Masa avusese darul să-i dea senzaţia că ar fi un oaspete neaşteptat al ultimului avanpost al civilizaţiei,pe un tărâm prea sălbatic şi aspru pentru a încuraja explorarea şi cu atât mai puţin pentru a permite să fie locuit.Acesta se întindea de-a lungul şoselei cu două benzi care străbătea pustietăţile abia locuite ale ţinutului central din Colorado.Becurile de neon şi linoleumul soios,găurit de pietricele,îi păreau o privelişte binefăcătoare faţă de pustiul alb pe care Micah Blackthorne îl traversase ca să ajungă aici.Asta nu însemna că ar fi avut ceva împotriva spaţiilor largi,dar după ce călătorise trei zile ca să ia urma femeii şi a copilului,acum se simţea uşurat că se afla sub acelaşi acoperiş cu cei urmăriţi de

el,chiar dacă era miezul nopţii.O reperase deja de câteva ore,la un popas de camioane,dar trebuise doar să o privească aprovizionându-se cu benzină şi cumpărându-şi o cafea.Locul fusese mult prea aglomerat pentru a acţiona.
Înconjurând ceaşca de ceramică strâns cu mâinile,o duse la gură,pentru a sorbi o înghiţitură de cafea fierbinte şi aromată şi pentru a mai arunca o privire prin încăpere.Femeia arăta la fel de obosită precum era şi el,în schimb,el simţea cum îi creşte în interior un sentiment de satisfacţie,fără nici o legătură cu mila.Părul ei castaniu,lung până la umeri,părea să fi fost bine periat,deşi începuse să nu mai arate aşa,deoarece copilul îşi băgase mâna în el,ciufulindu-l şi trăgându-l.
Cearcănele întunecate de la ochi îi accentuau paloarea pielii,iar surprinzătoarea lipsă de culoare scotea şi mai mult în evidenţă faptul că era extenuată.Aşa cum stătea la capătul barului,ochii-i păreau negri sub sprâncenele arcuite delicat.
El,însă,ştia că avea ochii căprui.Ştia totul despre ea,avea toate informaţiile în dosarul care îi fusese dat.Dosarul mergea dincolo de trăsăturile ei fizice şi obiceiuri,erau enumerate chiar şi lucruri ce reieşiseră doar din auzite şi chiar şi cele ce nu reieşiseră.Bethany Sarah Corbett ar fi fost îngrozită să ştie că avea prea puţine secrete faţă de Micah,pe el însă nu-l preocupa sensibilitatea femeii.
Bethany.Ce fel de nume o mai fi şi ăsta? Micah îl pronunţă în gând,apoi scutură cu dezgust din cap.Era un nume de doamnă,amintind de o prinţesă răsfăţată sau de o mucoasă de debutantă.
Se amuză constatând că i se potrivea,chiar dacă era îmbrăcată aşa,cu blugi decoloraţi şi foarte strâmţi şi nu arăta deloc ca o prinţesă.
Îşi mută privirea asupra copilului cu care se juca femeia.Băieţelul de şase luni,din coşuleţul matlasat,ce putea servi şi ca scaun şi ca pat,fiind asigurat cu centuri peste trunchi şi picioare,era aşezat pe o masă *Formica*,jupuită.Din această poziţie complet sigură,copilul blond dădea din mâinile şi picioruşele-i durdulii,gângurind fericit în timp ce doamna Corbett îl alinta cu un ursuleţ de catifea,pe care-l numea „Pookey”.
Micah mormăi şi se uită în altă parte,minunându-se de unde mai avea atâta energie să se joace cu el.În timp ce el urmărea pistele false şi se întorcea să prindă pistele noi,ea făcea altele,conducând vitejeşte pe drumuri periculoase din cauza îngheţului.În plus mai avea grijă şi de copil,ceea ce însemna să-l care în coşul acela care arăta destul de solid,cu siguranţă cântărind mai mult decât băiatul.Şi,în plus,Bethany Corbett nu era o femeie masivă,avea sub un metru şi şaizeci şi cinci şi,după aprecierea lui Micah,acum era mai slabă decât cele cincizeci de kilograme declarate la obţinerea permisului de conducere.Putea să spună,uitându-se la ea,că acele trei zile de goană îşi puseseră din plin amprenta.

Putea să-şi închipuie cum se simţea,pentru că şi el era al naibii de obosit şi doar tot ce avusese el de făcut fusese să se îngrijească de propria-i persoană,în timp ce o urmărea spre acest local din mijlocul pustietăţii.Nici gândul la ceea ce va urma nu-l făcea să se simtă mai bine.În loc de a apuca două ore de somn,care îi erau atât de necesare,trebuia să se aştepte la o altă noapte lungă de condus,dacă voia s-o ia înaintea viscolului care-l urmărise îndeaproape în ultimele ore.
După cum era de norocos,copilul o să plângă probabil tot drumul spre aeroport.
Înghiţind şi restul cafelei,puse ceaşca pe tejghea,făcându-i semn chelneriţei să-i mai dea una.Nu-i păsa dacă aceasta îl va putea recunoaşte,dacă,cumva,Bethany Corbett avea curajul să cheme poliţia.Deşi Micah se îndoia că ar face acest lucru,totuşi,fusese nevoie să-şi ia anumite precauţii,aşa că atunci când intrase în restaurant,îşi trăsese pe ochi pălăria Stetson,fără să şi-o scoată de pe cap.Nici măcar nu-şi dăduse jos cojocul,deşi trebui până la urmă să şi-l descheie,ca să nu moară de căldura aproape copleşitoare din local.Îndepărtându-şi umerii sub cojocul greu,scormoni în buzunar după mărunţiş şi împinse monedele pe tejghea.Trebuia să fie pregătit pentru momentul când ea urma să plece.
Tresări când ea împinse la o parte farfuria pe jumătate goală şi se sprijini în cot.Continuă să se joace,sprijinindu-şi bărbia cu mâna.Lui Micah i se păru că-i vede mâna tremurând,când mângâie copilul pe căpşorul blond,cu părul ţepos ca o perie,de parcă ar fi fost racordat la curentul electric.Îl hrănise mai devreme,cu răbdare,dându-i porţii mici cu linguriţa dintr-un borcan,ce conţinea mâncare pentru gura lui lacomă.Acum,ea se întinse şi scoase din sacoşa de la picioare o sticlă plină cu un lichid ce semăna cu laptele.Deşurubă capacul şi-i dădu copilului sticla,izbucnind în râs când biberonul ateriza mai mult spre ochi decât spre gură.Râsul răguşit se stinse într-un suspin în timp ce copilul îşi îndreptă corect sticla şi începu să sugă.Micah urmărea scena prin oglinda crăpată din spatele tejghelei.El îşi cântări şansele favorabile,pentru eventualitatea în care ea ar fi lăsat copilul pe masă şi s-ar fi dus spre separeul de lângă intrare.În afară de femeie şi copil,localul era gol,nu se mai afla nimeni cu excepţia lui şi a chelneriţei; şi atenţia acesteia ar fi putut fi uşor distrasă cu o comandă oarecare,de la bucătărie.Datorită oboselii,Bethany Corbett nici n-ar fi de condamnat că l-ar lăsa puţin pe copil,atât cât i-ar trebui să se odihnească dincolo de uşa închisă a separeului.Nici nu l-ar surprinde dacă ar face aşa ceva.O asemenea neglijenţă deliberată ar fi în concordanţă cu ceea ce ştia deja,despre ea.
De parcă i-ar fi citit gândurile,ea se sprijini pe picioare,îşi trecu mâna prin păr şi mai oftă o dată.Chiar în momentul în care credea că întrezăreşte şansa mult aşteptată,îşi aruncă geanta pe umăr,îşi puse sacoşa cu lucrurile copilului pe

celălalt umăr,după care luă copilul în braţe,cu coş cu tot.I se păru că e copleşită de greutatea voluminoasă,dar ea se redresa de spate,înainte de a-i fi confirmată impresia trecătoare.Se strădui să se stăpânească,aşteptând aproape cu nervii întinşi până când se deschise din nou uşa de la separeu şi femeia ieşi.Ea se îndreptă înapoi spre masă,punând copilul în mijloc,apoi respiră scurt,parcă ar fi durut-o,în timp ce îndepărta nota de plată pe care chelneriţa i-o adusese în lipsa ei.Aplecându-se,se scormoni în buzunarul de la haină după bani şi-i puse pe masă.Micah se hotărî să nu întreprindă nimic,până nu o vede ieşită.Atunci,socoti el,chelneriţa ar fi prea departe ca să fie în stare s-o ajute cu ceva,iar copilul ar fi îmbrăcat deja cu lucruri groase împotriva gerului şi el n-ar avea de ce să-şi facă probleme ca să mai apuce nişte hăinuţe sau pleduri,îndată ce se va vedea bine instalat la drum,o să aibă timp să se oprească şi să aranjeze copilul pe locul special pe care-l împrumutase pentru această treabă.

Micah dădu din cap,satisfăcut de plan.Asta era ocazia pe care o aştepta,chiar dacă nu se potrivea perfect cu preferinţa clientului de a nu avea nici un martor.

Privi din nou în oglindă,cu o nerăbdare crescândă,pe măsură ce i se părea că lui Bethany Corbett îi trebuie neobişnuit de mult timp ca să-şi echipeze copilul în îmbrăcămintea de iarnă.Când în sfârşit termină cu asta,ea înghesui sticla plină pe jumătate cu lapte în sacoşa de la picioarele ei.Atunci îşi dădu şi el seama că trebuie să ia şi această sacoşă.N-avusese în vedere hrana,în pregătirile lui.

Când,în cele din urmă,ea se întinse să-şi ia haina Micah,se dădu jos de pe scaun şi se îndreptă legănat spre ieşire.Bocancii făceau zgomot scrâșnit pe linoleumul presărat cu pietricele rămase în urma trecerii a zeci de perechi de ghete tăbăcite cu zăpadă îngheţată.Îşi ţinea privirea coborâtă,nu se uita nici la Corbett,nici la chelneriţa...ceea ce îi dădu posibilitatea să evite să calce pe Pookey,în momentul când acesta ateriza în calea lui.

Micah ezită o clipă,cântărind riscul pe care şi-l asuma luând un fel de contact cu Bethany Corbett,faţă de certitudinea că era mai bătător la ochi pentru chelneriţa care îşi pierdea vremea pe acolo faptul că a refuzat să facă acest gest de minimă curtoazie.Toate la un loc l-au determinat să fie prudent şi să adune de pe jos blestematul de ursuleţ.Micah se aplecă şi-şi apăsă degetele-i lungi pe gâtul lui Pookey.Ursuleţul ţipă,luându-l cu totul pe neaşteptate,încât era aproape gata să-l scape din mână.Privea uimit ursuleţul,care era mai mic decât mâna sa,dorindu-şi fierbinte să fi avut şansa să ajungă la uşă doar cu cinci secunde mai devreme.

Acum,însă,nu numai că trebuia să-i dea obiectul mamei,dar mai trebuia să se şi scuze că l-a strâns prea tare.

-Jeremy tot încearcă să facă asta de câteva săptămâni.

Să-l stranguleze? întrebă el în gând,întrebându-se,în acelaşi timp,dacă ea avea de obicei glasul răguşit sau dacă ăsta era tot un semn de oboseală.Se întoarse încet şi-i întinse ursuleţul,dându-şi prea târziu seama că putea să-i vadă uşor faţa, deoarece îl privea de jos.Era prea târziu deja,nu avea decât să termine cu asta şi să iasă afară.

-Ce încearcă să facă? întrebă el fără tragere de inimă,deşi era conştient că astfel prelungea conversaţia.

-Încearcă să-l facă pe Pookey să scoată un sunet.Zâmbi şi îndesă ursuleţul în buzunarul de la haină.Nu este încă destul de puternic să-l strângă aşa de tare.

-Nu l-am strâns tare.De la această distanţă mică,faţa îi părea şi mai delicată,iar pielea,aproape translucidă.O piele catifelată,cântări el,care se potriveşte cu viaţa pe care a dus-o.Acum,înţelegea de ce Steven Corbett fusese atât de atras de ea.Ambalajul era superb.Ea râse.

-Nici nu e nevoie să-l strângi prea tare.Ceea ce este natural pentru tine,este imposibil pentru Jeremy.Cel puţin,nu-şi dăduse seama că a strâns intenţionat obiectul.Clătinând din cap la mulţumirile ei,Micah se întoarse şi se îndreptă spre uşă,bocancii marcându-i sonor retragerea,de parcă cele câteva clipe pe care le pierduse vorbind cu ea fuseseră de mare importanţă.Era tocmai pe punctul de a împinge uşa de sticlă îngheţată,când văzu apropiindu-se,din partea opusă silueta unui bărbat.În cele din urmă,instinctul lui ascuţit care-i salvase nu o dată pielea îl făcu să-şi schimbe brusc direcţia şi să se întrepte spre toaleta pentru bărbaţi,care se găsea chiar alături.Împinse uşa cu piciorul,ţintuind-o cu vârful bocancului şi între timp puse mâna pe pistolul din buzunarul de la spate.Se uită prin deschizătura minusculă la bărbatul care intra în local.Era o idee mai scund decât Micah,cu părul blond-deschis şi ochi albaştri,spălăciţi,care nu dezvăluiau nici o altă expresie în afară de o nuanţă victorioasă.

Sutton.Să-l ia naiba! Cum de i-a ajuns atât de repede? Uitându-se la bărbatul ce trecea pe lângă uşa după care era ascuns şi se îndrepta spre femeie,lui Micah îi trecu prin minte un lung şir de blesteme.Amintindu-şi de zgomotul scrâșnit pe care-l făcuseră bocancii lui pe linoleum,ajunse la concluzia că n-avea nici un rost să încerce să se furişeze în spatele lui Sutton.În afară de asta,femeia l-ar vedea şi precis ar face ceva prostesc,care să-l avertizeze pe Sutton.Nici revolverul,pe care-l cântărea acum în mână cu greutatea-i atât de cunoscută,nu mai constituia o ameninţare de la distanţa asta,deoarece Sutton ar fi apucat-o pe Bethany Corbett sau pe copil şi i-ar fi ţinut în loc de scut.Ar fi atraşi într-o afacere fără rost,în care era obligatoriu ca să fie rănit cineva.Îl tenta să-l împuşte pe Sutton pe la spate,dar Micah socotea că,având în vedere faptul că era

ghinionist,putea să-l omoare şi n-avea nevoie de genul de probleme care ar fi decurs de aici.Îşi puse pistolul înapoi la loc şi se hotărî să aştepte până când Sutton face o greşeală.Sutton ajunse la doamna Corbett şi lui Micah nu-i trebui prea multă imaginaţie ca să ghicească tot ce-i spunea.O mărturisea chiar expresia de absolută groază de pe faţa ei.Când Sutton o apucă de braţ şi o îmbrânci înapoi,Micah o privi impasibil cum cade,sperând chiar că ar fi destul de zdravănă lovitura,ca s-o menţină căzută.Altfel l-ar încurca,atunci când avea de gând să acţioneze.Un zgomot neaşteptat,venind din spatele tejghelei,îi atrase lui Sutton privirea într-acolo; spuse ceva şi chelneriţa se întoarse şi o zbughi în bucătărie.Deşteaptă femeie,se gândi Micah,îndreptându-şi privirea spre locul în care zăcea nemişcată Bethany Corbett.Era ori încremenită de frică,ori inconştientă,conchise el văzând-o la fel de nemişcată şi dădu drumul uşii să se închidă,scoţându-şi între timp haina şi ghetele.Acum,că femeia fusese scoasă din joc,putea să încerce să se furişeze în spatele lui Sutton.Îşi aruncă pălăria peste mormanul de pe pardoseală,apoi crăpă din nou uşa.

Sutton se încărcase deja cu sacoşa cu lucrurile copilului şi tocmai se întindea după băiat,când Jeremy scoase un ţipăt asurzitor.Micah profită de aceasta,ca să deschidă uşa.Înaintând rapid pe linoleum,ajunse în spatele lui Sutton şi se pregătea să-i aplice cu muchia palmei o lovitură pe gâtul neapărat,când Sutton pivotă şi-şi ridică braţul în blocaj.Lovitura lui Micah ateriza pe antebraţul lui Sutton,având un prea mic efect faţă de ceea ce-şi propusese,în afară de un geamăt ce se putu auzi chiar şi peste ţipetele asurzitoare pe care deja le scotea copilul.Pe când Micah îşi ridică braţul să-i aplice o altă lovitură,Sutton îşi roti cealaltă mână şi lama strălucitoare ce-i apăruse în mână îi crestă încheietura mâinii goale.Sângele ţâşni din rană,dar Micah nu dădu atenţie tăieturii şi-şi văzu mai departe de atacul asupra stomacului lui Sutton.Adversarul său se aplecă de două ori,prins fără gardă de loviturile lui Micah,care era nepăsător la durerea provocată de rană.Cu precizie calculată,Micah îi mai aplică trei pumni care-l rostogoliră pe Sutton peste masă,trimiţându-l la podea.Cuţitul îi zbură pe linoleum până spre tejghea.Micah împinse la o parte masa şi-l aşteptă pe Sutton să-şi revină,dar între timp o văzu pe femeie târându-se spre cuţit.

Înjurând,conştient că Sutton ar fi putut s-o omoare,dacă ar fi ajuns-o,Micah îl ocoli pe omul chircit la podea cu faţa în jos şi dădu cuţitului un şut,chiar în clipa în care Bethany Corbett ajungea la el.

-Ce vrei să faci? o întrebă când văzu că-şi retrage mâna,privindu-l cu ochi mari,îngroziţi.

-Să iau cuţitul,spuse ea cu o notă de uimire în glas.Am vrut să fiu de folos...

Micah se aplecă şi o apucă de pulover cu mâna validă.Cu un ochi pe Sutton,o ridică de pe jos şi o împinse brutal spre copil.
-Ieşi naibii de aici,cucoană.Copilul are mai multă nevoie de ajutor decât mine.
-Dar...Se holbă furios la ea şi răcni:
-Ieşi,am spus!Asta fu tot ce mai avu timp să zică,deoarece Sutton se ridicase în picioare.Micah era destul de rapid ca să-l îndepărteze de Bethany Corbett,dar nu fu îndeajuns ca să evite atacul.Încasă vreo doi pumni crunţi,până reuşi să mai plaseze şi el câțiva,apoi,sătul de toată treaba,îi plasă o lovitură în maxilar,
trimițându-l pe Sutton fără cunoştinţă la podea.Micah se aplecă şi-l uşura de pistolul scurt pe care Sutton îl purta sub braţ,apoi culese de jos şi cuţitul de printre scaune.Îi atrase atenţia un zgomot şi atunci,privind peste umăr,văzu spatele lui Bethany Corbett dispărând pe uşa localului.
Înjură şi scoase o batistă curată din buzunar înfăşurând-o în jurul încheieturii,în timp ce se îndrepta spre toaleta bărbaţilor.Când vru să ridice capacul de la toaletă pentru a arunca înăuntru armele lui Sutton,sângele îi picura nestingherit din rană.Cuţitul nu făcuse cine ştie ce tăietură,doar sângerarea era mare.Micah trebui să se oprească şi să-şi înnoade batista cu ajutorul dinţilor şi abia apoi să-şi tragă ghetele în picioare.În timp ce-şi îmbrăca haina şi pălăria,tot o mai înjura pe mica vrăjitoare,care ar fi putut sări asupra lui,apoi porni s-o urmărească.
Ieşind pe uşa din faţă a localului,fu înspăimântat de un vânt necruţător care-i arunca zgrunţuri de gheaţă în faţă şi-l trecu un fior de-a lungul spatelui.
Apoi,neluând în seamă dezlănţuirea naturii,aşa cum ignorase tăietura cuţitului,
ocoli clădirea,ajunse la locul de parcare şi se opri.Bethany Corbett stătea pe bancheta din spate a maşinii ei *Ford Explorer*,probabil pentru că-şi aranja copilul pe locul amenajat pentru el.Nu plecase încă.Micah nu-şi imaginase că ea ar fi putut să plece; venea doar cu câteva minute în urma ei şi se mişcase mai repede decât ar fi putut ea cu toată încărcătura de lucruri pentru copil cu care se deplasase,de parcă era un măgar supraîncărcat.Micah o porni spre *Explorer*,dar se retrase în partea întunecoasă a zidului,deoarece auzi zgomotul de motor al unei maşini grele.Privind într-acolo,văzu un plug de zăpadă ieşind din şosea şi îndreptându-se direct spre local.Plugul gigantic se opri doar la vreo câțiva metri depărtare.În lumina roşiatică ce străbătea de la firma de neon a localului,Micah desluşi două umbre în cabină.El reflecta la şansele existente ca aceştia să nu se amestece în treaba lui,în clipa în care Bethany Corbett ieşi din maşina ei,de pe bancheta din spate,şi trânti uşa.Nu se uitase în urmă şi Micah constată că nu-şi dăduse seama că era urmărită.Era destul de simplu să intre în maşină,acum,chiar înainte ca ea să pornească motorul.Totuşi nu putea să acţioneze,având martori.

Stătea în umbra zidurilor localului,cu un sentiment de neîmplinire,îi era frig şi era obosit; în acel moment se deschiseră ambele uşi ale cabinei plugului de zăpadă.În timp ce *Explorer-ul* prindea viaţă cu un zumzăit de maşină bine întreţinută şi fulgi strălucitori dansau în lumina colorată a nopţii albite de zăpadă,cei doi oameni îmbrăcaţi în costumele oranj,care atrăgeau atenţia,se mişcau greoi,parcurgând distanţa de la locul de parcare.În momentul în care aceştia dispărură înăuntrul localului,Bethany Corbett reuşise să iasă din locul ei cu maşina şi înainta încet prin spaţiul acoperit de zăpadă.

Micah aşteptă până ce ajunse la şosea şi apoi ieşi din umbră şi se îndreptă spre maşina despre care ştia că este a lui Sutton.Singurul vehicul,din parcare,în afară de plug,era o furgonetă miniaturală,parcată lângă uşa de la bucătărie,despre care îşi închipui că aparţine chelneriţei.

Ridicând capota maşinii lui Sutton deşurubă capacul distribuitorului.Îl aruncă în portbagajul propriei sale maşini,înainte de a se strecura la volan.Întorcând maşina,dădu cu spatele până aproape de peretele de cărămidă arsă,urmând apoi dârele lăsate de *Explorer*,pe zăpada proaspătă.

Micah se hotărî s-o mai lase câteva minute înainte de a acţiona,ca să aibă timp să se restabilească nervos.Cel puţin,n-a mai dublat urmele acum,ca s-o ia din nou spre nord,reflectă el amuzat,în timp ce-şi mişca mâna rănită.Nici nu se gândise prea serios că Bethany Corbett ar fi putut să-şi dubleze urmele,pe un asemenea viscol,dar ştia că făcuse o mulţime de lucruri la care nu se aşteptase în ultimele zile.Se obişnuise să nu se încreadă în nimic,în ceea ce o privea.

Nedezlipindu-şi ochii de la drum,luă telefonul celular şi formă numărul de la birou.Instrucţiunile lui erau concise şi închise ştiind că vor fi duse la îndeplinire în câteva minute.Cu puţin noroc,va ajunge cineva la local poate chiar înainte ca Sutton să-şi revină.

Între timp,depindea de el să găsească o modalitate prin care s-o oprească pe Bethany Corbett.Nu-l îngrijora faptul că nu zărea încă luminile de poziţie ale maşinii *Explorer*.Nu exista decât un drum,cel pe care o luase ea.Derivaţiile spre vest şi est erau cel puţin la treizeci de mile mai la sud.Micah se decise în cele din urmă să se îndrepte spre est,de-a lungul trecătorii La Veta de Nord,dacă maj era deschisă traficului,după cum anunţase acum o oră staţia meteorologică.Dacă nu,trebuia să-şi croiască drum prin Alamosa.De vreme ce socotea că până atunci va avea copilul,spera din tot sufletul că trecătoarea mai era încă deschisă.Nici unul din planurile lui nu avea măcar în vedere posibilitatea de a-şi petrece vremea într-o cameră de motel cu un copil mic,plângăreţ.

CAPITOLUL 2

Beth conducea cu mare atenţie prin învolburările sălbatice de zăpadă şi gheaţă,neliniştită de faptul că tot ce vedea era doar începutul a ceea ce se anunţase a fi un viscol grozav.Anunţul special fusese repetat de zeci de ori în ultima jumătate de oră,cu vocea răguşită a unei fiinţe cicălitoare,care dădea amănunte despre viscolul care urma să vină cu un fel de voioşie inconştientă.

Crainicul însă nu se afla în miezul „*celui mai teribil viscol din Colorado,din ultimii treizeci de ani*".Îşi putea permite să se desfete în statistici.Beth nu era nici măcar la fel de încântată de prognozarea depăşirii recordului de temperatură scăzută şi de ninsori,care,se spunea,imobilizase deja majoritatea ţinuturilor din Idaho şi Wyoming.Cu vizibilitatea redusă deja şi cu gheaţa ce se îngroşa sub zăpadă,tot ce-i rămăsese de făcut era să continue să înainteze.Oricum nu avea de ales.Singurul loc ce rămăsese în urma ei era localul şi acolo nu putea să se întoarcă.Dacă ar reuşi să continue să înainteze,ar fi salvată.Şi la fel şi Jeremy.

Bărbatul pe care-l trimisese Steven după ea va fi prins de viscol.Beth văzuse suficient din ceea ce cowboy-ul îi aplicase,ca să fie sigură că va rămâne destul de multă vreme inconştient,ca să nu mai prezinte nici un interes.

Cowboy-ul.Descrierea nu prea i se potrivea străinului înalt şi brunet,care sărise în apărarea ei şi fusese chiar rănit în timpul luptei.Se crispa la amintirea mâinii lui însângerate,cuprinsă de un val de remuşcare la gândul că îi trecuse prin cap să se repeadă la el,înainte de a se gândi să-l ajute.

Nu putea să-şi închipuie ce o apucase,când se îndreptase spre cuţit.Singura ei preocupare era să-l protejeze pe Jeremy.Orice altceva -şi asta includea şi cel mai elementar bun simţ –constituia un lux pe care nu şi-l putea permite.Se agăţă şi mai tare de volan şi se concentra.Chiar şi la viteza de douăzeci de mile pe oră i se părea că era atrasă înainte cu acel coeficient de probabilitate cu care presupunea că drumul se întindea acolo pe unde mergea.

I se părea acum că numai un idiot ar putea merge pe o asemenea noapte.Doi idioţi,se corectă ea,după ce aruncă o privire în oglinda retrovizoare.Alungă gândul că blondul de la local ar fi putut să se adune cumva de pe jos şi s-o urmărească.Măcar de asta avusese grijă cowboy-ul,îşi dădu singură asigurări,pe măsură ce în oglindă creşteau luminile unor faruri.

Cowboy-ul sau cine altcineva o fi fost.Asta nu însemna că pălăria şi cojocul de oaie nu i se potriveau,se gândi ea,apoi se miră de ce o preocupa acest lucru.Doar n-o să-l mai vadă niciodată.Era însă ceva în felul în care o privise cu ochii lui negri,peste îmbrăcămintea pepit a lui Pookey,care îi dăduse de gândit că se ocupa de cu totul altceva decât să-şi petreacă viaţa însemnând vitele şi

adunându-le pe cele rătăcite.Era mai aproape de stilul lui să se lupte cu hoţii de vite.Nu credea că ar fi aşa ceva.
Maşina din spatele ei trecu pe cealaltă bandă pentru depăşire şi ea apucă şi mai strâns volanul,concentrându-se la drumul din faţă.”*Idiotul*”,murmură ea când maşina trecu în viteză pe lângă ea şi dispăru,stârnind un nor de zăpadă.
”*Bravează*”,îşi spuse apoi,dorindu-şi să fi avut şi ea curajul de a merge mai repede decât cu viteza aceea de melc.Cu toate astea,nu acceleră,ci-şi întări nervii cu promisiunea unui respiro în următorul oraş.Aproape că nu-i venea să creadă,chiar dacă era atât de obosită,că greşise atunci când se hotărâse să părăsească localul şi că drumul pe care-l urma nu o ducea nicăieri.Dar nu era vorba că luase o decizie greşită,pentru că nici nu avusese de ales.
Doar s-o ia spre nord sau spre sud şi ştia că fusese îndemnată s-o ia spre sud,pentru că viscolul se întindea ca o mână,gata s-o apuce din urmă.
Scuturându-şi capul să scape de asemenea imagini prea deprimante,verifică bordul să se asigure că *Explorer-ul* se deplasa şi acceleră la ameţitoarea viteză de douăzeci şi cinci de mile pe oră.
Fu o greşeală care era aproape s-o coste mai mult decât îşi putea permite.În faţa ei apăru ca din senin o maşină.Întoarsă de-a curmezişul drumului,cu botul spre şanţ,maşina părea să fi fost neîndoios victima suprafeţei îngheţate.
Beth avu doar două secunde ca să se hotărască şi să acţioneze.Surplusul adăugat de viteză contribui întrucâtva la marja de eroare şi tot ceea ce putu să facă fu să menţină motorul constant,pe când ocolea maşina,la o distanţă de câțiva centimetri,amintindu-şi să nu atingă frâna chiar dacă instinctul îi poruncea să facă exact asta.Nici un motor cu tracţiunea pe toate roţile n-ar fi ajutat-o să nu patineze pe suprafaţa îngheţată acoperită cu zăpadă şi dură câteva momente stresante până când reuşi să redreseze maşina şi să încetinească viteza până la zero,când se opri pe marginea şoselei.Trăgând frâna de mână,decupla ambreiajul,apoi se ridică peste scaun să verifice dacă Jeremy e bine.În lumina verde,slabă,a bordului,abia putea să vadă dincolo de straturile costumului de Iarnă şi de pledurile în care-l înfăşurase.În timp ce se concentra să repereze forma mică,fiul ei îl strângea şi mai mult pe Pookey la piept,căscând tare,fără să deschidă ochii,ghemuindu-se mai adânc în patul lui moale şi cald.
Întorcându-se înapoi în locul ei,Beth îi permise inimii să bată din nou.Mâinile îi tremurau aşa de tare,încât trebui să şi le bage sub coapse.Şi deodată simţi cum nervii şi puterea voinţei la care apelase în ultimele trei zile erau pe punctul să-i cedeze.Nu-şi permitea să cedeze.Îşi dădu seama de acest lucru imediat ce mintea începu să adune crâmpeie din cele întâmplate şi să reconstituie faptele.Ceea ce

ieşi la iveală din această reconstituire îi acceleră bătăile inimii.Maşina pe lângă care trecuse foarte aproape era aceeaşi care o depăşise acum câteva minute.Chiar dacă abia o privise atunci când o depăşise,ştia că era aceeaşi.
Întorcându-şi capul,încercă să penetreze cu privirea prin noapte.Nimic.Apucă maneta ambreiajului cu o mână ce nu era deloc sigură şi întoarse maşina într-un viraj larg,rugându-se în sinea ei ca singurii proşti de pe drum să fie doar ei doi,ea şi tipul pe care-l ocolise la foarte mică distanţă.Conducând şi mai încet decât înainte,urmări propriile sale urme de roţi,în timp ce mintea-i mergea, cântărind dacă făcuse bine că se întorsese din drum.
Dar dacă celălalt de la volan constituia o ameninţare pentru ea şi pentru Jeremy? Dar dacă era cineva rănit? Oare nu auzise destule,care s-o dezveţe să se oprească pentru a ajuta un necunoscut? Dar dacă nu mai trecea nimeni pe drum? Oare şoferul ar supravieţui peste noapte? Sau călătorii,dacă erau?
Ar putea să se întoarcă la local şi să trimită ajutoare.Dar nu putea face asta.Localul ieşea din calcul.Ar fi trebuit să-şi continue drumul şi să se oprească la prima casă pe care-o vedea.Dacă vedea vreo casă,lucru de care se îndoia, deoarece viscolul lua din vizibilitate până la minimumul necesar,ba chiar şi mai mult.Ar putea să îngheţe până atunci.Sau să fie loviţi de altcineva,cu mai puţin noroc decât avusese ea.Cum de risca viaţa fiului său cu un act de bunătate care s-ar putea solda cu un final îngrozitor?
Chiar dacă cântărea cele mai teribile situaţii,Beth era convinsă că ele nu i se pot întâmpla.Omul pe care-l trimisese Steven după ea se mai afla probabil întins pe jos.În afară de asta,dacă se dovedea că a greşit,n-avea decât să conducă mai departe.Farurile Ford-ului prinseră forma unui bărbat,care ieşea din şanţul de la marginea şoselei.Era cowboy-ul!
O cuprinse panica,la amintirea confuză a ima-ginilor confruntării sălbatice din local.Atinse acceleraţia şi simţi cum cauciucurile alunecă spre marginea şoselei, până când se ancorară pe o bucată solidă de drum.Cowboy-ul sărise în lături în timp ce maşina patinase înainte şi lateral şi mai dură câteva secunde în care Beth ezită între panică şi fapte reale.Cowboy-ul îi sărise în apărare,îl luase prin surprindere pe omul trimis de Steven şi-i dăduse astfel ocazia să scape.
Fusese rănit din cauza ei şi acum se întorcea din nou împotriva lui.Fără nici un motiv.Până să apuce să oprească maşina,transpiră.Mai efectua o întoarcere în U şi se apropie cu spatele maşinii *Explorer* de cea înţepenită de-a curmezişul drumului.Reprimându-şi emoţiile,opri la o oarecare distanţă de spatele maşinii.
Bărbatul cu pălărie de cowboy se afla din nou pe drum,privind direct spre faruri,cu mâinile adânc înfundate în buzunarele cojocului său de oaie.Aşteptă

până trase frâna de mână,lucru deloc surprinzător,socoti ea,ca apoi să se
îndrepte încet spre maşină.În acele ultime clipe preţioase,Beth încuie toate uşile,apoi îşi bägă mâna în poşetă,strângând între degete patul unui mic pistol,pe care-l avea de o săptămână.Nu era proastă.Bărbatul veni spre uşa şoferului şi aşteptă să coboare geamul.Ea-l deschise,dar foarte puţin.Vorbi primul.
-Mi-a ieşit maşina de pe drum.M-ai putea duce până în oraşul următor?
Poate.Beth se uită în ochii negri şi i se părură curios de inexpresivi.
-Ce-ai zice să te tractez? Ar trebui să facem şi asta,chiar dacă ar fi doar pentru a o feri de a da cineva peste ea.Este destul loc s-o laşi la marginea drumului,dacă o putem îndrepta.O rafală neaşteptată de vânt îngrămădi bucăţelele de gheaţă în spaţiul dintre geam şi faţa bărbatului,dar acesta nici nu se sinchisi de parcă ar fi fost o rafală firavă.
-Maşina nu mai poate să se mişte singură.Cred că am retezat conducta de benzină de vreo piatră.S-a scurs toată benzina.Începuse să obosească să se tot întindă spre deschizătura geamului,dar tot nu era atât de obosită încât să lărgească deschiderea.
-N-ai putea s-o lipeşti sau ceva de genul ăsta? Sunt sigură că ai putea să scoţi destulă benzină de la motor ca să-ţi permită să-ţi continui drumul.El clătină din cap.
-Nu se poate nici lipi,nici scoate benzină.Doar dacă nu ai aşa ceva.
Beth revăzu în gând lista echipamentului de urgenţă pe care şi-l adunase în portbagaj şi scutură din cap în semn de neputinţă.El aştepta fără să încerce să vorbească,cu privirea lipită de faţa ei,în timp ce vântul aducea tot mai multă zăpadă între ei.Luă singura hotărâre care i se părea bună.
-N-am mai folosit niciodată odgonul de remorcare.
-Am eu grijă de asta.Este în portbagaj?
-E în cutia de lângă roata din stânga.Privirea lui i-o reţinu o clipă pe a ei şi o străbătu un fior de-a lungul coloanei vertebrale când îi văzu pe faţă întinzându-i-se o expresie de satisfacţie,încerca să-şi imagineze de ce putea să fie atât de satisfăcut şi în acest moment el îşi trase mai jos borul pălăriei mascându-şi expresia care o făcuse să regrete că s-a oprit din drum.
-Va trebui să descui uşa ca să o pot lua.Chiar dacă neliniştea ei se datora combinaţiei dintre nervii întinşi şi oboseală,Beth îşi întări strânsoarea armei înainte de a împinge butonul clanţei.Clicul fu aproape de neauzit faţă de bătăile inimii care o asurzeau,o simfonie a ritmurilor interne,care-i măsurau panica şi se hrăneau cu ea.I se păru o eternitate aşteptarea în care el trebuia să facă prima mişcare,prin care să-i dovedească faptul că greşise atunci când se oprise şi s-o

determine să folosească pistolul care-i iradia o răceală de moarte în mâna transpirată.Probabil că-şi imaginase că el trăsese rapid cu ochiul la mâna ei ascunsă,pentru că nu făcu altceva decât să se întoarcă şi să se îndrepte spre spatele maşinii înainte ca ea să aibă timp să-şi analizeze reacţia,dacă ar putea cu adevărat să apese pe trăgaci.Uşurarea îi fu de scurtă durată,totuşi,deoarece el deschidea acum portbagajul,deci primejdia nu trecuse.Dacă era vorba de o primejdie,logica îi spunea că singura reală pentru ea rămăsese în urmă,la local.
Nu-şi putea risca norocul şi,întorcându-se,îngenunche pe scaun,cu faţa spre spatele maşinii,continuând să ţină arma în mână,o treabă destul de dificilă, deoarece aceasta era tot în poşetă.Cu mâna stângă se întinse la păturică şi o trase peste căpşorul plin de păr,căci vântul adusese în maşină o rafală de viscol.
Tremură şi ea,tot de frig de data asta,nescăpându-l din ochi pe bărbat.
Îşi dădu seama că fiul ei se afla între ei,în direcţia de ochire,lucru care nu o avantaja.Micah o văzu pe femeie că îngenuchează pe scaunul şoferului şi descifra expresia de frustrare de pe faţa ei.Pentru a doua oară în acea noapte trăiau aceleaşi senzaţii,deşi frustrarea ei era mai degrabă legată de nerăbdarea de a-şi continua drumul,în timp ce a lui se datora în întregime armei pe care o ţinea ea.Nu se aşteptase ca ea să fie înarmată.
Apucând odgonul de tractare,închise portbagajul şi se întoarse spre maşina lui.Nu fusese nevoie să zărească sclipirea metalului,ca să-şi dea seama că avea o armă.Îi fusese destul să observe cum îşi ţinea mâna în poşeta de piele,tot timpul în care stătuse în faţa geamului ei.Satisfacţia pe care o avusese atunci când ea consimţise să-l ajute,deşi ezitase,îi fu înlocuită de îngrijorarea pe care o simţea la gândul că treaba nu se arăta a fi uşor de îndeplinit,aşa cum plănuise.
Nu-şi bătuse capul nici cu gândul că ar fi putut să-l împuşte.Trebuia să-şi închipuie că o va face.Tocmai din această cauză,trebuia să continue să joace toată această comedie în legătură cu scoaterea maşinii lui din şanţ şi îndepărtarea ei de pe partea carosabilă.Şi nicidecum că ar fi fost stricată.”*Accidentul*” nu era decât o stratagemă ca s-o scoată de acolo pe Bethany Corbett; dacă reuşea, însemna că nu mai era nevoie de alte metode mai periculoase de a o opri.
Avusese chiar grijă să aranjeze în aşa fel,încât ea să aibă destul timp să reacţioneze şi să ocolească,socotind că se deplasa cu aceeaşi viteză mică,de la pornire.Să apară cineva din întâmplare era o probabilitate neglijabilă; nu depăşise nici o altă maşină,de când plecase de la local,ceea ce se datora nu numai orei înaintate,ci şi viscolului.Puţini oameni aveau treabă pe această întindere de şosea la ora două dimineaţa.Înjurând cu toată gura la adresa zăpezii,gheţii şi vântului,agăţă odgonul de maşină şi supraveghe operaţiunea de

tractare până la marginea şoselei,cântărind în tot acest timp şansele rămase.De fapt nu mai exista decât una singură.Trebuia să meargă cu ea până în cel mai apropiat oraş,apoi s-o părăsească la vreo benzinărie sau la un restaurant,undeva unde să nu îngheţe de moarte.În intervalul de timp de până atunci,trebuia s-o deposedeze de armă.Socotea că nu e o treabă prea dificilă.Cu arma în mână,nu putea conduce foarte bine o maşină fără comandă auto-mată.
Desfăcu odgonul de tractare şi-l aruncă înapoi în portbagaj,împreună cu sacoşa lui cu lucruri,pe care o recuperase din propria-i maşină,fiind conştient şi fără să se uite,că-i urmărea fiecare mişcare.Se îndreptă agale spre portiera de la locul pasagerului şi era tocmai pe cale s-o deschidă în momentul când geamul alunecă de tot în jos,nu doar puţin ca ultima dată.Atunci îşi închipui că geamul deschis îi dădea posibilitatea să ţintească direct.După o clipă de reflecţie,în care cântărea faptul că ea nu şi-ar fi bătut capul să-i tracteze maşina din şanţ,dacă ar
fi avut de gând să-l împuşte,Micah alungă această imagine a lui Bethany Corbett trăgând în el şi se aplecă să se uite înăuntrul maşinii.
Imediat îşi dori să n-o fi făcut,pentru că tot ce mai lipsea din imaginea ridicolă închipuită mai înainte era doar să apese pe trăgaciul pistolului mic,cu care-l ţintea drept între ochi.Perioada lungă de antrenament în ascunderea reacţiilor îl ajută să nu izbucnească în râs la ideea că ea credea cu adevărat că pistolul o făcea să-şi menţină controlul asupra situaţiei.Fără să mai socotească faptul că pistolul era unul minuscul,ea mai făcuse şi greşeala de a ţinti de la o distanţă mult prea mică.Ar fi avut mai multe şanse dacă ar fi ţintit în umăr sau abdomen.
O studie cu calm şi-i defini starea într-un singur cuvânt: îngrozită.Îi trecu un val rece pe spate,pentru că ştia că o femeie speriată putea trage mai uşor decât una calmă.Chiar şi cu un pistol minuscul,putea să producă destulă pagubă.
Când îi vorbi,încercă să-şi reducă asprimea naturală din voce:
-Ce am făcut? Ea îşi strânse mai tare degetele pe patul pistolului.
-Nimic,deocamdată.Dar nu pot să risc.Trebuia să-i ia pistolul,înainte de a face o prostie.Micah arătă cu capul spre pistol.
-Dacă chiar crezi că ai nevoie de acest obiect,mă întreb de ce ai mai oprit.
-Am oprit pentru că îţi eram datoare.
-Şi atunci de ce ai pistolul?
-Sunt precaută,asta-i.Expresia-i era nu doar obosită,ci şi foarte hotărâtă.
-Poate-ţi închipui că am plănuit acest accident cu speranţa că tu,şi numai tu,ai să te nimereşti să mă salvezi?
-Există posibilitatea...El o întrerupse ca să o împiedice să spună prea multe.Ştia deja exact ceea ce trebuia să ştie despre ea.

-Ai furat? Ea ezită.
-Nu.
-Bărbatul de acolo,din restaurant,se părea că voia ceva de la tine.
-Da.Cum ea nu mai adăugă nimic,Micah dădu doar din umeri şi-şi lăsă privirea să-i alunece pe linia albă a gâtului ei,înainte de a şi-o coborî asupra ţevii pistolului.
-Presupun că va trebui să-mi imaginez că te crezi posesoarea unor lucruri extraordinare,ascunse sub haină şi pulover,încât orice străin să fie gata să străbată atâta drum ca să se apropie de tine.
-Nu fi caraghios,spuse ea,încruntându-şi sprâncenele a iritare.
-Tu eşti caraghioasă,doamnă,i-o întoarse el.Chiar dacă ai un trup de nota nouă, pe scara de la unu la zece...
-Nu e,interveni ea repede.Micah continuă să se prefacă de parcă n-ar fi ştiut foarte bine cum stau lucrurile.
-Chiar dacă ar fi fost aşa,mă îndoiesc că aş fi regizat un accident în mijlocul acestui pustiu uitat de Dumnezeu,dar pentru a-mi încerca norocul,în cazul în care ai fi oprit,ca să-mi ţii de cald.Îl privi un moment lung,după care suspină.
-Recunosc că este cam exagerat,dar am aflat în ultima vreme că nu trebuie să cred că totul este exact ceea ce pare.Nu,nu credea că a învăţat.Unicul zâmbet pe care-l schiţase Steven Corbett în scurta întrevedere avută cu Micah fu atunci când povesti despre şocul total pe care-l suferise soţia lui când curtea îi recunoscuse lui dreptul de a păstra copilul lor,de doar şase luni.Probabil că Bethany îşi închipuise că Steven Corbett nu dorea copilul.
Se înşelase.La fel ca şi fostul ei soţ,care greşise imaginându-şi că ea n-o să facă nirnic pentru îndreptarea situaţiei.Nu,Bethany Corbett luase toată lumea prin surprindere când se furişase în locuinţa,care fusese şi a ei pentru o scurtă perioadă după căsătorie,şi-şi furase fiul,o lovitură ce a necesitat calcul şi noroc, pe care o îndeplinise doar la douăzeci şi patru de ore de la audiere.
Micah trebui să recunoască faptul că admira pe cineva care a încercat să i se opună bărbatului puternic care era Steven Corbett.Lăsând deoparte admiraţia, însă,avea de îndeplinit o treabă.Ea-şi înmuie buzele,lucru pe care-l urmări cu surprinzătoare tulburare.Când ea îşi drese glasul ca să vorbească,trebui să-şi abată privirea de la gură.
-Dacă vrei să te duc până în oraşul următor,trebuie să respecţi regulile mele.
-Care sunt? întrebă el cu blândeţe.
-Tu conduci.Eu ţin arma.
Chiar dacă arma era mică în comparaţie cu majoritatea de acelaşi fel,greutatea ei

îi trăgea mâna în jos,ţinta coborând spre piept.Micah se simţi uşurat când ea o îndreptă mai sus.
-Şi dacă nu vreau să conduc?
-Atunci rămâi aici şi poţi spera că am să trimit pe cineva după tine,înainte de a îngheţa.Tresări când o rafală de vânt pudră locul din faţă cu particule de gheaţă.
Micah dădu doar din cap.N-avea de gând să rămână.
-Atunci,cred că am să conduc.Încearcă să nu apeşi pe trăgaciul obiectului aceluia,în clipa când treci pe locul de alături.
Se îndreptă şi ocoli capota,cu încetineală,deoarece avea nervii încordaţi şi nu dorea să se vadă.O zări cu coada ochiului,cum se înghesuie aproape de bord şi se aşează pe celălalt loc,cu spatele la uşă,cu arma îndreptată cam în direcţia lui.
Micah consideră că poate amâna problema în a cui posesiune trebuia să fie arma.Câtă vreme ea se simţea responsabilă de păstrarea unor reguli,nu putea provoca nici o încurcătură.N-avea nici un motiv să acţioneze sau să-şi manifeste inutil emoţiile,deşi,dacă ar fi să te iei după fostul ei soţ,nu era deloc în stare să aibă sentimente.În orice caz,astea nu mai contau.Steven Corbett îi arătase documentele care-l îndrituaiu legal asupra copilului.Treaba lui Micah era să-i redea aceste drepturi.Dacă Corbett fusese atât de îndreptăţit în cererile lui,ar fi trebuit să anunţe autorităţile de lipsa copilului.Imediat ce Bethany ar fi fost prinsă,el nu avea altceva de făcut decât să stea liniştit şi să privească felul cum fosta lui nevastă dispare în amurg.În loc să acţioneze astfel,l-a angajat pe Micah să-i aducă înapoi copilul,invocând dorinţa de a rezolva problema fără scandal şi publicitate,în timp ce Micah făcea consideraţii personale în legătură cu faptul că asistentul procurorului districtual din Albuquerque ar trebui să aibă mai multă încredere în organele abilitate cu respectarea legilor,în acelaşi timp,putea să raporteze acest lucru şi la dorinţa omului de a-şi proteja viaţa personală de luminile reflectoarelor.Iar faptul că această încercare de a păstra confidenţialitatea venea în flagrantă contradicţie cu comportarea lui Corbett din timpul desfăşurării atât de publice a divorţului său constituia doar o simplă sursă de reflecţie pe parcursul drumului lung,de mile întregi şi nimic altceva.
Micah deschise portiera dinspre locul şoferului cu degete îngheţate,ca urmare a lucrului fără mănuşi pe o vreme atât de vitregă.Bandajul îi dispăruse undeva sub maşina lui,sângerarea însă se oprise şi tăietura se închegase,aşa că nu avea de ce să-şi bată capul să găsească altceva cu care să se bandajeze.Scoţându-şi pălăria Stetson,împinse în spate scaunul,apoi se aşeză la volan.După ce se desfăcu la cojoc,se întoarse să se uite la femeie,ţinând pălăria încă între degete.
-Te superi dacă o pun pe bancheta din spate?

Probabil că s-a supărat,pentru că ţinând arma într-o mână,luă pălăria cu cealaltă.
-Lasă-mă pe mine.Ridică din umeri cu indiferenţă,dar scrâşni din dinţi când văzu că o apucă de bor -un lucru care nu se face,când ai de a face cu un produs Stetson -şi apoi,ca să fie insulta completă,o aruncă peste umăr,direct pe jos.
-Speram să stea undeva bine pusă.E pălăria mea favorită.Buzele i se destinseră într-o părere de surâs.
-Aproape că-i invidiez pe toţi cei care mai au energia să se preocupe de o pălărie.Vorbele-i moi purtau o încărcătură ce-i amintea de şoaptele secrete dintre îndrăgostiţi.Trupul îi reacţiona imediat -o crispare bruscă îl cuprinse,se produse o schimbare de ritm al inimii,lucru ce ar fi trebuit să-i fie cunoscut,dar nu era aşa.Deşi îl stârnise,ştia că reacţia lui faţă de această femeie era cu totul diferită de cele de la întâlnirile întâmplătoare ce l-au chinuit sau l-au fermecat până acum.Nici una dintre toate femeile pe care le cunoscuse de-a lungul anilor nu-l sedusese doar datorită unor cuvinte simple.Era impresionat...şi chiar neliniştit oarecum,pentru că era foarte sigur că nu o făcuse intenţionat.Îi parcurse faţa cu privirea,fiind atent să nu se aventureze mai jos.Ştia că dacă ar arăta doar o părere din ceea ce simţea,îl va arunca imediat afară din maşină.Privirea ei nu-i trăda altceva decât hotărâre şi o oarecare frică.Îi privi buzele uşor întredeschise şi i se păru că o aude respirând scurt şi neregulat,ca semn al situaţiei neplăcute în care se afla.Nu,Bethany Corbett nu avusese nici un gând să-l ademenească.O făcuse fără să-şi dea seama,datorită unei capacităţi înnăscute,de care Micah era sigur că-i adusese mai multe necazuri decât ar fi meritat.Sau poate că le merita,într-un fel care n-avea nici o legătură cu senzualitatea pe care o răspândea la fiecare respiraţie.Nu se lămurise şi nici nu-i păsa.Divorţul ei,care fusese mult prea mediatizat,îi trâmbiţase păcatele,avea de toate,de la adulter până la lăcomie excesivă,cu destule alte mici păcate dezvăluite,pentru a convinge pe toată lumea,de la judecător în jos,că Bethany Corbett era o femeie care nu merita nici măcar o centimă ca pensie alimentară.Micah parcursese dezgustat toate articolele decupate din ziare,pe care i le pusese Corbett la dispoziţie,şi insistase asupra lor,numai pentru că,atunci când era vorba de urmărirea unei persoane care nu dorea să fie găsită,fiecare detaliu avea importanţă.
Femeia de lângă el era calmă în cea mai mare parte a timpului.Îşi amintea cum stătea Bethany lângă avocatul ei,cu reputaţia făcută praf,în timpul audierilor pentru stabilirea pensiei şi cum asculta sentinţa într-o tăcere împietrită,semn,aşa cum interpretase presa,că era vinovată de tot ceea ce o acuzase soţul ei.Audierea legată de încredinţarea copilului,care avusese loc la câteva zile după cea a stabilirii pensiei,fusese în multe privinţe o repetare a primei teme,cu o excepţie

demnă de remarcat,aceea că fosta doamnă Corbett făcuse dovada unei demonstraţii emoţionale,pe care Micah o considerase de neînţeles la început, urmată de un acces de furie atunci când fiul ei îi fusese luat cu forţa din braţe.
Apoi urmară lacrimile,lacrimi mute,în timp ce ieşea din sala de Judecată.Nici măcar nu-l aşteptase pe avocatul el,împingându-se prin mulţimea spectatorilor şi dispărând într-un taxi.Steven Corbett profitase atunci de toată atenţia presei, pozând cu un zâmbet larg,fericit,ţinându-l grijuliu pe fiul său în braţe.Nu-i fusese niciodată permis să-şi ţină fiul în braţe,îşi informase el,atunci,asistenţa lacomă de noutăţi.O să se obişnuiască,lucru de care va avea grijă în lunile care vorveni.Încântătoarea recunoaştere a lipsei de experienţă a câştigat inimile locuitorilor din Albuquerque şi în plus i-a deschis calea spre susţinerea popularităţii lui în cercurile politice.Era clar că i se mărea puterea şi analizele făcute prevedeau deja prezenţa lui în cursa pentru postul de procuror districtual,din următoarele alegeri.Micah nu dădea doi bani pe aşa-zisa putere a lui Corbett,pe de o parte pentru că el era din Denver şi nu-i păsa cine ce era în climatul politic din Albuquerque şi pe de altă parte pentru că nu se lăsa influenţat de politică şi de relaţii.Acea Bethany Corbett pe care o studiase în biroul său nu se potrivea deloc cu femeia pentru care cheltuise trei zile ca s-o urmărească şi asta nu numai prin felul în care a văzut-o că-şi hrănea copilul,la local.Nu,era ceva în privirea ei care o arăta convingător de inocentă faţă de aspectele neplăcute ale vieţii pe care se presupunea că a dus-o.
Inocentă,până aproape de ignoranţă.Micah ar fi putut să jure că Bethany Corbett făcuse doar în treacăt cunoştinţă cu păcatele de care fusese acuzată că le-ar fi comis,o cunoaştere care nu fusese dobândită prin experienţă personală.
Acum,însă,cum privea la ţeava armei ce părea grea în mâna ei,recunoscu faptul că nu-şi putea permite să se îndoiască de nici un singur amănunt murdar,auzit pe seama ei.Şi totuşi,nu se putea împiedica să nu se întrebe ce ar simţi dacă toată acea incredibilă senzualitate a lui Bethany Corbett ar fi îndreptată asupra sa...cu bună ştiinţă.Micah începuse să vadă ce l-a făcut pe Steven Corbett să se îndrăgostească de femeia pe care o luase de nevastă.

CAPITOLUL 3

-Te doare mâna? Când vorbi,Beth se uită la linia roşie,închisă deja,ce parcurgea încheietura mâinii cowboy-ului,amintindu-şi în acelaşi timp cum a întrebuinţat-o,lucrând la maşina lui,când a ataşat odgonul de tractare.Se înfiora şi simţi cum o cuprinde remuşcarea.Fusese rănit din vina ei şi ea nici măcar nu-i mulţumise ca lumea.

-E în regulă,răspunse el fără nici o urmă de resentiment în glas.Mă doare puţin,dar n-o să dureze mult.
-Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat.Păru puţin surprins,dar îşi ascunse reacţia ridicând din umeri.
-Şi mie.N-aveam deloc chef de scandal.Răspunsul lui indiferent era deconcertant,aşa că ea abandonă subiectul în favoarea unuia mai neutru.
-Încotro te îndrepţi? Apoi,fu cât pe ce să izbucnească în râs,dându-şi seama că ar putea-o considera proastă după felul cum încerca să facă puţină conversaţie,în timp ce-i conducea maşina prin furtuna zdravănă care se înteţea şi ea îşi ţinea arma îndreptată asupra lui,undeva între abdomen şi gât.Nu părea să ţină pistolul prea fix,dar chiar dacă i se mai balansa din cauza greutăţii,încerca să fie îndreptat în direcţia lui.O dureau degetele de la strânsoarea forţată şi nu-şi dorea decât să ajungă undeva,oriunde,înainte ca să adoarmă de căldura din maşină,mai ales că avea atâta nevoie de somn.Era al naibii de cald!Un imbold de autocontrol o făcu să-şi îndrepte umerii,reamintirţdu-i că nu-şi putea permite să se lase pradă oboselii care o chinuia de câteva zile.Dar nici nu putea închide încălzirea,din cauza lui Jeremy,care avea nevoie de orice strop de căldură binefăcătoare.
Ţine-l la căldură,îi spusese doctorul.Sistemul lui fragil a suferit un şoc şi-i va face bine mediul cald.Şi păzeşte-l bine,mai adăugase el.
Nu avusese nevoie să i se spună aceste ultime vorbe.Prin îndepărtarea lui de lângă Steven,fusese alungată cea mai teribilă ameninţare la mica lui viaţă.
Singurul ei ţel acum era să-l ţină cât mai departe de furiile insultătoare ale lui Steven.Acesta,împreună cu fuga ei cât mai departe de temperamentul brutal al fostului soţ.Fără să-şi desprindă privirea de pe cowboy,care-i conducea maşina cu o îndemânare liniştitoare,îşi strecură mâna liberă sub haină,pentru a-şi alina locul de sub sânul stâng.Doctorul îi spusese că avea una sau două coaste fracturate.Era dureros,dar suportabil,dacă nu avea prea mult de ridicat sau de cărat.Ar fi fost recunoscătoare acum două săptămâni dacă ar fi aflat că Steven nu i-a fracturat nimic,atunci când s-a repezit la ea cu pumnul,o demonstraţie de forţă care să-i asigure tăcerea pentru audierea rezervată stabilirii pensiei.Acum îl blestema de fiecare dată când trebuia să-l ridice pe Jeremy,fie că era,fie că nu în scăunelul lui.Supravieţuise,totuşi.La fel cum va supravieţui Jeremy după ce-i vor trece vânătăile pe care i le lăsase Steven pe braţe şi picioare.Copilul va fi salvat atâta timp cât îl va putea ţine departe de fostul ei soţ.N-avea nici o importanţă câte legi încălcase pentru asta.Cowboy-ul îşi drese glasul,lucru ce-i reaminti lui Beth că era mult mai bine să ţintească mai degrabă cu două mâini decât cu una.Îşi scoase mâna de sub haină,încolăcindu-şi degetele pe patul armei,în timp

ce-l studia pe cel de lângă ea.Barba crescută de câteva zile îi ascundea o faţă la fel de puternică precum trupul.Ca să-l descrii doar ca pe un tip cu ochi negri,cu păr castaniu,lung peste guler şi trăsături regulatejnsemna să-l banalizezi,era nepotrivit aproape.Încercă să-şi imagineze de ce i se părea aşa,în timp ce aştepta ca el să-i spună încotro se îndreaptă.
-Nu mă duc nicăieri anume,cel puţin nu în noaptea asta,spuse el şi vocea-i joasă şi răguşită acoperi cu uşurinţă zumzăitul motorului.Sincer să fiu,aş prefera să mă opresc la primul motel.Îi aruncă o privire,după care îşi concentra din nou atenţia asupra drumului.
-Ai ceva de obiectat la asta? Ea clătină din cap,apoi dându-şi seama că n-a putut s-o vadă,spuse:
-Nu.Dar mă îndoiesc că ai să găseşti ceva de partea aceasta a lui Monte Vista.
-Asta înseamnă încă treizeci de mile sau aşa ceva.O mai privi o dată.
-Cred că ar trebui să te opreşti şi tu.Drumurile se vor înrăutăţi mai degrabă,decât să se îmbunătăţească.Ea fu de acord cu el,ştiind în acelaşi timp că nu-şi putea permite luxul de a se opri.Mai ales dacă voia să treacă prin trecătoarea Wolf Creek Pass,până să fie înzăpezită de viscol.
-Atunci am să te las la Monte Vista.El dădu din cap,încuviinţând,în timp ce degetele-i alunecau peste volan.Simplul gest indiferent îi provocă o aducere aminte a unor timpuri mai frumoase,a unei vieţi deosebite,o vreme când ea nu aflase încă despre furie şi molestare.De o vreme când credea sincer că bărbatul care-i făcea curte cu insistenţă copleşitoare era ceea ce părea.Îl cunoscuse pe Steven la un colector de fonduri şi,în cele câteva luni care au urmat,el nu-i dezvăluise nici măcar o singură dată ceva din partea întunecată a firii sale.Era blând şi amuzant,părea incredibil de sincer când vorbea despre munca şi visurile lui,încât îl primise cu braţele deschise,văzând doar faţada pe care i-o prezentase.Nu avusese timp şi nici motive să se uite ce este dedesubt.
După nuntă,aproape imediat,faţada îi cedă.Steven nu ştia când să se oprească, nici de la băutură,nici de la bătaie.Când îl ameninţa că va dezvălui faptul că o maltratează,îi răspundea prin bătaie de joc,ameninţări sau nega pur şi simplu.
Avea nenumăraţi prieteni,importanţi şi puternici,care l-ar fi crezut pe el,nu pe ea.Comunitatea academică în care lucra ea nu avea nici o tangenţă cu muşchii politici de care dispunea Steven.Credibilitatea ei,ca profesoară de fizică,era nesemnificativă în comparaţie cu reputaţia lui de lider de marcă al comunităţii.
Singurul motiv pentru care îi trebuiseră săptămâni în loc de zile ca să scape din această căsătorie fusese propria ei neîncredere,nu credea că el poate fi atât de crud,de schimbat.Chiar şi după ce l-a părăsit,a ţinut secret adevărul sordid al

căsătoriei,mai ales l-a ascuns faţă de familia ei din Boston.Era prea ruşinată să recunoască faptul că a ales atât de prost.
Tatăl ei era prea bolnav,ca să i se spună adevărul.Imediat ce a devenit stăpână pe propria sa persoană,a evitat să dea divorţ de Steven,ca să nu-i atragă atenţia.
Când,în cele din urmă,el a intentat divorţul,s-a simţit uşurată,cu atât mai mult,cu cât sarcina ei înaintase şi el părea să n-o ia în seamă.Tot aşa ignorase şi naşterea fiului lor.Şi asta a durat până când a venit timpul să legalizeze problemele.
Steven îi cumpărase tăcerea cu promisiunea că nu va avea pretenţii asupra lui Jeremy.Aşa că ascultase liniştită,în instanţă,cum este acuzată de o mulţime de păcate,despre care nici măcar nu visase şi,cu atât mai puţin,nu le comisese.
Şi făcuse totul pentru copilul pe care îl pierduse până la urmă.În mod legal.
Beth clipi,ca să-şi ascundă lacrimile,tot ce mai rămăsese din inocenţa ei şi se concentra asupra momentului.Femeia cu pistolul îndreptat asupra unui bărbat,pe care nu-l mai văzuse până în acea noapte,nu mai avea încredere în lege.Credea doar în ceea ce ştia ea că este drept.Micah consideră că sosise momentul să-i ia arma.Trase cu coada ochiului spre ea ca să fie sigur că se uită mai mult la el decât la felul în care mergeau şi atunci încetini treptat,până când ajunseră să ruleze la jumătate din viteza pe care o avuseseră cu câteva minute înainte.
Rugându-se să nu-i zvâcnească degetul pe trăgaci la momentul nepotrivit,atinse puţin frâna şi antrena maşina într-o derapare uşoară,care-o lovi tare de portieră.
El trebui să-i admire lipsa totală de reacţie.În timp ce redresa maşina,nu auzi nici un ţipăt,nici un suspin,din partea ei.Iar faptul că nu trăsese în el era un avantaj.
Scoase un suspin adânc şi se uită cu vizibil dezgust spre ţeava îndreptată spre el.
-Dacă deraparea ar fi fost numai cu câţiva centimetri mai încolo,doamnă,am fi ieşit din şosea.Pot să vă asigur că nu mi-ar plăcea să fiu împuşcat,numai pentru că maşina se izbeşte de ceva şi apeşi din greşeală pe trăgaci.Se apucă de volan şi se aşeză mai bine în scaun.N-am să-ţi mai pot fi de prea mult folos,dacă mă împuşti la o denivelare de drum.Se aşternu tăcerea pentru multă vreme şi Micah acceleră încet până ajunse la viteza pe care o considera sigură.Rulau cu aproape treizeci de mile pe oră şi atunci o văzu,punându-şi pistolul în poală.
-Ar trebui să-ţi iei degetul de pe trăgaci,ca să fie mai sigur,îi reaminti el.
Îl ascultă,încrucişându-şi mâinile strâns pe ţeava scurtă a armei.
-Dacă reduci viteza sub zece mile,iau din nou arma.
Micah îşi ascunse satisfacţia la gândul că mai are de luat nişte lecţii de autoapărare,dacă-şi închipuie că e aproape în siguranţă acum.Sau că are situaţia sub control.Ar putea,înainte ca ea să-şi dea seama,să o lovească peste faţă şi să-i arunce arma din poală.Sau s-o adoarmă pentru un timp oarecare,numai

apăsându-i puţin pe o anume arteră.La fel de bine,ar putea,ca într-o joacă de copil,să se antreneze într-o altă derapare şi să-i smulgă arma fără să lase volanul din mână.Sigur că ar prefera să nu-i facă nimic,dar nu-şi imagina că i-ar da pistolul pur şi simplu,dacă i l-ar cere.Se hotărî s-o lase să se liniştească pentru câteva clipe,până când avea să-şi ducă treaba la îndeplinire,dar,tocmai atunci, copilul ţipă pe neaşteptate.Bethany se uită în spate şi Micah îi luă cu uşurinţă pistolul din poală.Strigătul ei de mânie fu la fel de puternic ca şi cel al copilului.
Micah apucă pistolul cu mâna stângă,ţinându-l lângă volan,apoi îşi ridică piciorul de pe acceleraţie,ca să fie pregătit să facă faţă oricărei încercări de a-i fi smuls.Cum ea nici măcar nu-l atinse,îi aruncă o privire plină de admiraţie.
-Bine gândit,doamnă.Nu intenţionam să o sfârşesc în şanţ,pentru a doua oară,în noaptea asta.Deşi el avu impresia că descoperă un uşor tremur în glas,ea vorbi încet şi stăpânit.
-Ar fi trebuit să risc să te împuşc fără voia mea.
-N-ar fi trebuit să te opreşti pentru mine,mormăi el.Faptul că ţi-ai luat degetul de pe trăgaci a fost o altă greşeală făcută pe parcurs.Din coş,se auzi un alt ţipăt indignat,nelăsând-o să spună ceea ce avea în gând.Micah o opri,înainte ca ea să reacţioneze la ţipătul copilului,punându-i mâna pe umăr.
-De acum încolo,doamnă,fii atentă ce faci.Nu am chef să mai suport nici o armă de cucoane.Îi simţi înfiorarea şi îşi dădu seama,atunci când îşi retrase mâna,că înţelesese exact cine preluase controlul asupra situaţiei.
-Jeremy are nevoie de mine,spuse ea cu o voce surprinzător de calmă.
Micah trase cu coada ochiului la expresia de pe faţa ei şi fu mulţumit văzând că n-are de gând să facă vreo prostie.Încă.Cu toate acestea,o supraveghe prin oglinda retrovizoare,observând-o cum se desprinde din centura de siguranţă şi se strecoară în spate prin spaţiul gol dintre cele două locuri din faţă şi cum caută ceva în sacoşa de jos.Îl puse copilului un biberon în mână şi apoi se întoarse înţepată,înapoi în locul ei,uitându-se în continuare prin parbriz.
Micah pândea cu prudenţă orice mişcare a ei,relaxându-se doar pentru o clipă, atunci când îşi băgă mâna dreaptă sub partea din faţă a hainei,pe coaste,mai jos de sân,de parcă ar fi durut-o ceva,iar apăsarea mâinii îi atenua durerea.
Îşi aduse aminte cum,în restaurant,se strâm-base de durere de vreo două ori şi se întrebă cum de se rănise.Sau dacă era bolnavă.Câteodată şi pneumonia produce dureri,atunci când plămânii apasă pe coaste,atât de tare,încât abia se mai poate respira.Asta ar putea explica şi timbrul vocii.Îi părea rău ca răguşeala din glas să fie ceva trecător.Nu că ar conta cine ştie ce,adăugă el în gând.Şi nici

pneumonia.Se întreba cum de-şi închipuia că poate să aibă grijă de copil,când ea însăşi era bolnavă.Dar nu era treaba lui.
Îşi băgă pistolul în buzunarul din stânga şi apoi se frecă pe ceafă pentru a-şi împrăştia tensiunea ce i se strânsese acolo.Cel puţin acum,copilul încetase să mai plângă.Când ea se mişcă puţin,se tensiona din nou,ca apoi să se liniştească văzând-o cum se apasă mai mult pe coaste,în timp ce respira slab,superficial Micah îşi reconsideră părerea despre natura durerii,abandonând pneumonia, întorcându-se la părerea lui legată de vreo rană.
-Ai regizat accidentul,nu-i aşa? Nu văzu ce putea să-l reţină să nu-i spună.În afară de asta,vocea ei părea mângâietoare,aşa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme să i se pară.Dădu scurt din cap.
-N-ar fi trebuit să opreşti,ţi-ai făcut singură rău.Te-ar fi scutit să ajungi în situaţia asta.Cum ea nu avea ce să spună,o determină să vorbească.
-Şi totuşi,de ce ai făcut-o?
-Că m-am oprit?
-Da.
-Mi s-a părut un lucru de bun-simţ.O spuse de parcă acest lucru de bun simţ îi lăsase un gust amar în gură.Auzind cuvintele acestea pronunţate cu glas tare,se înfiora,pentru că socotise că o făcuse doar...chiar dacă în dosar nu era pomenit nimic,care să-i indice reacţiile.Uitându-se prin perdeaua de fulgi care se năpusteau cu forţă,asupra parbrizului,se întreba oare ce anume avea Bethany Corbett,că-l făcuse să se poarte faţă de ea relativ blând,când a fost vorba s-o oprească,determinând-o să-i ocolească maşina pusă de-a curmezişul drumului,în loc de orice alte metode care l-ar fi dus la atingerea scopului.
Prin minte îi trecu scena din restaurant,dându-şi seama că încăierarea cu Sutton i-a modificat uşor impresia despre ea.Atunci când singurul gând pe care nu s-a sfiit să-l aibă faţă de ea a fost să constate că rămăsese întinsă la podea şi că nu-i stătea în drum,ea a riscat în mod deliberat,întinzându-se după cuţit,făcând un efort ca să-l ajute.Din această cauză fusese blând cu ea,chiar dacă i-ar fi ajutat mai mult să fie mai aspru.Acum erau chit.Epuizarea probabil că-l mai înmuiase, concluziona el,în timp ce se aştepta să fie întrebat cum reuşise s-o găsească.Sau să-l întrebe cu cât îl plătea Steven.Sau dacă,prin cine ştie ce întâmplare macabră, luase cu ea pe cineva care n-avea nici o legătură cu problema,pe un străin oarecare,care putea să-i facă într-adevăr rău,faţă de treaba simplă de recuperare a copilului,pe care o avea Micah de îndeplinit.Nu ştia ce tâmpenie era pentru o femeie singură să facă acel lucru de bun simţ? Când vorbi,nu-i puse nici una dintre întrebările astea.

-O să mă laşi să mă întorc înapoi cu Jeremy,la Albuquerque? Este atât de mic şi...Şovăi şi Micah se hotărî să nu observe lacrimile care-i izvorâseră din ochi acum.Cu siguranţă aspră le şi categorisi: lacrimi false.Acestea ar fi făcut mai curând impresie în sala de judecată decât în faţa unui bărbat care nu dădea doi bani pe femeile care plângeau,când ajungeau la ananghie.Ea privi în lături pentru o clipă,lucru care-l puse în încurcătură şi,când îşi întoarse din nou faţa spre el,lacrimile nu mai existau,rămăsese doar o simplă strălucire a ochilor.
-N-am să-ţi fac greutăţi,vreau doar să-ţi spun că este agitat fără mine şi că,în sfârşit,n-ai să ştii cum să-l linişteşti.Înghiţi,după care adăugă:
-Te rog să mă laşi să rămân cu el.Îşi ridică mâna ca pentru a-l mângâia,după care şi-o retrase în ultima clipă cu o expresie care arăta că nu se gândise să facă asta,cum să facă aşa ceva!Dar dacă va fi nevoie,îl va mângâia...şi chiar mai mult.Micah îşi dădea seama că ea ar fi în stare să facă orice,pentru copil.Îşi mai aduse aminte de ceea ce-i spusese Steven Corbett despre soţia lui,despre fosta soţie,că era perfect adaptabilă când trebuia să se descurce.Corbett spusese chiar că alegea ca armă şi sexul,lucru pe care Micah aproape că şi-l dorea mai mult decât ceea ce folosise ea până acum.Bethany Corbett se milogea.Lui Micah nu-i plăcea,pentru că-l făcea să se simtă prost.
-Îţi închipui prea multe,doamnă.Ce te face să crezi că tot ceea ce vreau eu este copilul...şi că nu te vreau pe tine? Singura ei reacţie fu că trase scurt aer în piept, în tăcerea care a urmat,îşi dădu seama că ei nici măcar nu-i trecuse prin minte.
Sau că nu mai conta,pentru că întreaga ei preocupare era copilul.Dacă n-ar fi ştiut că-l folosea pe Jeremy Corbett doar ca pe un pion împotriva fostului ei soţ, ar fi fost înclinat să-i admire devoţiunea maternă.Era vorba de un pion viu,de o fiinţă care i-ar fi asigurat situaţia financiară,care nu-i fusese acordată de justiţie.
Cel puţin,aşa-i interpreta Steven Corbett acţiunile lui Bethany.
Când ea vorbi,în cele din urmă,nu păstra în glas nici o urmă de speranţă.
-Nu pari a fi omul care are nevoie să răpească o femeie pentru a-şi face mendrele cu ea.El îi aruncă o privire dezgustată.
-Nici Ted Bundy nu părea a fi un ucigaş de duzină.Brusc expresia i se transformă într-o precaţie extremă şi Micah simţi o ciudată satisfacţie la gândul că ea n-ar mai face a doua oară aceeaşi greşeală.
-E ceva la care să reflectezi,nu-i aşa? adăugă el moale,după care adăugă,înainte ca ea să facă vreo prostie care să-i coste pe amândoi: Dar ai dreptate, doamnă.Vreau copilul.Fostul tău soţ mi-a înmânat nişte acte care îmi dau dreptul legal să fac asta.Legal,din punct de vedere tehnic,se completă el în gând.Instanţa din New Mexico fusese cea care-i atribuise copilul lui Steven Corbett,acum însă

se aflau în Colorado.Despărţirea copilului de mama sa,fără a parcurge filiera specifică,însemna încălcarea dreptului statului de sprijinire sau refuz al transferării copilului.Şi cum Micah ştia că nici nu putea fi vorba ca Jeremy să poată fI dus înapoi în New Mexico,trebuia să recunoască faptul că treaba urma să fie făcută fără amestecul sau sprijinul oficialităţilor.
Nu mai avusese de ani de zile un astfel de caz şi nici nu s-ar fi angajat,dacă n-ar fi avut de făcut cuiva un serviciu şi dacă Steven Corbett n-ar fi vrut să plătească onorariul pe care-l ceruse Micah.Ca să-şi menţină personalul său de detectivi paritculari,era nevoie să i se plătească sume mari.Nici chiria pe care o plătea pentru cele două etaje din blocul exclusivist din Denver nu era mică,iar astfel de cazuri îi apăreau destul de rar.Puţini părinţi nebuni îşi puteau permite să apeleze la el.In afară de asta,Micah prefera mai degrabă să se ocupe de infractori ai şantajului şi de fraude,decât să se amestece în dispute de familie.
-Numai pentru că este legal nu înseamnă că faci ceea ce este bine.
Ridică din umeri,într-o mişcare cam forţată,dorindu-şi să fi putut mări viteza şi s-o fi izbit pe Bethany Corbett,ca să-şi termine treaba,până nu mai apucă să pomenească vorbe ca drept sau de bun-simţ.Petrecuse prea mult timp în instanţă,în contact cu asemena cuvinte şi iat-o folosindu-le acum,cu o convingere virtuoasă.
-Tot ce contează este să fie legal,declară el.Şi să nu crezi că poţi să mă mituieşti sau să mă linguşeşti ca să mă întorc fără copil,pentru că n-o să ţină.Am venit să iau copilul şi să-l duc înapoi şi chiar asta am de gând să fac.
-Nu poţi fi mituit?
-Nu în preţul pe care îl ai în vedere,îi aruncă el,enervat de expresia de neîncredere din privirea ei.
-Deci eşti un om care poate fi mituit,speculă ea oarecum în timp ce-şi scotea cu grijă haina de pe umeri,punând-o împăturită peste genunchi.
Micah era deranjat în sinea lui de faptul că spusese ceva care nu era adevărat şi că ea îl crezuse.Nu-şi lăsase niciodată prada să-i scape şi-l irita faptul că Bethany Corbett îşi închipuia că ar fi putut scăpa.Era deranjat mai ales de faptul că acorda atenţie prea mare la ceea ce gândea ea.La naiba cu Bethany Corbett şi cu felul cum îi stătea puloverul pe piept,mulându-se pe forme,într-un fel în care scotea în evidenţă plinătatea lor,ducându-l cu gândul la cum i-ar sta îmbrăcată în mătase şi dantelă.Îşi drese glasul amintindu-şi că era supărat din cauza ei.
-Soţul tău...
-Fostul soţ,spuse ea clar.Ridică din umeri la această întrerupere.
-Fostul tău soţ mi-a adus destule la cunoştinţă,ca să fie sigur că ştiu cât de prost

stai cu banii.Aşa că termină cu tatonările.Îi scăpă un suspin gâtuit.
-Steven a fost întotdeauna omul care se pierde în amănunte.Celălalt cuvânt folosit a fost linguşire.Vrea să însemne că pot să fac spume la gură şi tu n-ai să recepţionezi nici un cuvânt?
Micah aproape că-i dăduse de înţeles că interpretarea sa era complet diferită,în ceea ce priveşte cuvântul linguşire.Nu mai spuse nimic,totuşi,rămânând cu ochii aţintiţi asupra drumului,până când în cele din urmă ea mai completă,cu propriile concluzii:
-Cred că pot să-mi imaginez suma frumoasă pe care Steven poate s-o plătească, ca să preîntâmpine orice înclinaţie pe care ţi-ai permite-o în a asculta relatarea faptelor văzute prin prisma mea,spuse ea cu glas moale.Totdeauna a susţinut că poţi cumpăra orice cu bani.
-N-are importanţă relatarea faptelor,din punctul tău de vedere.Corbett m-a angajat să-i aduc copilul înapoi şi instanţele îi susţin cererea.Mi-am făcut o reputaţie din a executa exact treaba pentru care am fost angajat.Micah desluşi slab,abia putu să-şi dea seama,că în faţa lor se distingeau două lumini de poziţie.Încetini viteza,aproape la pas de melc,şi se întrebă încă o dată cum va putea el să ajungă cu copilul tocmai până la Pueblo pe un asemenea drum nenorocit.Deoarece era imposibil să vadă pe întuneric destul de departe pentru a face o depăşire,se resemna să meargă în urma maşinii pentru tot restul drumului până în oraş.
-De ce nu l-ai luat pe Jeremy în local? îl întrebă ea cu privirea aţintită la maşina din faţă.
-N-am fost nici un moment singuri.Ea îşi înălţă o sprânceană,în semn de neîncredere.
-Nu era decât chelneriţa,care părea şi ea ceva mai puţin obosită decât mine.Mă îndoiesc că ai fi avut greutăţi cu vreuna din noi.
-N-am vrut să i se întâmple ceva,în cazul în care ar fi încercat să mi se împotrivească,explică el,nemulţumit că,deşi îi spusese adevărul,nu-l crezuse.
-Dar pe mine m-ai fi lovit? Spuse ca şi când ar fi făcut o afirmaţie,nu ar fi pus o întrebare.Micah se hotărî s-o lase să creadă ceea ce voia.Cu cât era mai speriată, cu atât părea mai uşor de tratat cu ea.
-Nu eşti ca un privitor inocent,adăugă el.
-Norocoasă chelneriţa,şuieră ea.Apoi,ca şi când s-ar fi luminat,şopti încet ca pentru sine:Nu intra în socoteli să-i faci rău chelneriţei.Steven ţi-a spus să nu ai martori...sau să nu amesteci poliţia,nu-i aşa? Încuviinţă scurt din cap.
-Ştiam că n-ai să îndrăzneşti să chemi poliţia,dar chelneriţa avea obligaţia să

declare că a avut loc o încăierare pentru copil.Ceea ce încă îl mai preocupa era faptul că nu-şi putea imagina de ce Corbett dorea să acţioneze în acest fel.Micah învăţase de multă vreme că,atunci când nu era evidentă,cauza putea constitui partea periculoasă a unei acţiuni.În cazul acesta,totul se învârtea în jurul cauzei, deoarece Corbett era dispus să plătească un onorariu exorbitant pentru o recuperare care ar fi putut fi îndeplinită legal şi să nu-l coste nimic.

-În zilele noastre,toată lumea este la curent cu ştirile,chiar şi chelneriţele din localurile goale.Era mult sarcasm în spusele ei.Mă întreb ce are de gând cu cel pe care i l-ai lăsat acolo,pe jos.Fără să-i lase timp de răspuns,continuă să-l întrebe:

-Şi de fapt,cine era acela? Dacă Steven te-a trimis pe tine să-l aduci pe Jeremy...

-Voia să ia ceea ce îmi trebuia mie.L-am împiedicat s-o facă.

Lui Micah nu-i plăcea să ştie că Steven Corbett angajase pe altcineva fără să-i spună.E adevărat că i se mai întâmplase şi altă dată,mai ales atunci când clientul era prea grăbit să-i îndeplinească treaba şi nu avea răbdare să aştepte ca lucurile 8ă fie bine făcute.Sutton era genul de om,care atunci când era angajat pentru ceva,nu se sinchisea de ceea ce i se întâmpla celui urmărit.În cazul acesta,era vorba şi de copil.Ceea ce-i crea probleme lui Micah era faptul că Sutton se dusese probabil la Corbett,în loc de alte căi ocolite.Sutton a tot încercat de câteva luni să se interpună între Micah şi clienţii lui şi asta de când Micah i-a retras legitimaţia de detectiv particular.Micah era destul de sigur că lovitura pe care i-o aplicase Sutton,în local,nu-i satisfăcea setea de răzbunare.

-Ţi-a spus cumva Steven de ce nu vrea să fie poliţia amestecată?

-Zicea că vrea să-şi recapete fiul,fără să ştie toată lumea.Bethany Corbett pufni a neîncredere,arătând ce părere avea despre această teorie.

-Minte de îngheaţă apele în legătură cu pu-blicitatea.Îşi frânse mâinile destul de tare,încât Micah se miră că nu i s-a rupt ceva.

-Nu,mă tem că Steven are alte motive să-i recapete pe Jeremy fără nici un fel de scandal.Aşteptă să-şi continue ideea,dar ea schimbă subiectul.

-A spus ceva Steven să nu mă aduci şi pe mine împreună cu Jeremy?

Micah scutură din cap,în timp ce se căznea să descifreze prin ninsoare semnul încărcat de zăpadă care le indica apropierea de .punctul însemnat pe hartă,ca fiind micul orăşel Center.

-Este preocupat de copil,nu de tine.Dar nu mi-a făcut impresia că Steven Corbett ar putea fi fericit dacă te-ar revedea.

-Nu pari a fi omul căruia să-i pese dacă Stevenii Corbett din toată lumea sunt fericiţi sau nu,atâta vreme cât ţi-ai făcut treaba şi ţi-ai primit banii.

Micah nu spuse nimic,întrebându-se dacă mai are mult până să clacheze de oboseală şi extenuare totală.Era aproape de punctul de a spune că nu-i păsa dacă venea cu el sau nu.Ceea ce era,desigur,o prostie.Dacă ar fi singur cu copilul,cel puţin n-ar trebui să fie tot timpul în gardă la orice schemă ar putea inventa.Chiar dacă băiatul ar plânge tot drumul până la Pueblo,tot ar fi preferabil să încerce s-o menţină pe femeie pe linia de plutire,fără s-o rănească mai mult decât era deja.Cât priveşte modul în care încerca să-şi regleze o respiraţie superficială şi să-şi atenueze durerea din piept,Micah avea bănuielile lui,că deja încasase destulă bătaie din partea altcuiva.Poate vreunul din „*indiscreţii*" care au contribuit la divorţul ei şi-au demonstrat dezacordul faţă de denumirea -„*tată de ocazie"*.Nici măcar Bethany Corbett nu merita o astfel de viaţă.Maşina din faţă încetini şi mai mult ca să o cotească lateral.Însemna că au ajuns în Center şi, uitându-se cu mare atenţie,văzu câteva lumini străjuind strada principală,nu prea lungă.Conduse maşina prin oraşul adormit,fără să se mai mire,când ajunseră la celălalt capăt,că nu întâlniseră nimic deschis la ora aceea.

Ţipătul neaşteptat ce izvorî din coş i se păru aproape ca o lovitură fizică aplicată la baza gâtului.Micah se crispă şi se frecă la ceafă aşteptând cu nerăbdare ca mama să acţioneze,să-l oprească din plânsul lui zdravăn şi atunci văzu că nici nu se mişcase.Nu avea de gând să facă nimic.Privi în oglinda retrovizoare la faţa roşie a copilului şi apoi îşi mută atenţia asupra lui Bethany.Ea i se uită drept în ochi.

-O să plângă tot aşa până îi dau să mănânce,spuse ea.Sau îi schimb scutecele.Sau îi găsesc suzeta sau ursuleţul Pookey,sau ce-o mai fi vrând.

-Fă odată,ceva,mormăi el cu glas destul de ameninţător ca s-o stimuleze în timp ce scotea maşina la marginea drumului.Erau nervii lui în joc,fără a mai socoti şi urechile.

-Ia-mă cu tine la Albuquerque.Cererea fusese rostită la fel de implacabil ca şi a lui.Sub vorbele ei se ascundea o forţă,pe care Micah nu putu să n-o admire.

Îi convenea s-o lase să câştige de data asta.Se predă,încuviinţând puţin din cap,făcându-şi socoteala că orice ar fi spus s-ar fi pierdut în vacarmul făcut de copil.Ea se aplecă spre canapeaua din spate şi scoase o sticlă din sacoşa cu scutece.După câteva clipe,Jeremy sugea lacom din sticlă într-o tăcere glorioasă, întreruptă doar de cuvintele şoptite prin care mama lui îi lăuda pofta.Micah trebui să-şi încordeze auzul ca să audă ce spunea ea,dincolo de zumzăitul motorului.Mai bine i-ar lăuda plămânii lui Jeremy,reflectă el,pentru că datorită lor a obţinut ce a vrut.

-Poţi să rămâi,până când voi considera că mă încurci prea mult,îi spuse el,având

în gând că trebuie să-i reamintească faptul că există reguli în orice.Sau până când ajungem la Pueblo,una din două,care apare prima.Privea drept înainte,aşa că nu află dacă se simţea uşurată,sau victorioasă,sau amândouă.De fapt nici nu conta,concluziona el,atâta timp cât îl face pe copil să tacă,ca el să se poată concentra la condus.
-De ce mergi acolo? îl întrebă.Pueblo este în altă direcţie,nu spre Albuquerque.
-O să luăm avionul.Acolo,pot să-ţi pună la dispoziţie un charter,de care am mai beneficiat şi altă dată.Doar să nu fie aeroportul închis din cauza vremii.Chiar dacă buletinele anunţau că viscolul se îndreaptă spre sud,un mic ocol spre stânga ar putea include şi Pueblo,fără nici un fel de avertisment.Lui Micah nici măcar nu-i venea să se gândească la ce s-ar putea face atunci.
Atunci ea râse,un sunet scurt şi grav,care nu semăna deloc a amuzament.
-Steven o să aibă un atac când va vedea nota de plată.Era cât pe ce să-i spună că închirierea unui charter ar însemna o sumă relativ mică,înscrisă lângă totalul cheltuielilor făcute pentru această treabă,dar consideră că asta ar deschide o altă discuţie,referitoare la câţi bani poate cheltui un bărbat pentru a despărţi o femeie de copilul ei.Ar putea,cu siguranţă,să aducă în conversaţie din nou cuvinte ca drept şi civilizat,ceea ce nu i-ar conveni.
Nu era într-o dispoziţie să poată dezbate chestiuni de morală cu Bethany Corbett,nici chiar dacă asta însemna totuşi că i-ar fi făcut plăcere să-i asculte vocea.Se auzi ceva căzând pe podea,în spatele lui,urmat apoi de un plânset nefericit.Micah aşteptă cu dinţii încleştaţi până când femeia,care se întorsese spre spate peste scaunul ei,căută sticla pe care o pierduse Jeremy.Blugii decoloraţi se întindeau pe ea ca o a doua piele peste fund şi atunci când se întinse să ajungă pe locul din spate,îl atinse la umăr.De unde înainte,putea să-şi imagineze ce forme ar putea descrie curbele blânde ale puloverului,acum îşi putea închipui fiecare linie perfectă de la brâu în jos.
Micah reacţiona la aceste forme,cu totul inconştient,doar din pură apreciere masculină,lucru ce-i precipită vizibil respiraţia,semn că-l stârnise.
Când se aşeză din nou pe locul ei,cu o strâmbătură de durere,arăta atât de al naibii de inocentă,încât fu aproape convins că nu şi-a dat silinţa să-l stârnească.
Privind-o cu coada ochiului,o văzu cum îşi trage puloverul,întinzându-i marginile peste şolduri,atât de mult încât împletitura făcută din ochiuri i se întinse peste piept.Probabil că scosese un fel de sunet atunci,pentru că ea se întoarse spre el.Îi întoarse privirea,nefiindu-i jenă de încărcătura de dorinţă sexuală care-i licărea în ochi.Ea întoarse capul în altă parte şi nu mai avu timp să-i vadă expresia de panică.Încurcat,se uită la drumul din faţă,apoi mai încercă

o dată s-o privească.Roşeaţa puternică din obrajii ei,ce se vedea chiar şi la lumina difuză ce venea de la bord,îl făcu să înţeleagă că pricepuse exact ceea ce avea el în gând.Micah îşi spuse că probabil a înţeles greşit privirea ei,deoarece o femeie care trecea de la un amant la altul,de parcă ar fi fost alune,trebuia să fie obişnuită cu bărbaţi care se uitau la ea,aşa cum făcuse el.Dar chiar şi aşa,tocmai aparenta ei „*inocenţă*” fu ceea ce-l excitase,o reacţie ce nu-l îngrijora în mod special,deoarece nu-şi pierduse niciodată în viaţa lui controlul în preajma unei femei.Ceea ce-i dădea însă de gândit era faptul dacă trebuia să meargă mai departe.Jeremy scoase câteva gângureli pline de satisfacţie şi,uitându-se în oglinda retrovizoare,îl văzu cum balansează ursuleţul Pookey şi-l aruncă pe consola dintre scaunele din faţă.Apucă jucăria şi o aruncă uşor în direcţia lui Jeremy,înainte ca mama lui să poată reacţiona.

-Ţine-i jucăriile în spate,mormăi el,de fapt supărarea lui fiind adresată mamei şi neavând nici o legătură cu copilul.Şi fă-l să tacă.

-Dar tace,sublinie ea cu voce joasă,ceea ce din nou îi agresa simţurile.

-Asigură-te că va rămâne aşa.Micah îşi dădea seama că reacţia lui faţă de ea era personală,intimă,nu doar o simplă reacţie de excitare a unui bărbat.Bethany Corbett îl fascinase într-un fel cum nu i se mai întâmplase.Era sexy şi inocentă, fără să facă nimic pentru a fi aşa,cel puţin,aşa părea.Potrivit spuselor fostului ei soţ era o destrăbălată.Aşa ştia Micah şi la fel de bine ştia că reacţiile ei faţă de el nu erau cele ale unei femei experimentate în relaţii amoroase întâmplătoare.

Se întreba şi el care era de fapt adevărata Bethany Corbett şi de ce-i păsa de ea într-un fel sau altul.Cu un mormăit de nerăbdare,se aşternu la drum spre Monte Vista,hotărât să se gândească la orice altceva în afară de femeia de igă el.

Nu putea să suporte gândul că dorea o femeie,cu care se distraseră atâţia bărbaţi.

CAPITOLUL 4

Audierea pentru pensia alimentară a transformat-o dintr-o nevastă într-o prostituată.Beth nu şi-a închipuit niciodată că o să accepte acest lucru.

Privind nemişcată la vremea ce se înrăutăţea,se lupta cu sine să nu dea la iveală adevărul.Nu avea nici un sens.N-ar fi crezut-o; nimeni n-a crezut-o.Nici chiar colegii ei de la universitate,deşi se prefăceau că o cred.Bărbaţii pe care îi considerase altădată prieteni o priveau cu un fel de contemplaţie înfierbântată, care-i făcea rău.De parcă ar fi dorit să fie ca femeia descrisă de minciunile lui Steven şi ca şi când audierea le dăduse semnalul să se dezbare de normele politeţii sociale,potrivit cărora fusese tratată cu respect mai înainte.Cele două ore în care Seven o împroşcase cu toate păcatele,iar pe el se prezentase pozitiv,

schimbaseră pentru totdeauna părerile oamenilor despre ea.
Cele trei zile dintre audieri fuseseră pline de o crudă publicitate,care lua în râs tăcerea ei din instanţă.Fusese,însă,paralizată din cauza înţelegerii pe care o făcuse,nu putea să explice nimic,în perioada de până la audierea pentru atribuirea copilului.După aceea,însă,a fost prea târziu.
Partea ta de povestire nu este importantă.Cuvintele cowboy-ului rezumau elocvent situaţia ei.Când audierea pentru atribuirea copilului se termină,fu prea târziu ca să le explice tăcerea ei prietenilor care,brusc,deveniseră la fel de lipsiţi de reacţie ca şi reporterii pe care-i manipulase Steven.
Cu toate acestea,după cele câteva minute de *„dreptate*”,când pierduse totul,ea încercă să spună ceva.Dar,chiar şi colegele,cu.care lucrase ani de zile,erau neîncrezătoare la motivele ei de a sta tăcută în faţa acuzaţiilor lui Steven.Una dintre acestea,o prietenă,mersese chiar mai departe,întrebând-o un lucru foarte evident.Cum de-şi închipuia Beth că instanţa va acorda copilul unei femei cu reputaţia ei?
Pentru că nu şi-a imaginat niciodată că Steven o să-l vrea pe Jeremy,răspunse ea în sinea ei.Pentru că îşi închipuise că,prin terfelirea reputaţiei sale,Steven va câştiga aparenţa de puritate după care umbla şi nu-şi va dori şi altceva.
Pentru că făcuse pact cu diavolul...şi pierduse.La prima audiere,fusese prea şocată,ca să protesteze,prea speriată că el îşj va încălca promisiunea de a i-l lăsa pe Jeremy.În naivitatea ei,era gata să facă orice ca să-şi păstreze fiul.
Dar asta nu era destul.Prietena ei o privise cu milă şi neîncredere,apoi se îndepărtase.Beth nu o condamnă,deoarece,auzindu-şi cuvintele rostite cu glas tare,îşi dădu seama cât de proastă fusese să creadă orice-i spusese Steven.
Administraţia universităţii reacţionase cam în acelaşi fel,aducându-i la cunoştinţă cu o repeziciune neaşteptată că nu-i va reînnoi contractul în primăvara viitoare.Între timp,repartizaseră clasele ei,la presiunea curatorilor şi a părinţilor,au spus ei,care nu doreau să-şi vadă copiii expuşi influenţei moralei sale dubioase.Urma să fie plătită,dar fără să mai profeseze.Beth crezuse că divorţul va pune capăt căsniciei.Dar nu prevăzuse că-şi va pierde şi prietenii şi slujba.Şi fiul.Renunţă să se mai gândească şi încercă să se aşeze mai confortabil pe scaunul său,întinzând o mână tremurândă să ridice jacheta care-i căzuse pe jos.O strânse la piept,abia mai îndrăznind să respire,ca nu cumva el să descopere cât de incredibil de speriată era.Doar instinctul de conservare o făcea să-şi menţină aparenţa de calm în fata omului care luase controlul asupra sa.A vieţii sale şi a lui Jeremy.Când îşi manifesta frica,Steven devenea şi mai furios,dacă aşa ceva era posibil.Învăţase să şi-o ascundă sau măcar să încerce s-o facă.

Cel puţin,acest bărbat nu-şi exprimase cu glas tare ceea ce gândea,cugetă ea şi se întrebă tulburată ce anume determinase trecerea de la dispreţ la dorinţă.
Dorinţă.Scutură din cap cu gândul la implicaţii,cu mintea încă ameţită de privirea lui întunecată,flâmândă,încărcată cu toată dorinţa lui.Altceva,mai profund decât frica,îi răscolise simţurile,senzaţiile.Un tremur necontrolat îi cuprinse coloana,aducându-i nervii până la limita panicii.
Şi conştiinţa.Conştiinţa prezenţei lui,de cow-boy,de bărbat.Latura intelectuală a lui Beth explica faptul că interesul ei inacceptabil pentru acest bărbat putea fi tratat ca un semn al sindromului Stockholm.Lucru ce nu-i atenua propriul dezgust.Nu era bine să se simtă atrasă sexual de el.Nici nu trebuia tolerat aşa ceva.Se chirci când o rafală de vânt împinse maşina pe banda din sens invers.
Bărbatul aduse maşina pe sensul de mers cu o îndemânare ce nu putea decât să-i trezească invidia.Trebuia să nu ia în seamă această îndemânare,dacă voia să scape de el.
-Băieţelul doarme vreodată?
Întrebarea lui neaşteptată o întrerupse din gânduri.Se uită peste umăr la Jeremy şi-l văzu cum se uită fix la ea,în lumina slabă,cu căpşorul lui înconjurat de un halou de păr blond.Se simţi uşurată,văzându-l complet insensibil la tensiunea ce plutea în aer şi se sili să-i zâmbească,spunându-i vorbe fără sens,la care el răspunse cu un gângurit încântat.
-Doarme pe apucate,răspunse ea în cele din urmă şi,ca să-i evite privirea,se uită drept înainte.N-a dormit mai mult de o oră de fiecare dată,de când s-a născut.
Era o minciună grosolană,dar nu dorea să fie părăsită la marginea drumului, atunci când Jeremy s-ar fi aşternut pe dormit.I se păru că aude un mormăit,în loc de răspuns,dar crezu că putea fi la fel de bine şi vântul,deoarece atunci când se uită în direcţia lui,expresia nu-i reflecta nici dezgust,nici exasperare.Lucru ce o linişti oarecum,deoarece află acum că-şi putea stăpâni emoţiile.
-Nu-i de mirare că arăţi de parcă ai fi fost lovită de un camion,comentă el, surprinzând-o cu spiritul lui de observaţie.Presupun că ai dormit mai puţin decât el.Fu cât pe ce să-i spună că ar fi fost norocoasă să prindă cât de cât nişte somn, dar cum Jeremy dormea mai ales în timpul mersului cu maşina,când se opreau, avea chef de joacă.Da,i-ar fi spus,dar nu credea că-l interesează.Îşi formase aceasta părere.
-Nu trebuie să-ţi faci griji că sunt prea obosită ca să am grijă de el,comentă şi se întoarse să se uite afară,ca să se poată concentra asupra unei ieşiri din toată această nenorocire în care aterizase datorită actului de bun samaritean.Nu mai încăpea nici o discuţie să-l lase pe acest bărbat sau pe oricine altcineva să-l ia pe

Jeremy,să-l ducă înapoi la Steven,dar cum să acţioneze? Era mai mare,mai puternic şi în mod clar o persoană obişnuită să se descurce.
Beth cunoştea acest gen de bărbat,oameni ca Steven,care şi-a exercitat forţa asupra ei,apoi a învinovăţit-o tot pe ea pentru rănile şi vânătăile care i-au apărut.Nu i s-ar fi întâmplat dacă ar fi acceptat ceea ce dorea el,i-o spunea de fiecare dată,de câte ori o agresa fizic,pe parcursul scurtului lor mariaj.Încerca s-o convingă că i se întâmpla datorită ei.La fel cum Jeremy îşi atrăsese asupra lui mânia Iul Steven,pentru că a plâns,sau n-a dormit,sau cine ştie ce alt lucru lipsit de importanţă care a apărut în viaţa lui Steven.Da,Beth ştia destule despre bărbaţi şi puterea lor fizică,pentru a se simţi intimidată de acest străin.Tocmai din această cauză,nu crezuse nici un cuvânt din ceea ce spusese mai devreme,când îl întrebase de local.*N-am vrut să fiu obligat să-i fac rău chelneriţei,,în cazul în care mi-ar fi stat în cale.*
Şi porcii zboară.Beth era convinsă că ar face orice ca să-şi îndeplinească treaba.Chelneriţa avusese noroc că Steven nu dorise o scenă memorabilă.
-Nu-ţi foloseşte la nimic să-ţi faci planuri,o anunţă el cu un ton categoric.Pot să contracarez orice ai încerca,să-ţi iasă din minte că poţi născoci ceva.Mai bine ai încerca să te odihneşti.Reuşi să-i răspundă ceva între a nega sau a recunoaşte că are dreptate în presupunerile pe care le face.
-Trebuie să fiu trează,pentru eventualitatea că Jeremy are nevoie de mine.
El îi aruncă o privire sardonică.
-Dacă nici unul dintre ţipetele lui nu te trezeşte,sunt sigur că am să găsesc ceva.
Câştigase un punct.Şi,totuşi,n-avea intenţia să doarmă,trebuia să găsească o soluţie.Ameninţările lui în cazul în care-i producea neplăceri erau fără însemnătate,dacă vorbind de cooperare din partea ei se referea la a i-l lăsa lui,pe Jeremy,la Pueblo.Cu rugăminţile ei de a rămâne,câştigase această şansă şi avea de gând să se folosească de ea.
În afară de asta nici nu se putea să fie atât de relaxată,încât să poată dormi,nu la distanţa asta atât de mică de un străin care îi ameninţa întregul univers.
Sprijinindu-şi capul pe spetează,închise ochii şi se concentra asupra unei hărţi imaginare a părţii de sud a statului Colorado.În curând vor ajunge la Monte Vista,unde drumul se bifurca în două direcţii,spre est sau spre vest.Ca să ajungă la Pueblo,străinul va trebui s-o ia spre est,prin Alamosa.Ea o luase pe celălalt drum spre Durango.Mijind puţin ochii,aruncă o privire spre indicatorul de benzină.Arăta puţin sub jumătate de rezervor.Era o constatare îmbucurătoare,
pentru că pe o asemenea vreme şi pe un drum complet pustiu,doar un nebun ar scăpa şansa de a-şi umple rezervorul înainte de a se angaja mai departe.

În timp ce în Center,nimic nu fusese deschis,în Monte Vista era o altă poveste.
Sau o fi Alamosa,se nelinişti ea.Ar fi fost perfect logic ca el să mai parcurgă douăzeci de mile,înainte de a se opri.Douăzeci de mile spre est.Nu putea să se gândească la cât efort ar costa-o s-o ia spre vest.Trebuia să-l convingă să se oprească la Monte Vista.Apoi,trebuia să fie gata să facă orice ar fi trebuit ca să scape.Îndoielile ce o asaltaseră fură repede înăbuşite de gândul disperat că o nereuşită era imposibilă.Trebuiau să se oprească şi să-l ia cumva pe Jeremy.
Amintindu-şi de avertismentul lui,consideră că trebuia să reuşească de la prima încercare.Şi,odată ce erau scăpaţi,nu va mai face nici o greşeală.
Respirând scurt şi egal,ca să-şi calmeze nervii încordaţi,mai aruncă o privire pe furiş spre bărbatul de lângă ea,întrebându-se de ce o nemulţumea faptul că nu-i cunoştea nici măcar numele.
-Cum să-ţi spun? se trezi ea întrebându-l şi fu foarte surprinsă de răspuns.
-Blackthorne(Spinul negru.),spuse el,fără s-o privească.Dacă-ţi închipui că autorităţile ar fi interesate de aşa ceva,las-o baltă.Când vei fi târâtă în instanţă pentru răpire,nici măcar n-ai să-ţi mai aminteşti numele meu.
-Chiar dacă mi l-aş aminti,mă îndoiesc de faptul că ar interesa pe cineva,i-o întoarse ea.Am trecut deja prin situaţia în care orice aş fi spus în New Mexico era automat socotit ori minciună,ori exagerare.Privi în vârtejul fulgilor,până simţi că o apucă ameţeala.Era sigură că n-o să-i uite nici numele şi nici pe el.Blackthorne.I se potrivea.Dur,rece şi nemilos.Nepăsător la faptul că tot ceea ce făcea era complet imoral şi neîncrezător la adevărul spuselor ei.Dar el nici nu ştia adevărul,îşi aminti ea.Şi atunci îşi dădu seama că,oricum,adevărul nu conta pentru el.Angajamentul era angajament şi trebuia să şi-l îndeplinească fără să facă apel la morală.Singurul motiv pentru care-i sărise în ajutor,atunci în local,a fost ca să-l împiedice pe celălalt,să nu i-l fure pe Jeremy.Doar el o spusese.
Blackthorne o înspăimânta,deşi nu în acelaşi mod în care o înspăimânta Steven.Beth nu putea să-şi explice diferenţa,dar o aflase atunci când o împiedicase să ridice de jos cuţitul.Fusese dur cu ea,dar chiar şi aşa,îşi dăduse seama pe loc de faptul că folosea exact atâta forţă,cât era necesară s-o dea la o parte.I se strânse stomacul,la gândul că nu avusese timp să-i analizeze puterea lui Blackthorne.Nu făcuse decât să cântărească în minte cum s-ar desfăşura scena deja benzinărie,când Jeremy scoase un ţipăt iritat.Îi cunoştea semnificaţia.
-Acum ce mai este? întrebă Blackthorne.
-Cred că este ud.Ţipătul lui Jeremy se întări.Ca să nu judece greşit,Beth îşi desfăcu centura de siguranţă şi se întoarse atât cât să poată ajunge la copil.
Jeremy se împotrivi mâinii care-l invadase,insinuându-se în sacul de dormit,dar

n-avea ce face.După un moment,îşi prindea din nou centura de siguranţă,cu satisfacţia de a fi avut dreptate în privinţa disconfortului lui Jeremy,care escalada acum scara nefericirii.
-Dar,tot plânge,mormăi Blackthorne.Beth era atât de obosită,încât aproape şuieră cuvintele.În starea în care era,cu greu se stăpâni să nu-i arunce nişte invective,în timp ce încerca să-i explice ceea ce era limpede pentru oricine.
-Ţi-am spus că este ud,Blackthorne.Ce-ai vrea să fac?
Se uită la ea,încruntându-se de exasperare.
-Schimbă-l,doamnă Corbett.Asta vreau să faci.
-Într-o maşină,în mers? Hai să fim serioşi.Scutură din cap şi se întoarse spre Jeremy să-l liniştească,bătându-l uşor pe mânuţa agitată,lucru lipsit complet de rezultat.
-Va trebui să ne oprim,Blackthorne,şi nu văd cum am putea,fără riscul de a derapa sau de a ne înzăpezi.Ţipetele lui Jeremy deveniră răcnete,atunci când micuţul îşi dădu seama că îi este ignorată starea.Îi mai aruncă o privire băiatului, tresărind când îi văzu faţa înroşită până aproape de culoarea roşu-aprins a sacului său de dormit.
-Am să găsesc un loc unde să opresc,murmură Blackthorne,strângând volanul cu ambele mâini de parcă drumul ar fi devenit dur.Beth încercă să nu-şi ia în seamă nervii epuizaţi,mulţumită fiind că ţipetele lui Jeremy îl scoseseră pe Blackthorne din sărite.Cu toate acestea,când el opri şi trase maşina la marginea drumului,
punând frână,ea fu luată pe neaşteptate.Drumul îngust şi denivelat,ce şerpuia printre tufişurile de salvie,ducea probabil la o fermă,la un rezervor sau nu ducea nicăieri.Ea nu-şi imagina că Blackthorne ar fi putut vreodată afla unde,pentru că el nu ar fi riscat vreodată să abandoneze şoseaua.În nici un caz,pe jos,aşa cum intenţiona ea să-l lase.Până aici îi fusese lui Blackthorne.Nici nu apucase el să tragă frâna de mână,că Beth îşi desfăcu centura de siguranţă.Tocmai voia să se întoarcă să-l scoată pe Jeremy,când Blackthorne o opri,apucând-o de braţ.Atunci îngheţă şi se retrase spre portieră,devenind îngrozitor de conştientă că se afla undeva,în pustietate,singură cu un bărbat pe care-l ştia destul de bine ca să nu aibă încredere în el.
-Iau eu copilul,spuse el cu voce scăzută,aproape de neauzit,din cauza ţipetelor lui Jeremy,după care aprinse lumina din interior.Îşi dădea seama că pe faţă i se putea citi uşurarea şi că-i era recunoscătoare lui Blackthorne,care se întorsese deja spre bancheta din spate.Nu-i putea vedea uşurarea,nici frica de dinainte.
Apoi îi mai puse o dată mâna pe umăr,din care cauză ea socoti că-i citise expresia,totuşi.Expresia lui încurcată o împiedică să-i respingă mâna.

-Maşina asta nu ne prea oferă destul loc de mişcare,doamnă.Dacă te porţi bine, am să te las singură.Dar dacă ai de gând să leşini de fiecare dată când pun mâna pe tine,n-ai să-mi fii de prea mare ajutor.
-N-am leşinat,replică ea,puţin cam şovăitor,dar mai bine decât se aşteptase.În protestele lui Jeremy se strecură o pauză,de care ştia precis că este trecătoare.
-Erai pe aproape.Îşi retrase mâna de pe umărul ei,întinzându-se spre scaunul de piele.Eu nu atac femei.Dacă totuşi vrei,pot să-ţi aduc aminte că chiar tu ai spus că nu par genul de bărbat care răpeşte femeile pentru a-şi satisface poftele.
-Tu însă ai adus pe tapet chestia cu ucigaşii în serie,îi răspunse ea.Tu eşti de vină,dacă sunt puţin iritată.Nu putu să nu aprecieze,totuşi,că Blackthorne dădea dovadă de un oarecare bun simţ,făcând efortul de a o linişti.
-Iritată,nici măcar nu este pe aproape,faţă de epitetele ce ţi s-au atribuit,murmură el.
-Poate că nu-mi place să fiu manevrată,zise ea,fără să se gândească.Asta ar fi trebuit să încheie discuţia,doar că Blackthorne nici nu-l luase pe Jeremy.Încă o mai privea,cu acelaşi dispreţ pe care-l manifestase mai înainte.
-Ce estev Bethany? N-ai calculat bine?
-Poftim? îl privi fără să înţeleagă ceva.
-Ai uitat că reputaţia ta ţi-a luat-o înainte,doamnă.Pentru o femeie ca tine,nu este normal să reacţionezi leşinând la atingerea unui bărbat.
-O femeie ca mine?
-O vagaboandă,o destrăbălată,o târfă.Când am discutat cu soţul tău mi-a repetat de mai multe ori toată această listă.Atunci înţelese şi-i veni să-l zgârie pe faţă pentru că o lua în zeflemea.Era totuşi explicabil,pentru că nu făcea altceva decât să repete ce auzise de la Steven.Înainte de a fi în stare să-i răspundă ceva care să nu fie nici antagonic şi nici justificativ,trebui să-şi spună de zeci de ori,în gând,că nu e nevoie să-i pese de ce crede el.
-M-ai luat prin surprindere,Blackthorne.Asta-i.Îşi coborî privirea,ca să nu-i poată vedea disperarea bolnavă care-i cuprindea sufletul.
-Şi aş prefera vagaboandă,dacă nu te deranjează.N-am fost niciodată încântată de celelalte,deşi lui Steven i-au plăcut.El spunea că mi se potrivesc.Pronunţase ultimele cuvinte cu glas scăzut,întrebându-se în sinea ei de ce considerase necesar să-i întărească şi mai mult lui Blackthorne părerea proastă despre ea.
Tăcerea ce se aşternuse între ei era ciudat de jignitoare,de parcă toate protestele ce-i umpleau mintea ar fi fost rostite cu glas tare şi el ar fi reacţionat aşa cum era de prevăzut.Aşa cum reacţionaseră toţi ceilalţi.Dacă ar fi îndrăznit să-i spună tatălui ei,ar fi crezut-o.Însă avea inima prea fragilă,era prea slab ca să-i poată fi

de ajutor,să-i facă durerea suportabilă.Nu putea decât să-i fie recunoscătoare că locuia destul de departe de New Mexico,ca să nu-i ajungă la urechi toată publicitatea îngrozitoare ce i se făcuse.
În momentul acela,Jeremy îşi reîncepu răcnetele şi Blackthorne se îndreptă,scoţând-o din gânduri şi readucând-o în prezent,unde el singur constituia cea mai mare ameninţare a ei.Băgându-şi mâna printre locurile din faţă,se întinse spre bancheta din spate,în trecere,atingându-i uşor braţul.Ar fi vrut ca să nu o mai atingă atât,pentru că simţea cum căldura mâinii lui îi trece prin pulover,aducându-i în minte faptul că în curând va fi în situaţia de a îngheţa sau chiar de a muri şi asta numai din vina ei.
Din vina lui,se corectă ea,uitându-se cum Blackthorne îl scoate pe Jeremy din locul lui.Încerca să se convingă singură că nu era cazul să se poarte civilizat,nici chiar cu cineva care se dovedea aşa de atent în felul în care-l ţinea pe Jeremy.Copilul se mişca în siguranţă,în acele mâini,care-l ridicaseră cu uşurinţă peste speteaza înaltă a scaunului şi tăcu din gură,conştient că va fi cât de curând calmat.Dădu aprobator din mâinile durdulii,atunci când Blackthorne i-l dădu lui Beth,care se forţa să nu izbucnească în râs,văzându-i capul,cu haloul de păr auriu,ţinut de mâna mare a lui Blackthorne.Ba chiar Jeremy îi adresă lui Blackthorne un zâmbet ştirb,în timp ce ateriza în mâinile mamei sale.
Beth nu vedea o altă cale decât să i-l dea pe băiat înapoi lui Blackthorne,lucru ce i se păru cel mai greu de făcut,de până acum.Ca să-l facă pe Blackthorne să iasă din maşină,trebuia să procedeze cu mare băgare de seamă.
-Trebuie să mi-l ţii puţin,spuse ea.Pe genunchi,ca să-l pot schimba.
Blackthorne se posomorî,încercând să i-l dea înapoi.Dar Beth se ridicase deja în genunchi,încercând să tragă sacoşa cu scutece,prin spaţiul dintre scaune.Durerea de la coastă se înteţi,dar nu se dădu bătută.
-De ce nu l-ai luat în poală,la tine? întrebă el,în timp ce-l puse pe Jeremy pe braţul său,de parcă mai făcuse asta de un milion de ori până atunci.Apucă de un colţ al sacoşei cu scutece şi o trase prin deschizătură.Copilul scoase o exclamaţie de încântare şi pe Beth o pufni aproape râsul văzându-l pe Jeremy cum îşi freacă gura nerăbdătoare de haina lui.
-E prea mare,spuse ea simplu.Şi nimic altceva.Doar dacă nu s-ar fi întins să ajungă pe bancheta din spate,gând care o făcu să se înfioare imaginându-şi cât de tare ar fi durut-o coasta.Blackthorne se uita când la locul de pe genunchi,când la copil încercând vizibil să găsească o ieşire din asta,în timp ce un miros relevant demonstra situat de netăgăduit în care se găsea Jeremy.Beth strâmbă din nas,ascunzându-şi cu grijă zâmbetul,în momentul când puse jos sacoşa cu

scutece şi trase din ea unul împăturit.Tocmai când voia să-l aştearnă pe genunchii lui,îi prinse cu mâna încheietura,împiedicând-o să continue.
Îşi trase mâna clin prinsoare,dându-şi seama că putuse s-o facă,numai pentru că el o lăsase.Invingându-şi noul val de nervi,se uită la el cu o exasperare perfectă.
-Doar nu vrei ca să ţi se împrăşite pe blugi tot ce a făcut Jeremy în scutece,
trebuie să fii acoperit cu asta.Jeremy se apucă pe neaşteptate de volan şi ar fi căzut dacă Blackthorne n-ar fi fost atent.Beth,care întinsese mâinile spre copil,le retrase,mirându-se cum putea fi atât de atent şi blând în mişcări,el,care se arăta atât de rece şi de nepăsător.Blackthorne o privi fix,înainte de a vorbi,enervând-o cu privirea-i întunecată aţintită asupră-i.
-Am picioarele prea aproape de volan,nu e bine.Va trebui §ă te foloseşti de tot scaunul de la volan.Se sili să rărriînă calmă,în timp ce înlăuntrul ei începu să mijească speranţa.
-Şi tu unde ai să stai? Îi arătă cu capul,locul din spate.
-Chiar şi aşa,să nu-ţi treacă prin cap gândul că poţi s-o porneşti în timp ce eu ies ca să mă mut în spate; am să scot cheile din contact,le iau cu mine.
-Şi dacă nu mai porneşte maşina? Mi-a dat toată ziua bătăi de cap,minţi ea.Îşi ţinea copilul strâns,neluând măcar în seamă efortul pe care-l făcea,gândindu-se şi rugându-se să nu adopte soluţia pe care urma să i-o ofere.
-Dacă te apleci complet peste volan,poate că mă descurc şi nu mai trebuie să ieşi.Jeremy contribui şi el argumentând că două noi ţipete indignate,care nu reprezentau decât stadiul de încălzire dintr-un şir întreg de ţipete stridente.
Blackthorne ezită,în timp ce se uita la ea cu una din privirile lui lungi,de care începuse să se teamă,deoarece îi dădea senzaţia neliniştitoare că ştia exact ce urmează să se întâmple,ba chiar mai mult de atât.Chiar şi aşa,reuşi să-şi potolească tremurul interior şi să se uite la el cu o privire revoltată,rămânând neclintită de parcă totul era în regulă între ei.El privi pe neaşteptate dincolo de ea,peste scaun şi se întinse în spate să ia plăpumioara lui Jeremy.Aşteptă până ce copilul fu acoperit,apoi deschise uşa,ieşind în vârtejul de zăpadă.Portiera pocni când se închise şi se sili să nu se atingă de broasca automată.
Blackthorne se aştepta probabil exact la aşa ceva,raţiona ea.Ar fi fost prea târziu,atunci când ar fi atins butonul.El nu avea de făcut altceva,decât să deschidă portiera din spate,ceea ce era un fleac pentru un om atât de mare ca el.
Aşa că nu acţiona deloc,aşteptând,fără să lase să se vadă,ca Blackthorne să deschidă maşina şi să se strecoare înăuntru.Şi el fusese rapid,deşi ceva din sinea ei îi spunea că i-ar fi reuşit figura,dacă ar fi încercat.Faptul că nu încercase constituia un punct în favoarea ei.Luând o gură de aer,ca să se calmeze,îl aşează

pe Jeremy pe scaun şi începu să-i schimbe scutecele.Adaptându-se la noua stare,Jeremy încetă cu plânsul imediat,recunoscând că i se acordă toată atenţia pentru un timp oarecare,îi scoase mânuţele şi picioruşele din legăturile sacului de dormit,în timp ce continua să repete în gând ceea ce urma să-i facă lui Blackthorne.Trebuia să recunoască faptul că el ar fi putut îngheţa sau chiar să moară atunci când l-ar abandona.Da,ar putea să moară,trebuia să admită asta,dându-şi seama că nu putea fi absolvită de acest adevăr îngrozitor.Unica ei preocupare era să-şi salveze fiul.Blackthorne era o problemă ce trebuia rezolvată.Şi cu asta gata.Era atât de adâncită în gânduri,că tresări când Blackthorne se aplecă înainte,pe neaşteptate,să se uite prin spaţiul dintre cele două scaune.Se înfiora la apropierea atât de mare de el,ţinându-şi respiraţia când se întinse să ia harta lăsată între scaunul ei şi consolă.Cum el nu se retrase imediat,îndrăzni să-l privească.Se uita la Jeremy,cu o expresie îndârjită,în timp ce-i studia trupşorul,aproape gol.

-Ce are? întrebă el cu o voce joasă,aspră.

-Nimic,răspunse ea,înţepată,surprinzându-se apoi că-şi luase îndrăzneala să-l dea pe Blackthorne la o parte,cu umărul.El se lăsă dat la o parte,lucru din nou surprinzător,rămânând totuşi destul de aproape ca să vadă cum se grăbea să termine înfăşatul.Mâinile îi tremurau sub privirea scrutătoare a lui Blackthorne,
dar el nu spuse nimic,până când Jeremy nu fu înfăşurat într-un scutec curat şi lucrurile puse toate deoparte.

-Are vânătăi peste tot.Blackthorne se retrase lăsând-o pe Beth să tragă sacoşa cu scutece,ca s-o pună la loc.

-Cine i le-a făcut? întrebă el,luându-i sacoşa şi şruncând-o la podea,lângă picioarele lui.Îi ignoră întrebarea,dar era prea târziu ca să simuleze că nu l-a auzit.Nu voia să-i spună de vânătăi,nici nu voia măcar să se gândească la ele...
Dar,de fapt,în ultimele trei zile,se gândise numai la ele şi la cât de uşor îi fusese lui Steven să-şi lase urmele pe aceia despre care pretindea că-i iubeşte.Uşor şi des,deşi pentru Jeremy fusese prima oară.Şi ultima.Trebuia să se asigure de asta.

-Te-am întrebat cine i le-a făcut.Ea îşi înălţă capul şi-i văzu furia din ochi.Toată furia ei din ultimele zile explodă într-o recunoaştere nesăbuită.

-Eu i le-am făcut,Blackthorne,de ce nu te apuci să mă acuzi că mi-am molestat fiul? Doar asta gândeşti!Expresia lui suferi o schimbare infimă,ce nu putea să însemne mare lucru,după care clătină din cap.

-Acele vânătăi n-au putut fi făcute de cineva cu mâini atât de mici ca ale tale.Se uită din nou la vânătăi,erau ca nişte pete închise la culoare care mergeau de jur-împrejurul trunchiului micuţ al lui Jeremy şi peste antebraţe.

Era evident că cineva apucase copilul cu o forţă brutală.
-Deschizătura degetelor este prea largă,continuă Micah în susţinerea propriilor argumente,apoi o privi în plină faţă.Ai de gând să-mi spui sau nu?
-Nu.N-ar fi crezut-o,atâta timp cât cântăreau şi celelalte minciuni cu care Steven îi împuiase capul.Şi ea nu-şi putea permite să dea explicaţii.Furia neaşteptată o golise de putere până la un punct,de la care ştia că trebuie să fie foarte atentă.
-Atâta vreme cât lucrezi pentru Steven,nu dau bani pe ceea ce crezi.Şi nici nu dădea,era imposibil.Îl ridică pe Jeremy de pe scaun,reţinându-l puţin,înainte de a-l depune în mâinile bărbăteşti e se întinseseră după el.Cu stomacul strâns emoţie,se uită cum Blackthorne îl aşează în uranţă pe Jeremy în scaunul lui şi îl acoperă cu păturica pe care i-o dădu ea.Atunci văzu cum îi mijeşte un zâmbet curios în colţul gurii.În momentul când el se întinse,să-şi culeagă pălăria de pe jos,se trezi că se gândeşte că zâmbetul îi era la fel intimidant ca şi el.O apucase de calotă şi aproape că-i veni să zâmbească,văzându-l cum o aşează cu grijă,pe banchetă,la distanţă de Jeremy.
Ce să spun,ce mare loc îşi găsise,se gândi ea apoi îşi ţinu respiraţia când întinse mâna să deschidă uşa.Nici măcar nu se uitase spre ea,avea probabil încredere,
socotea,tocmai pentru că nu făcuse nimic înainte.Portiera pocni în urma lui,cu un salt,ea se dădu mai aproape de portiera dintre volan,ca să găsească locaşul încuietorii.Durerea din piept i se accentua,deoarece se lovise de volan,dar nu mai avea ce face.Butonul portierei de lângă locul pasagerului se afla în spatele ei,la distanţă mică,iar la o nereuşită,ar fi trebuit să-l caute cu privirea.Întinzându-se de la volan,şi în plină panică,îşi nimeri degetul pe buton,apoi îl mai apăsă o dată,pentru a fi sigură că a mers.Putea să-şi dea seama ce i-ar fi făcut dacă nu reuşea.Dar funcţionase,pentru că auzi o bufnitură şi uitându-se afară văzu pumnul lui Blackthorne aterizând a doua oară pe parbriz.
Dacă ar fi putut intra,şi-ar fi croit drum prin parbriz.Respiraţia îi era neregulată şi scurtă,când îndrăzni să se uite mai departe de pumnul lui Blackthorne.Îşi retrăsese pumnul acum,de parcă tot ce voia era să-i atragă atenţia.Apoi o privi ţintă,cu o expresie impasibilă şi poate tocmai de aceea şi mai ameninţătoare.
Deşi era închis afară din maşină,nici un dram de înfrângere nu se vedea în expresia lui.Dimpotrivă,privirea lui fermă o umplea de o presimţire,că strategia ei era sortită eşecului.Furtuna îl înconjura,transformându-i părul din castaniu în alb,dar el tot continua să se uite la ea.Încerca să se joace cu nervii ei,se gândi,
speriată.Trebuia să iasă din asta,înainte de a-şi da duhul.Dezlipindu-şi privirea dintr-a lui,se prinse de volan şi se sprijini de el,în timp ce revenea de pe consola din mijloc.O parte a fiinţei sale,desprinsă parcă de ea,îi auzi strigătul,nu era al

lui Jeremy,ci al ei.Îşi imagină că era datorat durerii din piept.Dar pe măsură ce degetele-i căutau maneta ambreiajului,îşi dădu seama că acesta se datora gândului că avea să-l lase acolo pe Blackthorne,să moară.
Nu mai conta nici faptul că intenţiona să trimită pe cineva după el,imediat ce ajungea la Monte Vista,pentru că ar fi putut ajunge prea târziu şi ar fi fost numai vina ei.Nu mai conta nimic,îşi spunea ea,decât să-l ia pe Jeremy,să-l ducă cât mai departe de Blackthorne.Departe de Steven.Suspinând,nemulţumită că scaunul era prea mult dat în spate,se aplecă să găsească maneta pentru a şi-l trage mai în faţă,când un pumn greu bufni pe parbriz.
Nu-şi dădu seama când se uită...apoi îi păru rău.Blackthorne avea în mână o armă.Nu ţintea,ci doar i-o arăta.Reflectă atunci şi,într-un fel lipsit de importanţă, recunoscu că arma era mult mai mare decât cea pe care i-o luase.Mult mai mare şi mai ameninţătoare.Când îşi ridică privirea spre a ei,tremura ca o frunză.În privirea lui,nu se vedea nici furie,nici frustrare,nici nerăbdare sau orice altceva şi-ar fi imaginat că trebuie să simtă el.
Se distingea doar stăpânirea,o stăpânire întunecată,necruţătoare,ceea ce o speria mai mult decât orice altceva întâlnise până acum.Hipnotizată,observă cum se dă înapoi câţiva paşi.Atunci cunoscu înţelesul adevărat al groazei,când el ţinti cu arma,direct spre ea.Ştia şi el că nu-l va mai putea ajuta pe Jeremy,dacă murea.
Sau ştia că nu dorea să moară,cel puţin,nu în noaptea asta.
Oricum,câştigase,chiar dacă ea s-ar fi aplecat şi rata o dată,nu era tipul care ratând,să nu mai încerce o dată.Şi încă o dată,dacă era necesar.Sau ar fi putut să se scutească de alte probleme şi să ţintească drept în Jeremy.O copleşi un violent frison şi-şi retrase mâna de pe mânerul pe care-l găsise,lăsând scaunul aşa cum fusese aranjat,potrivit pentru picioarele lui,mult mai lungi decât ale ei.Cu degete tremurătoare apăsă pe deschizătoare.Blackthorne nu întârzie din care cauză,ea-şi dădu seama că-i prevăzuse reacţia.Fără să-şi ia ochii de la arma îndreptată împotriva ei,se dădu la o parte de pe scaunul şoferului,trecând peste spaţiul dintre scaune.Nu se opri,până nu fu din nou pe scaunul pasagerului,cu mâinile încrucişate în poală,ca să i le vadă.Probabil că pasivitatea ei l-a satisfăcut,pentru că şi-a lăsat arma jos şi s-a îndreptat spre maşină,îndesându-şi arma undeva,să nu mai se vadă atunci când deschise uşa.Se uită la el,cum îşi scoase haina şi o îndesă undeva pe jos,în spatele scaunului său.Apoi se urcă în maşină şi trânti portiera cu zgomot.O fixă şi faţa i se aprinse sub privirea severă.Era îngrozită,
mai ales la constatarea că era pe cât de încurcată,pe atât de speriată,încurcată pentru că nu terminase odată cu asta.Această senzaţie fu atât de neaşteptată,încât aproape că nu-i prinse vorbele şoptite încet,primele pe care le rostise de când cu

vânătăile.
-Ce ai făcut,Beth? Ai uitat că am pistolul tău?
Reproşul moale din glas o lăsă cu gura căscată,trezindu-se apoi că-i răspunde fără nici o urmă de nervozitate în glas,ceea ce punea sub semnul întrebării tot restul comportamentului ei.
-Nu era a mea.Îi spusese Beth,se gândi ea şi se înfiora,pentru că transforma totul,chiar şi ceea ce încercase ea să facă,în ceva mai personal...mai real.
În ochi îi străluci un licăr ce semăna teribil cu o sclipire de umor,lăsând-o să creadă că spusese ceva inteligent.
-Nu,nu era a ta.Dar umorul zbură îndată,căci el se întinse şi-i luă faţa cu mâna udă de zăpadă.Şi acum,Beth,trebuie să-ţi mai spun ce se va întâmpla dacă mai faci o trăsnaie ca asta?
-Mă laşi la Monte Vista? şopti ea,concentrându-se să nu tresară la atingerea lui şi descoperind că nu-i este chiar atât de greu,pe cât ar fi trebuit să-i fie.
Clătină din cap,vrând să sublinieze prin această mişcare înceată sinceritatea necruţătoare din privire.
-Am să-ţi fac exact ce aveai tu de gând să-mi faci.Înghiţi,dorindu-şi ca mâna lui să nu-i mai fie atât de caldă lângă faţa ei,atât de vie,transmiţându-i o forţă pe care o considerase demult sfârşită.Perspectiva a ceea ce s-ar fi putut întâmpla o sperie cam la fel de tare ca şi Blackthorne.
-Aş fi trimis pe cineva după tine.
-Asta ne deosebeşte,Beth,spuse el moale,apoi îşi lăsă mâna să-i cadă de pe faţa ei.Eu n-aş fi trimis.

CAPITOLUL 5

Micah detecta sclipirea de panică din ochii lui Beth şi fu convins că-l crezuse.
Era important acest lucru,pentru că în cazul în care ar mai fi încercat ceva data viitoare,probabil că ar fi fost obligat să tragă.Împuşcăturile puteau fi riscante, fiind zgomotoase şi nu erau ignorate de oricine.
Avea bănuiala chinuitoare că,totuşi,Beth Corbett era la fel de periculoasă ca orice armă pe care o avusese până acum.Beth.Într-un fel i se potrivea numele.
îi dăduse ocazia să-l încuie afară din maşină,ca să-i dea o lecţie.Existau mai multe căi de acces într-o maşină şi câteva recurgeau la folosirea armei.Ar fi putut să spargă un parbriz cu patul armei,sau să tragă în parbriz,ca să ajungă la încuietoare.Ţintind cu arma spre ea,fusese la fel de eficace,ca în celelalte variante,fără a mai pune la socoteală că era cel mai puţin riscant.Trebuia să înţeleagă odată,că nimic n-o să-l oprească de ia îndeplinirea angajamentului său.

Nu putea decât să-şi dorească să aibă de a face cu o persoană care pricepe repede.Ceva din felul în care-şi ţinea maxilarele încleştate şi-i evita privirea îl ducea totuşi cu gândul la concluzia că prima lecţie nu i-a făcut cine ştie ce impresie.Înjurând în gând,Micah porni maşina şi ieşiră din nou la drum.
-Cred că-mi pierd vremea avertizându-te să nu mai faci şi alte fiţe.
Cum nu-i răspunse deloc,el continuă:
-Şi iar ai să-mi spui,Beth,că n-ai să-mi faci alteA necazuri.Întârzie cu răspunsul.
-Aş minţi.Ştim la fel de bine,amândoi.
-Da,cred că da.Era impresionat că măcar îşi dădea seama că nu era prost.
-Spune-mi un singur argument pentru care n-ar trebui să te las la Monte Vista.
Îi apăru în colţul gurii zâmbetul bine cunoscut.
-Ţi-am văzut expresia,atunci când l-am schimbat pe Jeremy,Blackthorne.Micul inconvenient pe care l-ai îndurat afară,în zăpadă,nu este mare lucru,ca să-ţi asumi sarcina aceasta de a avea grijă singur de el.
-Am mai schimbat şi eu scutece,în viaţa mea.Admise în sinea lui,fără mare tragere de inimă,că timpul cât stătuse cu nepoţii lui nu însemnase doar să se joace de-a v-aţi ascunselea şi nici doar să urmărească meciurile de fotbal,împreună.
-Încearcă altceva,Blackthorne.Îşi ridică jacheta de jos şi o strânse la piept.
-Dacă ai schimbat vreodată un scutec,ai făcut-o probabil ţinându-te de nas şi cu ochii închişi.Era foarte aproape de adevăr,reflectă el.Tocmai voia s-o întrebe dacă o dureau tare coastele,când ea.continuă să-l necăjească:
-În afară de asta,nu poţi să scapi de mine,chiar dacă vrei.Vorbea de parcă ştia că are de ales.Asta-I enervă,pentru că el ştia mai bine şi nu avea timp pentru persoane care nu puteau privi lucrurile în faţă.Cu toate astea,nu putea să nu-i admire hotărârea ce i-a alimentat revolta şi se întreba în ce fază a ajuns cu nervii.Se stăpânea mai bine decât mulţi bărbaţi pe care-i cunoscuse şi,cu siguranţă,mai bine decât avea ea nevoie.Nu-şi făcu probleme să-şi ascundă dispreţul din privire.
-Şi cum ai de gând să mă împiedici?
-O să mă gândesc la ceva.Trebuie.
-Las-o baltă,Beth.Eşti pe dinafară,aici.
-N-am să renunţ,până nu încerc totul.Vehemenţa răspunsului său îl puse pe gânduri.Micah se încruntă la zăpada învolburată şi reflectă la opţiunile rămase deschise încă,in faţa ei.Nu erau prea multe,dar,deoarece nu ţinea seama de riscuri,păreau toate periculoase.Pentru ea,nu pentru el şi nu atâta timp cât trebuia să aibă grijă de copil.Îşi închipui că nu mai e nevoie să-i scoată acest lucru în

evidenţă şi se resemna să rămână atent în continuare.Trebuia să aibă grijă cineva de Beth Corbett,ca să nu-şi facă singură rău.Chiar dacă ştia că fostului soţ nu-i pasă de ea în nici un fel.Micah ar fi preferat să-şi termine treaba,fără s-o aibă pe conştiinţă.Farurile maşinii detectară un anunţ cu o listă a frecvenţelor radio de urgenţă care transmiteau buletine despre starea vremii.
-Deschide radioul,Beth,spuse el,indicându-i frecvenţa.
Se întinse înainte şi mâna îi tremură,lucru cel făcu să se mire de faptul că-i provocase o sclipire de milă.Chiar atunci când el începuse să se obişnuiască deja cu semnele de diminuare a curajului ei,făcu ceva care-i întări impresia că era foarte speriată.Deşi această frică îi dădea posibilitatea să controleze situaţia mult mai uşor,Micah se I trezi că încearcă să descopere care parte a fiinţei ei era curajoasă şi care slabă.După ce ea localiza postul în cele din urmă,se lăsă înapoi în scaun.Ascultară câteva minute ritmul zgomotos al muzicii country,după care urmă buletinul meteo.Viscolul deviase spre est,închizând drumul spre Alamosa şi trecătoarea North La Veta Pass.Micah se aplecă mult,aproape de volan,ca să prindă şi să-şi cristalizeze informaţiile în mintea lui obosită.Nu putea s-o ia spre est,iar în forma în care se afla,nici nu putea fi vorba de vest.Drumul prin trecătoarea Wolf Creek Pass era pur şi simplu câinesc.Ar fi un tâmpit să încerce să meargă pe acolo,pe asemenea vreme.Chiar dacă ar fi fost destul de norocos,să meargă din-tr-o bucată până la Durango,mai era de parcurs o întindere bună spre sud,până la Albuquerque,despre care auzise deja că era blocată cu lucrările de construcţie.Închise radioul şi se instala mai bine pe locul său,când văzu vag ivindu-se periferia oraşului La Monte Vista.Variantele pe care Beth Corbett le putea avea la alegere se pare că se înmulţiseră.Era ca şi când i-ar fi auzit rotiţele mişcându-i-se în cap,în timp ce-şi adapta priorităţile la ceea ce aflase de la buletinul meteo.Se întreba dacă va mai dura mult până va mai face o încercare.
Nu-l făcu prea mult să aştepte.
-Dacă încerci să scapi de mine la Monte Vista,mă duc la poliţie.El râse cu glas tare.
-N-ai să îndrăzneşti.Ar putea să-mi facă greutăţi din punct de vedere tehnic,dar nu or să Insiste din moment ce am să-i conving că nu fac decât să obţin ajutorul lor în returnarea fiului lui Corbett,peste graniţă.Îi aruncă o privire plină de superioritate.Am să ies pe uşă afară,în timp ce tu ai să fii reţinută sub acuzaţia de răpire.
-Dar Jeremy va fi atunci în grija lor,nu în drum spre Steven,spuse ea cu hotărâre.
Cel puţin ei te pot împiedica să-l duci înapoi.
-Asta-i doar o întârziere,Beth,şi tu ştii asta.

Or să-l ţină pe Jeremy,doar atât cât o să dureze până primesc ordinul instanţei din New Mexico.
-Poate fi timp destul...
-Pentru nimic,o întrerupse el,sătul şi obosit de „*dar dacă*” şi alte speculaţii,ceea ce-l făcu să-şi dorească să fi examinat mai îndeaproape motivele lui Corbett, înainte de a fi acceptat misiunea.Răpirea nu este o joacă,doamnă.Ai să fii prea ocupată să-ţi construieşti propria-ţi apărare,ca să-i mai poţi fi de folos fiului tău.
-Nu mă dau bătută,Blackthorne.Suspinul care-i scăpă fu un acompaniament fragil la vâjâitul vântului de afară.Nu pot să las să se termine aşa.
-Dar nu depinde de tine.
-Nu încă.Îi aruncă o privire pe furiş,văzându-i disperarea mută de pe faţă.Îl neliniştea asta,deoarece începuse s-o creadă.Beth Corbett ar fi fost în stare să facă orice,numai ca să-l împiedice să-i ia fiul şi nu-i păsa ce i se întâmpla.
Era tot mai curios să descopere cine ar fi putut s-o sperie mai mult decât o făcuse el.Blândeţea cu care-şi trata fiul îl convinsese aproape că adevărata forţă a acţiunilor sale venea din instinctul ei matern,dar socoti că el ştia mai bine.
Corbett îi demonstrase clar că fosta soţie îi luase copilul doar pentru a stoarce bani de la el.De vreme ce instanţa nu-i recunoscuse dreptul la vreun bănuţ,ea-l luase pe Jeremy ca să îndrepte sentinţa.După ce citise şi văzuse tot ce-i fusese pus la dispoziţie în legătură cu cazul,Micah nu descoperise vreun motiv care să-i contrazică explicaţiile lui Corbett.Nu încă.
Şi,totuşi,lucrurile începuseră să se prezinte cu totul altfel şi Micah socoti că va trebui să descopere adevărul,înainte ca să considere cazul încheiat.
Dacă Steven Corbett sau alt membru al casei laie îl maltrataseră pe Jeremy, explicaţia pentru hotărârea de a-şi recăpăta fiul,fără tam-tam,devenea logică.În această eventualitate,Micah va trebui să-şi reconsidere rolul în totalitate.Dar dacă altcineva îi provocase vânătăile,cineva despre care Beth avea cunoştinţă, copilul trebuia să ajungă înapoi la tatăl său,iar fosta doamnă Corbett va deveni liberă,dar săracă.Le-ar face amândurora un serviciu,dacă ar reuşi să n-o implice şi pe ea.Asta însemna să nu o lase să ajungă la poliţie.Micah nu trebuia s-o lase să facă asta.Nu o va lăsa să plece nicăieri,până nu va afla cine era autorul vânătăilor.

Beth stătea în spaţiul dintre cele două paturi şi se uita cum Blackthorne îşi scutura zăpada de pe cizme,ca apoi să pună pe masa mică de lângă televizor scaunul special pentru maşină,în care stătea Jeremy.Era invidioasă văzându-l pe Blackthorne că nu-l mai mută pe copil din ceva ce poate fi ridicat,ci pur şi

simplu,desface curelele scaunului şi-l cară cu totul înăuntru,fără să-l mişte pe Jeremy din loc.În timp ce Blackthorne îşi scotea mănuşile şi pălăria preocupat să regleze butoanele pentru căldură,Beth îl scoase pe Jeremy din sac,fără să-l ridice din scaun,în tot acest răstimp,gân-dindu-se la un plan de scăpare.Cu toate astea,tot ce putuse să imagineze era să încerce să-şi recupereze arma.Sau să pună mâna pe cea a lui Blackthorne.Oricare ar fi fost de ajuns.Avea nevoie de ceva cu care să-l forţeze s-o respecte.Măcar atâta,dacă nu altceva şi tot învăţase ceva de la Blackthorne.La fel cum şi el învăţase ceva de la ea.De când fusese încuiat afară,nu-i mai dăduse ocazia să-l separe de Jeremy.Ea fusese cea care intrase în biroul motelului,ca să se înscrie în registru,în vreme ce el rămăsese cu fiul ei în maşină.Apoi,Blackthorne,îi spusese să aştepte în cameră,în timp ce descărca bagajele din maşină..Clicul surd al yalei îi întrerupse şirul gândurilor şi se uită la Blackthorne,cum potriveşte lanţul de la uşă,în locaş.Fără să-i arunce nici o privire,el se aşeză la capătul unui pat şi trase sacoşa ei între picioare.Nici nu apucă să protesteze,că şi deschisese fermoarul şi cotrobăia în interior.

-Dar ce faci? îl apucă de umăr,dar el se scutură de ea,fără să-i arunce măcar o privire.Îşi lăsă mâna să cadă,deoarece partea raţională a ei înţelesese de ce considera el necesar să-i percheziţioneze lucrurile.Cealaltă parte,însă,nu-l putea suferi că i-a încălcat intimitatea cu atâta indiferenţă.

Se uita neputincioasă cum punea deoparte lucrurile de mătase,dantelă sau flanelate,tot ce compunea acea parte intimă a garderobei.Dunga roşie,urâtă de la încheietură,contrasta puternic cu culorile pastelate ale lenjeriei şi gândul că el nu acorda nici o importanţă rănii îi dădu un fior în jos,pe coloană.Şi tot nu fusese destul ca să-l potolească.După ce termină cu sacoşa,nici nu se uită la ea.

Lăsând-o cu fermoarul deschis,împinse sacoşa într-o parte,apoi se întinse după poşetă şi o scotoci la fel.Scoase din poşetă flaconul cu pilulele,pe care i le dăduse doctorul,pentru dureri,citi ce era pe etichetă şi le băgă în buzunar.Apoi veni la rând sacoşa cu scutece,A la care se uită la fel de serios ca şi la celelalte.

Îndesa scutecele lui Jeremy în sacoşa cadrilată,ceea ce-i sugeră o remarcă răutăcioasă.

-Ai găsit ceva pe măsură? îl întrebă ea cu frivolitate,aducându-şi aminte cum fusese odinioară.Când Blackthorne se întoarse încet spre ea,roşi.Îşi ridicase din sprinceană de parcă nu fusese sigur că a auzit bine.

-Ce ai spus? o întrebă el încet,ridicându-se în picioare.Înghiţi în sec,mirându-se şi ea ce o apucase.

-Nimic,Blackthorne.Probabil că nu mai auzi bine.O privi din cap până-n picioare,apoi din nou în ochi.

-Eşti destul de cochetă pentru cineva în situaţia ta.
-N-am ştiut că nu e voie,îi replică ea,recunoscând că vorbea fără să se gândească,dar era prea obosită ca să-i pese.
-Am crezut că ai să te străduieşti să nu mă superi,murmură el.Măcar de dragul lui Jeremy,dacă nu de al tău.
-Dacă faptul că te-am lăsat afară nu te-a făcut să mă arunci în zăpadă,nu cred că te deranjează două vorbe,adăugă ea,după care îşi muşcă limba.Probabil că nu era cea mai bună remarcă,să-i amintească ce se întâmplase atunci,în zăpadă.
El nu făcu decât să se frece la ochi şi să se uite la ea cu o privire obosită.
-Ca să ne faci un bine amândurora,păstrează-ţi pentru tine replicile inteligente.
Nu cred că ai să dormi bine cu glumele în gură.Din prudenţă,nu mai comentă observaţia.Tremurând,deoarece nu se afla în apele ei lângă acest bărbat,rămase în picioare,uitându-se la el.
Cum el o privi mijindu-şi ochii,înţelese că nu-i trecuse neobservată reacţia ei.
-Ce este? Eşti nervoasă că dormi cu mine în aceeaşi cameră?
Dacă era să spună adevărul,nu putea să nege acest lucru.Încercă asta,negând din cap,prefăcându-se că nu ia în seamă neîncrederea lui.Bineînţeles că se enerva să se afle cu el,aşa,singură,dacă nu-i socotea pe Jeremy şi nu-l putea pune la socoteală,deoarece,dragul de el,n-avea nici o idee de ceea ce se întâmpla în lumea adulţilor.Se pomeni că nu mai ştie unde să se uite,la Blackthorne sau la cele două pături ce tronau în camera mică,aproape goală.Paturile semnificau o intimitate care îi provoca simţurile,lucru ce o surprinse.Atât de mult timp se concentrase asupra modului de a supravieţui,încât nimic altceva nu o mai impresionase.Şi,totuşi,iată că era conştientă că Blackthorne constituia acum,nu doar duşmanul ei.Era şi bărbat.Un bărbat foarte periculos.Ar face bine să ţină minte lucrul ăsta.
-Vreau să ştiu pentru ce sunt tabletele alea cu aspirină şi codeină,pe care le-am găsit în poşeta ta,spuse el pe un ton care-i atrase atenţia.La ce folosesc?
-Împotriva durerii.Nu consideră necesar să-i dea amănunte.Un moment păru că vrea să continue,apoi se răzgândi,pentru că tot ce mai spuse el,fu să o anunţe că poate să-i ceară din ele,ori de câte ori dorea.
-Ţi-e frică să nu iau prea multe deodată? îl întrebă ea.El negă,scuturând din cap.
-Nu eşti genul de persoană laşă.Prespunerea lui o surprinse.
-Atunci de ce mi le-ai luat?
-Pentru că nu vreau să am bătăi de cap că ai să le pisezi şi ai să mi le pui în ceaşca cu cafea,îşi trecu mâna cu degetele lungi,prin păr,apoi se masă scurt la ceafă.Şi doar ca să ştii că nu o să ţină.

-De ce nu? se interesă ea,cu gândul la o eventuală ocazie în viitor.
-Aspirina este amară,când e pisată.Mi-aş da seama după prima înghiţitură.
Îşi descheie haina,agăţându-şi degetul mare în prima gaică,din faţă,de la cureaua blugilor.
-N-ai putea să-mi dai destul de multă ca să provoci altceva decât o încetinire a reacţiilor.Dar ca să mă asigur,le ţin la mine.
-Cum vrei.Îşi desfăcu şi ea fermoarul jachetei.Fiindcă ai vorbit de cafea,să ştii că mi-e foame.
-Nu e nimic deschis,decât peste vreo două ore.O să dormim mai întâi,apoi o să mâncăm.Să doarmă.Ea nu-şi putea permite nici măcar o aţipeală.
-Nu sunt obosită,spuse ea,blestemându-se în gând pentru asta,pentru că probabil el ar fi aşteptat până să adoarmă ea,mai întâi.Ar fi trebuit să se prefacă,îşi dădu ea seama,încercând să-şi amintească dacă atunci când cineva doarme respiră adânc sau superficial.
-Pe naiba,nu eşti obosită.Eşti atât de epuizată,că abia dacă mai poţi sta în picioare.Se aplecă să ajungă la propria-i sacoşă,de unde scoase o gentuţă mică de piele,despre care,ea .presupuse că,desigur,conţinea trusa lui de bărbierit şi alte lucruri utile.Flaconul ei fu băgat înăuntru,apoi scoase pistolul ei din buzunarul de la haină şi îşi dezbrăcă cojocul gros,punându-l pe scaunul cel mai apropiat.Ţinându-şi sub braţ trusa de bărbierit şi pistolul ei mic în palmă,se întinse până la scaunul lui Jeremy.Îl ridică,aşa cum era cu Jeremy adormit şi se îndreptă spre dependinţe.
-Lipsim doar un minut.Să nu pleci.Închise uşa atât de repede după el,că nici nu avu timp să-i spună că nu avea nevoie de armă,acolo unde mergea.
Lui Beth i se părea că simţul umorului era complet deplasat,atât ca timp,cât şi ca împrejurare.O puse pe seama oboselii,ceea ce explica probabil şi cum de rămăsese aşa,în picioare,până când Blackthorne se întorsese după câteva minute.Părul îi stătea în cârlionţi uzi pe cap şi avea puloverul dat jos.Purta o cămaşă cadrilată,care-i stătea întinsă pe umerii laţi şi se îngusta în jos pe trunchiul solid,până la talie,unde era băgată în blugi.Nu se vedea pe el nici un dram de grăsime şi îşi imagină că trebuie să fie o iluzie optică faptul că i se părea că este mai solid acum,chiar dacă purta mai puţină îmbrăcăminte ca înainte.Când se întoarse de la masa,pe care-l aşezase pe Jeremy,încă mai ţinea pistolul ei în mână.Ea privea însă cu ochi măriţi la cealaltă mână,pe care se scurgea un firicel de sânge,din rana făcută de cuţit.Şi din nou o cuprinse sentimentul bolnăvicios de vinovăţie şi,înainte să-şi dea seama,îi scăpă un scâncet de disperare.

-Ce? întrebă el şi urmări direcţia privirii ei spre mână.Ridicând din umeri,îşi şterse încheietura de blugi.Mi-am spălat-o la baie.Nu mai sângerează mult timp.Dacă te deranjează vederea sângelui,nu te mai uita.Înălţă capul,la auzul tonului său supărat.
-Mă simt şi aşa destul de vinovată pentru asta,fără să mă mai acuzi şi tu de prefăcătorie.Micah se uită la ea,surprins.
-De ce să te simţi vinovată? Singurul motiv pentru care l-am atacat pe Sutton a fost să-l înlătur,ca să nu-mi stea în cale.
-Dar eu n-am ştiut asta,atunci,explică ea,cu glas sugrumat.N-am ştiut asta şi nici n-am ştiut cât de rău,cât de serios ai fost rănit.Nu-mi stă în fire să fug,ca să te las să te baţi pentru mine.
-Dar eu ţi-am spus s-o faci,adăugă el,privind-o cu ochii mijiţi.Dacă aş fi fost mai deştept,nu l-aş fi lăsat deloc să mă taie.Expresia de pe faţa ei arăta că nu va abandona terenul aşa de uşor.Căutând cu privirea,se întinse după sacoşa cu lucrurile copilului şi scotoci într-un buzunar lateral.Se întoarse spre el,cu un tub galben în mână.
-Asta o să prevină infecţia,spuse ea,întinzându-i tubul.El nu-l luă,motivând în sinea lui că voia să afle până unde se simţea ea de vinovată...deşi o ştia destul de bine.Întinse spre ea mâna cu palma în jos.
-Pune-mi-l tu,Beth.Ea-şi trase mâna şi neîncrederea de pe figură i se transformă în frică.
-Nu.
-De ce,nu? o întrebă el,moale.Credeam că te simţi vinovată.
-Da,mă simt.Doar că...
-Doar că nu vrei,pentru că vinovăţia nu este destul de mare,ca să vrei să mă atingi,spuse el,lăsându-şi mâna în jos.Nu-i nimic,Beth.Aşa cum ţi-am mai spus,a fost vina mea că m-am lăsat tăiat.Era dezamăgit şi enervat pentru că se simţea aşa.Apoi văzu cum ea deşurubează capacul,punându-şi puţin unguent cu antibiotic pe deget.Cum nu-i întinse mâna imediat,ea pufni de nerăbdare şi-i luă mâna cu o hotărâre care-l surprinse.Îi întoarse mâna,până se văzu linia roşie,
umflată,peste încheietură şi începu să-i aplice antibioticul cu o atingere atât de uşoară,că abia i-o simţi.Micah stătea complet nemişcat,privindu-i capul plecat şi părul mătăsos,care-i atingea mâna.Îl tulbură delicateţea cu care îl ungea,nu se aşteptase la asta.Îl mai tulbura şi căldura degetelor trecute uşor peste mână,iar din adâncul masculinităţii sale venea un răspuns viril la această atingere care nu avea nici o tangenţă cu faptul că ea era o târfă.Fu stârnit repede şi puternic şi abia se stăpâni să nu o ia în braţe şi să o strângă tare,presând-o de bazinul lui.

Poate că ar fi făcut-o,dacă ea nu l-ar fi privit cu gura strânsă,cu un aer foarte hotărât.Acum îşi dădu seama Micah cât de greu îi fusese şi ei să-l atingă şi prespunea că asta se datora fricii de el.Îl atinsese,totuşi,trebuia să recunoască faptul că era curajoasă.Închizând ochii,se concentra să-şi normalizeze respiraţia, inspirând la intervale egale,ca să-şi potolească bătăile inimii.
Reuşise s-o facă.Beth respiră adânc şi se uită în lături,înainte ca Blackthorne să-i poată vedea mirarea din privire.Nu făcuse mare lucru că îndrăznise să-l atingă pe acest bărbat masiv,care băgase frica în ea.Nu,nu asta o făcuse să tremure chiar şi acum când nu-l mai atingea.Tremura pentru că îl văzuse stârnit şi nu avu nevoie să se uite în .ochii lui ca să se încredinţeze că-i aşa.Se convinsese de asta, după respiraţia precipitată şi aspră când îl atinsese şi după felul în care reacţionaseră propriii ei nervi la atingerea aproape electrică a pielii fierbinţi.
O dorea şi singurul lucru care o preocupa acum era faptul că fiind conştientă de asta,nu simţea nici un dezgust.Uşurarea care o cuprinsese în momentul în care el se îndepărtase de ea,fără să-i adreseze nici un cuvânt,era combinată cu curiozitatea.De ce se îndepărtase? Şi,ceea ce era şi mai important,de ce n-o speria faptul că el era un străin? N-avea răspuns pentru nici una din întrebări.
Privindu-l cum se îndepărta de ea,ochii îi căzură pe arma vârâtă la spate.
Revolverul era destul de mare ca să-i imprime o urmă zdravănă,la spate,dacă îndrăznea să se culce cu el.Aceasta o mai întări,deoarece socoti că trebuia să-l pună în alt loc în timpul somnului.Probabil,undeva la îndemână,admise ea,dar tot era mai bine,decât să se frământe cum să i-l ia.
El îşi luă haina şi băgă pistolul ei,într-un buzunar.Beth se întoarse dinadins, debarasându-se de haină înainte de a-şi arunca pantofii din picioare.În timp ce Blackthorne îşi aşeza cu grijă haina,jos,sub fereastră.Se linişti văzând că,de fapt,el îi uşura sarcina.Nu avea altceva de făcut,decât să aştepte să adoarmă,să se furişeze pe lângă pat şi să-şi ia arma din buzunarul hainei.Îndată ce o va recupera,îi va fi uşor să ţintească în direcţia corectă.Nu-i va lăsa timp să ajungă la propria lui armă.Planul se închega.
-Doamnă,mai ai cinci minute până la stingere,îi spuse el.Grăbeşte-te.
Se îndreptă aproape în salturi spre baie,unde,după ce închise uşa se sprijini de ea cu spatele,ca să nu cadă din picioare.Rămase nemişcată,privindu-se în oglinda crăpată de deasupra chiuvetei mici,făcându-şi socoteala cam de cât timp ar avea nevoie Blackthorne ca să adoarmă.Imaginea ce se reflecta îi părea vag cunoscută.Beth,uitându-se la cearcănele vinete de sub ochi şi la părul moale ce-i ajungea până la umeri,aprecie că era o variantă îmbătrânită a femeii ce fusese odată.Nu părea destul de vioaie ca să-i ţină piept lui Blackthorne,socoti ea cu

nelinişte şi închise ochii să nu mai vadă imaginea,pentru că nu-şi putea permite să se îndoiască de ea.O bătaie zdravănă în uşa băii o trimise direct în mijlocul încăperii.Fără alte avertismente,uşa se deschise şi Blackthorne îi aruncă înăuntru sacoşa cu lucrurile ei de noapte.

-Intră,spuse ea,dar îşi folosise sarcasmul în van.El închisese deja uşa.Tocmai se gândea că nu i-ar strica lui Blackthorne să asiste la un curs despre maniere şi bună purtare,când dincolo de uşă se auzi un mormăit,ce-i reaminti că el se mai află acolo,lucru ce o făcu să se grăbească.Deschise uşa,câteva minute mai târziu,şi îl găsi pe Blackthorne cu pumnul ridicat,de parcă s-ar fi pregătit să doboare uşa.O studie,observând că nu-şi schimbase blugii şi puloverul.

-Ce ţi-a luat aşa de mult? Prinzându-se cu ambele mâini de tocul uşii,privi peste umărul ei să descopere dacă a făcut ceva ce nu trebuia.

-Femeilor le trebuie mai mult timp,şuieră ea,apoi,aplecându-se,trecu pe sub braţul său,înainte să aibă timp s-o oprească.

-N-ai de gând să te schimbi pentru culcare? o întrebă stând în spatele ei,în timp ce se îndeletnicea cu aşternutul de la capătul patului,trăgând de pătura învelită în cearceaf.Luând amândouă pernele,le aranja de-a lungul marginii patului,fără să-l ia în seamă pe Blackthorne,ceea ce i se păru cel mai prudent.Nu era un bărbat uşor de ignorat,totuşi,şi avu nevoie de toată concentrarea,să realizeze asta.

Trecu pe lângă el,aşa cum stătea sprijinit de perete şi se duse la Jeremy.Tocmai îi descheia legăturile care-l ţineau legat în scaunul de maşină,când Blackthorne o întrebă:

-De ce nu te-ai schimbat,Beth?

-Nici tu nu te-ai schimbat.

Deodată se simţi îngrozită la gândul că el ghicise exact ce avea ea de gând să facă.Dacă s-ar fi schimbat în cămaşă de noapte şi-ar fi periclitat planul de evadare,nu numai că i-ar fi fost greu să se târască pe jos,dar ar fi fost nevoie şi să se schimbe de haine,înainte de a pleca.

Îi tremurau degetele şi avu nevoie să numere până la cinci ca să poată să se concentreze la ce făcea.Uşor,ca să nu-l trezească pe Jeremy,îl luă în braţe şi-l duse în pat,punându-l lângă mormanul de perne.Ea va dormi de ceajaltă parte.

N-o să doarmă,îşi repetă în sinea ei.În felul acesta,era sigură că Jeremy nu va cădea din pat.Dacă Blackthorne n-ar fi fost o persoană atât de bănuitoare,şi-ar fi lăsat copilul în scaunul lui pentru maşină,unde ar fi putut fi manevrat mai uşor,la momentul potrivit.Turba în sinea sa că Blackthrone adusese scaunul înăuntru.

Ridicarea scaunului,îngreunat cu Jeremy,avea să fie un efort considerabil pentru coastele ei.Va trebui să facă faţă.Poate că îl va încuia pe Blackthorne în baie.

-Dar eu nu port nimic în pat.Tu,însă,porţi.Cu piciorul,îi împinse sacoşa din calea lui,trecând pe lângă ea.Îl privi neîncrezătoare.
-Doar nu ai de gând să-ţi scoţi hainele.Se întoarse s-o privească,cu o sclipire curioasă în ochi.
-Te porţi de parcă ar fi cine ştie ce noutate.Doar nu vrei să-mi spui că n-ai mai văzut nici un bărbat gol?
-Bineînţeles că l-am văzut pe soţul meu,replică ea,fără să se gândească, înroşindu-se de jenă.Tu eşti un străin.N-am mai...
-Nu este ceea ce am auzit eu,Beth.Potrivit spuselor fostului tău soţ,străinii constituiau specialitatea ta.Îşi lăsă puţin capul pe o parte.Ce ai,Beth? Te temi că lenjeria aceea flanelată pe care ţi-ai adus-o nu mă va excita?
Simţi cum i se scurge sângele din obraji şi trebui să se uite în lături,ca să nu vadă dezgustul care se citea în mod sigur în ochii lui.
-Nu-ţi face griji cu asta,iubito,spuse el cu un ton tărăgănat şi afectat,care o zgârie pe nervii deja întinşi ca o coardă.Poţi să te prefaci că eşti inocentă ca o piersică, dacă asta te excită.Doar să nu mă deranjezi în noaptea asta.Mă îndoiesc că mi-aş putea aduna ceva entuziasm ca să pot reacţiona interesant.
Clipi o dată,apoi încă o dată,când înţelese.Nu numai că Blackthorne presupunea că era o femeie de moravuri atât de uşoare pe cât îl avertizase Steven,dar se aştepta chiar ca să-şi exercite asupra lui sexualitatea agresivă.Şi asta,în timp ce ea se simţea iritată că este singură cu el,iritată pentru că,de două ori deja,o lăsase să înţeleagă că este excitat.De ambele daţi îşi reprimase dorinţa.Era hotărât în mod evident să se abţină de la relaţii sexuale întâmplătoare.Ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de absurd.Ar fi plâns,dacă ar mai fi avut energia s-o facă.Beth arăta de parcă ar fi fost bătută.Micah se scutură de urmele iritante de vinovăţie care mai adăstau în conştiinţa lui şi se uită încruntat la ea.
-Să nu te prind lângă uşă sau lângă haina mea.Ai înţeles?
Ea încuviinţă din cap,dar lui nu-i scăpă felul în care privirea ei a măsurat distanţa de la haina lui,la pat.Micah reuşi să se abţină să spună ceva.Era foarte sigur că plănuia cu totul altceva decât să-şi petreacă noaptea întrebându-se cum să acţioneze.Nu-i plăcea însă,ce va trebui să facă,probabil că nici ei nu-i va plăcea.Suspină adânc,ceea ce nu-l uşura de nemulţumirea lui,se aşeză pe pat,îşi trase cizmele şi le aruncă într-un colţ.Se ridică să mai verifice o dată încuietorile.Între timp,Beth se aşezase cu spatele la el,lângă Jeremy.Se învelea când Micah luă perna în plus,din patul lui,şi o aruncă spre ea.Nu se uită spre el,luă doar perna şi o puse sub cap.Îi conveni atitudinea ei,pentru că trebuia să deţină cu ameninţarea controlul asupra situaţiei şi încă o privire a ochilor ei mari

şi căprui ar fi fost prea mult.Numai simplul fapt de a fi în aceeaşi încăpere cu Beth Corbett şi era o experienţă nu numai erotică,dar şi deziluzionantă; erotică, pentru că nu putea să reacţioneze la ea şi deziluzionantă,pentru că ştia că nu era decât unul dintre mulţi.Sau ar fi,dacă şi-ar pune în cap să-l seducă.Dar ea nu şi-a pus asta în cap şi lucrul acesta îl nelămurea.Să facă amor era una din armele despre care se spunea că nu s-a sfiit să le întrebuinţeze.Acum,sigur că Micah ştia că arată cam neîngrijit şi aspru,după ce petrecuse trei zile pe drum,dar mai arătase aşa de multe ori de-a lungul anilor,ceea ce nu descurajase femeile ca să nu-i mai acorde atenţie.Lăsând mândria la o parte,ştia că Beth Corbett nu fusese obligată să stea deoparte din cauza ţepilor de pe obraz.Ea nu avea deloc chemare spre sex,nu se gândea decât cum să treacă neobservată,aşa că nu asta era concluzia bună.În schimb,era concentrată să încerce cumva să-şi recapete arma. I-ar prinde foarte bine.Micah desfăcu butonul de la cureaua ce ţinea revolverul,îl scoase şi-l băgă sub pernă.Apoi,se întinse pe pat,îşi aruncă învelitoarea peste picioare şi întinse un braţ lung spre comutator,să stingă lumina.
El nu putea decât să-şi dorească să termine repede cu ceea ce avea ea de gând,ca apoi să poată apuca amândoi puţin somn.În aşteptare,analiză mental ce altă latură a lui Beth Corbett avea să o cunoască,întrebându-se de ce amănuntele nu se potriveau cu trăsăturile de bază despre care i se vorbise.

Stând ghemuită pe podea,Beth se uită spre capătul patului,sperând că imaginaţia îi juca feste acum când constata că spaţiul dintre Blackthorne şi haină era prea îngust pentru a face această încercare.Înghiţind de frică,nu făcu altceva decât să-şi lipească limba de cerul gurii,se strecură pe lângă colţ şi,târându-se pe mocheta aspră,fu foarte atentă ca nu cumva să dea peste cizmele lui.
I se păruse că a aşteptat o veşnicie.Dar trebuia să se asigure,cât despre Blackthorne,respira atât de încet,încât nu putea să ştie dacă dormea sau nu.
Numai în clipa în care s-a surprins aţipind,şi-a dat seama că nu mai putea să aştepte.Aproape că ajunsese la o distanţă convenabilă ca să ia haina,când îşi simţi glezna trasă cu putere,trezindu-se întinsă pe burtă.Nici nu avu timp să respire,că mâinile aspre o şi apucară de spate,trăgând-o la distanţă tot mai mare de ţinta ei,înapoi la capătul patului.Beth se zbătea,nu pentru că se gândea că ar putea învinge,ci pentru că se simţea groaznic să piardă.Se lupta cu tot ce avea, agitându-şi braţele în speranţa că va nimeri un pumn.Cu picioarele goale dădea în ceva solid,un loc ce putea fi oriunde între fluierul piciorului şi coapsă, însă,după lipsa lui de reacţie,îşi dădu seama că loviturile o dureau mai mult pe ea decât pe el.

Totuşi,se gândi ea,el nu era solid peste tot şi încercă să plaseze un pumn puternic,dar el o imobiliza cu mâinile prinse la podea,lângă cap,stând călare pe şoldurile ei.L-ar fi rugat să îi cruţe coastele zdrobite,dar bănuia că-şi pierduse orice drept la luptă cinstită.Iar acel Blackthorne care se uita la ea prin obscuritatea de dinaintea zorilor nu părea dispus să o asculte.

-Cum de te-ai prins,Blackthorne? întrebă ea,încercând să respire normal,în timp ce înjura în gând coapsele care o prinseseră ca într-o menghină.

-Să ştii că nu sunt prost.Îi trase mâinile mai sus,deasupra capului,şi i le apucă cu o singură mână.Completa vulnerabilitate a poziţiei o făcu să-şi reînnoiască împotrivirea.El o contracara,ţintuind-o de podea,cu o mână pusă peste umeri.

-Renunţă,Beth.Singura persoană care are de suferit,din treaba asta,eşti tu.

Renunţă la luptă şi scoase un suspin adânc,dureros,îi dădu puţin drumul,fără să renunţe la control şi când ea se uită în sus,se trezi că-i vede faţa doar la câţiva centimetri distanţă de a ei.Ochii îi erau întunecaţi,de nepătruns,şi-i simţi căldura respiraţiei pe faţă.Un gând ascuns cochetă cu ideea că el ar fi putut s-o lovească,dar n-a făcut-o.Ar fi putut să parieze că n-ar fi lovit-o,nici dacă n-ar fi avut de ales.Acest gând îi insuflă curajul de a vorbi.

-Dacă eşti aşa de deştept,de ce m-ai lăsat să ajung atât de departe?

-Pentru că,altfel,nu te-ai fi învăţat minte.

-Credeai că dacă mă prinzi,mă înveţi minte? El îşi apropie trupul de al ei, micşorând presiunea picioarelor,fără însă să-şi mute mâna de pe umeri şi fără să-i dea drumul la mâini.Răspunse cu un glas ceva mai scăzut.

-Da,Beth,asta ar trebui să te înveţe ceva.Cred că ar fi trebuit să-mi imaginez.Ar fi trebuit să ştiu că vom termina în acest fel.Îşi trase mâna de pe umăr, surprinzând-o cu mângâierea uşoară pe gât.Îşi umezi buzele,ca să spună ceva,fără să-i vină un lucru potrivit de spus.Prea multe se îngrămădiseră,ca să le poată distinge.Îi mângâia obrajii cu dosul palmei.Îşi smuci capul,să nu-i mai simtă căldura neobişnuită,dar degetele lui o apucară de sub bărbie şi o forţară să revină la poziţia dinainte.

-Stai cuminte,Beth.Nu durează decât o clipă.Doar atât îi spuse.În secunda următoare,îşi înclină capul şi o sărută cu buze uscate şi ferm apăsate.

Beth consideră că ar fi trebuit să se înfurie şi să se simtă speriată.În loc de aşa ceva,se gândea la blândeţea pe care o arătase.În sărut,completă ea în gând,ca să fie sigură că nu uită.Nu în altceva,în ceea ce nici nu făcuseră.

Îşi smuci capul şi presiunea gurii lui dispăru.Degetele o apucară din nou de maxilar,forţând-o să se uite în sus la el,exact când ea simţea că nu poate să-l privească.

Se uita în jos spre ea,cu capul puţin plecat,de parcă îl frământa ceva ce nu putea să înţeleagă.Ea ştia ce trebuie să simtă.
-Ai terminat,Blackthorne? îl întrebă cu suficientă nemulţumire în glas.
-Deocamdată.Trase aer în piept cu o respiraţie grea,dureroasă,şi se pregătea să-l avertizeze să-şi ţină mâinile şi săruturile pentru el,când,întinzându-se peste ea,îşi apucă sacoşa şi scotoci înăuntru.
-Lecţia de învăţat este că nu poţi trece de mine sau pe lângă mine.Cu cât accepţi mai devreme acest lucru,cu atât treaba va fi mai uşoară.
-Vorbeşti de parcă am avea de stat împreună mai mult de câteva ore.
Beth ar fi putut să-i spună că-şi făcea iluzii,dar nu mai avu timp că el scoase din sacoşă o fâşie lungă de material.
-Ce-i asta? întrebă ea,deşi era foarte sigură că nu vrea să afle.
-E doar mătase.N-ai de ce să-ţi faci probleme,explică el începând deja să-i lege mâinile.Nu-ţi lasă urme pe piele,doar dacă te agiţi.Termină cu mâinile şi-i ridică puţin şoldurile,ca să-şi poată aduce mâinile în faţă să şi le vadă,aşa cum era prinse la un loc,cu legătura de mătase.
-Dar nu pot avea grijă de Jeremy,aşa.
-Te descurci tu.Îngenuche pe jumătate lângă ea şi-şi petrecu mâinile pe după spate.
-Numără până la doi şi expiră.
-Ce?
-Expiră şi o să te doară coastele mai puţin,când am să te ridic.
-Unu,doi...Expiră lung,încercând să nu mai tragă aer în piept când el se ridică împreună cu ea,ţinând-o ca să nu cadă.Se clătină puţin,apoi se îndreptă de spate, când el o împinse spre patul în care dormea Jeremy.Nici nu avu vreme să-şi dea seama ce se întâmplă,că se şi afla culcată pe spate,iar Blackthorne îi lega gleznele cu altă fâşie de mătase.Când el fu gata,se zvârcoli să se îndepărteze de marginea patului,unde stătea el.Îi trase aşternuturile de sub picioare şi o înveli.
-Poate că data viitoare,când îţi pui în gând să mă iei prin surprindere,o să-ţi aduci aminte că mai sunt alte variante de ales.Se încordă să încerce legăturile,dar fâşia de mătase nu cedă nici un milimetru.
-Ce alte variante?
-Ori respecţi regulile,ori o să-ţi fie puţin cam incomod.De tine depinde.
O urmă de speranţă îi ridică moralul.
-Şi dacă-ţi spun că sunt gata să respect regulile?
-Poate mâine,Beth.Deocamdată,hai să dormim puţin.Se lăsă pe spate.
-Cum crezi că pot să dorm,ştiindu-te în patul alăturat?

-Mai uşor decât dacă aş fi în patul tău,i-o întoarse el cu o tentă de ironie.
-Cred că e ceva în asta,murmură ea,dar nu putu să nu-i pună întrebarea,la care ştia deja răspunsul.De ce m-ai sărutat,Blackthorne?
-Aşa am vrut.
-Dar de ce? Marea majoritate a timpului,m-ai privit ca şi când nu puteai suporta nici măcar să respiri acelaşi aer cu mine.Ştia că o dorea.Dar nu înţelegea de ce.
Reprimându-şi sentimentele de frustrare,că era învinsă,aştepta cu sufletul la gură să-i răspundă.
-Te complici prea mult.Se băgă în pat trăgându-şi cuvertura până peste umeri.
Doar nu sunt primul bărbat care vrea să te sărute.O femeie ca tine...
N-ar fi vrut să-l audă că zice asta.
-Crezi că ştii totul despre femei ca mine? Steven a povestit la toată lumea cu ce târfă s-a căsătorit.Un gen de poveste că te face să te miri de gustul pe care-l are la femei,nu-i aşa? încheie ea,cu amărăciune.
-Mă refeream la felul cum arăţi,nu la comportarea ta.Eşti o femeie frumoasă, Beth.Mă surprind-că nu eşti mai obişnuită cu acest lucru.
Răspunsul său calm o făcu să tacă din gură.După o pauză lungă,el continuă:
-Să nu te ţină trează ceea ce ţi-am spus şi ce cred eu.N-are nici o importanţă.
Îl văzu cum se învârte în pat şi se culcă pe cealaltă parte.Pe obraji,îi curseră primele lacrimi pe care şi le putuse permite,de când începuse coşmarul ei, încercând între timp să adoarmă,jelindu-se în gând: *„Jeremy,îmi pare rău.Am încercat”.*

CAPITOLUL 6

Micah desfăcu ultimul nod al legăturii,apoi îndesă fâşia de mătase în buzunar,în timp ce Beth se trezea.Pe măsură ce făcea ochi,clipi arătându-şi genele incredibil de lungi,peste ochii-i căprui,catifelaţi.Nu-i veni să se depărteze,atras de inocenţa gesturilor,văzând-o cum îşi freacă ochii cu pumnii şi cum apoi se întinde cu graţie leneşă,de pisică.Tresări atunci când,trează de-a binelea fiind,căpătă din nou aceea expresie de fiinţă hăituită,expresie pe care începuse deja s-o deteste.
-Ce mai vrei,acum?
-E vorba de copil.Ochii i se măriră,în clipa când se ridică în capul oaselor.
-Ce-i cu Jeremy? în secunda în care punea întrebarea,privirea-i alergă spre marginea de lângă ea,unde Jeremy stătea culcat,încercând să-şi bage picioruşul în gură.
-S-a trezit.Cum Beth se întinse după fiul ei,Micah se îndreptă spre scaun.Părul copilului stătea şi mai ţepos ca mai înainte,dacă aşa ceva se putea spune.Lui

Micah i se păru curioasă asocierea părului său blond-deschis cu părul bogat, castaniu al mamei sale.Dacă n-ar fi fost nasul la fel de cârn ca al ei,fără a mai pomeni de ochi,care erau căprui,exact copia nuanţei ochilor ei,Micah ar fi avut motive să se întrebe dacă nu cumva ea răpise un alt copil.
Jeremy o lăsă mai întâi să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute,apoi se agăţă cu mâna de părul ei şi trase.Ea se uită spre locul în care se afla el.
-Grozavă treabă,Blackthorne.Steven te plăteşte în plus,dacă mă sperii zdravăn?
În colţul gurii îi miji un zâmbet,dar strânse din dinţi ca să nu arate.
-Dacă nu te-aş fi trezit,Jeremy şi cu mine am fi murit amândoi de foame.
Ţinându-şi copilul în braţe,Beth se dădu jos din pat şi apucă sacoşa cu lucrurile lui.O puse,pe pat,alături de Jeremy,şi începu ritualul de pregătire a copilului pentru o nouă zi.Jeremy se jucă între timp,împiedicând-o cât putea de mult, întorcându-se pe burtă ori de câte ori Beth îl lăsa din mâini.Micah studie din nou semnele rămase pe pielea copilului şi,din felul cum le atingea Beth,îşi dădu seama că nici ea nu putea să le ignore.Dar nu lăsa nimic din suferinţa ei să-l afecteze,vorbind cu el,răspunzând gânguritului său de neînţeles,de parcă ar fi ştiut exact ce-i spunea.După un timp,în care se părea că arăta puţin exasperată, reuşi să-l îmbrace într-un costumaş bleu,care sărea în ochi.Îşi dădu la o parte cu o mână părul de pe faţă şi se frecţionă la mijloc cu cealaltă.
-Mergem să mâncăm undeva micul dejun,Blackthorne?
-Dacă crezi că te poţi purta frumos.Când ea-i răspunse aprobator din cap, continuă: Ar fi mai bine,dacă mi-ai spune Micah.
-Bine pentru cine? De-abia mă obişnuisem cu Blackthorne.
-Bineînţeles că mai bine pentru tine.N-aş vrea să te audă cineva,că-mi spui Blackthorne.Nu s-ar potrivi cu scena de familie fericită pe care o am în minte.
-De ce ar trebui să ne prefadem că suntem o familie şi,nici mai mult,nici mai puţin,una fericită? El îşi întinse picioarele,încrucişându-le.
-Pentru că,în felul ăsta,ne pierdem mai uşor în mulţime.N-ar fi convenabil să ne remarce cineva atât cât să poată răspunde la orice întrebare i s-ar pune.Ea se aplecă peste pat,ca să aranjeze pernele în jurul lui Jeremy,în aşa fel ca să nu se poată rostogoli spre margine.
-Ce mai contează asta,dacă nu crezi c-ar fi posibil să ne urmărească bărbatul din local? Se uită spre el şi,în acel moment,trupul i se tensiona brusc.
-Din cauza asta?
-E puţin probabil.Am aranjat în aşa fel lucrurile,ca să fie reţinut.Dar nu-mi place să risc.Ea ridică din umeri şi lui Micah i se păru că surprinde o uşoară relaxare a ei.

-În ceea ce mă priveşte,este o chestiune discutabilă.Poate dacă ar fi fost el,în locul tău,n-ar fi trebuit să dorm legată.Îl îngrozea naivitatea ei.
-Omul despre care vorbeşti se numeşte Jack Sutton.Este destul de meschin ca să te lege,să te violeze şi apoi să te lase goală,zăcând pe jos,până te găseşte vreo femeie de serviciu,în timp ce el pleacă împreună cu fiul tău.
-Exagerezi.Cu toate acestea,se îndreptă,uitându-se la el.El clătină din cap, observând cum trupul i se tensionează din nou.
-Sutton nu este genul de om care să renunţe şi să se întoarcă acasă,cu mâna goală.Ea-şi umezi buzele,cu o mişcare nervoasă.
-Vrei să fii plătit din gros,de aceea nu laşi pe nimeni să se amestece,Blackthorne.
-Sunt Micah,Beth,Ai dreptate,doar că prefer să fiu plătit fără să mai am de a face cu o nouă încăierare cu Sutton.Jeremy se grăbi tocmai atunci să-i întrerupă cu un ţipăt de nemulţumire.Beth îi dădu suzeta,dar el o scuipă şi răcni mai tare,lovind salteaua cu picioruşele-i micuţe.
-E flămând,explică ea.
-Atunci,du-te şi te schimbă,îi strigă Micah,ca să depăşească ţipetele copilului. Cum ea se uita încă la faţa roşie ca sfecla a lui Jeremy şi mai ezita,el îi apucă sacoşa cu lucrurile personale şi i-o dădu în mână.
-Am eu grijă de copil.Du-te şi spală-te pe faţă şi piaptănă-ţi părul,ca să putem ieşi de aici.Ea îşi trecu degetele prin păr,apoi spuse:
-Să fac un duş?
-Mai târziu,după micul dejun.Îi mai aruncă o privire copilului care plângea,apoi se retrase în baie.Micah se hotărî s-o lase doar cinci minute.Înşfacă de pe birou costumul galben,de iarnă,al lui Jeremy şi se apucă să îndese în el copilul care ţipa.Procedă atent.Ştia că nu era vina lui Jeremy că era flămând şi n-avea chef să tacă.Când fu să-i pună gluga costumului peste părul ca peria,avu mai multe probleme decât cu picioarele-i agitate,dar continuă să-i tot îndese şuviţele frumoase de păr,sub elasticul glugii,până dispărură complet.Printr-un miracol, Jeremy luă drept semn bun faptul că fusese îmbrăcat.Încetă să mai ţipe, apucându-şi mănuşile costumului.Micah luă cu o mână telefonul de lângă pat,în timp ce cu cealaltă ţinea copilul,care se zbătea şi făcu un apel la birou.Termină convorbirea,tocmai când Beth ieşi din baie,îmbrăcată cu blugi curaţi şi un pulover bleu-deschis; Micah stătea aplecat spre Jeremy,în timp ce-şi trăgea pe el cojocul.Îi aruncă haina lui Beth,apoi îl ridică pe Jeremy,aranjându-l în scaunul de maşină.Copilul începu imediat să ţipe.
-Plânge,pentru că îi este foame,explică Micah,când Beth se uită întrebător la el.Nu i-am făcut nimic.

-Ştiu,spuse ea,îmbrăcându-se.Numai că nu mi-am dat seama că te pricepi la problemele unui copil,de la un capăt la celălalt.
-Ori miroase,ori plânge.Ea zâmbi.
-Ai chef de glume,Blackthorne? Nu mi-aş fi închipuit că eşti în stare de aşa ceva.
-Sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti despre mine,Beth,spuse el,ieşind apoi în furtuna de zăpadă,înainte ca ea să-şi aducă aminte că-şi spusese ceva aproape asemănător,doar în urmă cu câteva ore.

Beth se uita peste masă la Blackthorne şi se gândea că arăta aproape civilizat,aşa cum era ras şi curat.Deşi,nu chiar de tot.Era ceva în el,care arăta neîmblânzit,la fel ca viscolul ce bătea în ferestrele restaurantului.
Sărutul de azi-noapte fusese cu totul în contradicţie cu această concluzie.Fusese plin de o asemenea tandreţe,încât îi depăşise frica,necesitând un răspuns pe care probabil că i l-ar fi dat,dacă sărutul ar fi durat ceva mai mult.
Nu-şi putea permite să-l lase să înţeleagă că nu-i detesta atingerile.Lucrurile erau şi aşa destul de tensionate între ei,fără să mai adauge şi motivele unei atracţii sexuale.Atâta vreme cât nu era conştient de asta,o va lăsa în pace.
Dar până atunci,iată că erau aici,alcătuind o scenă de familie,ceea ce era complet neadevărat; îşi mâncau micul dejun în timp ce ceilalţi consumatori comandau prânzul.Nimic nu era normal sau obişnuit şi totuşi faptul că stătea la masă în faţa lui Blackthorne o făcea să simtă aproape normal acest lucru.
Micah,nu Blackthorne.Fusese ceva anume în felul în care-i vorbise despre Sutton,care o făcea să-l creadă că nu inventează poveşti,doar pentru ca s-o sperie.Mai mult decât atât,nu uitase nici ea felul în care blondul o trântise jos,
fără nici o clipire,ca şi când ar fi privit cum se luminează cifrele unui lift,în mers.Simţi trecându-i un fior prin coloană şi fu conştientă că atunci când se va descotorosi de Blackthorne,va pierde orice protecţie în faţa celui ce se numea Sutton.O amuza faptul că îl credea pe Blackthorne ca fiind exact ceea ce spunea că este.Micah,nu Blackthorne.O să-i trebuiască ceva timp să se obişnuiască.
Se întinse să ia cafetiera din celălalt colţ al mesei,unde o lăsase chelneriţa,dar Blackthorne i-o luă înainte şi o servi.
-Ţi-a fost teamă că am să-ţi torn ceva fierbinte pe tine? îl întrebă ea,în timp ce-i turna cafeaua,punând apoi cafetiera mai departe de ea.El continuă să mănânce,
îndesându-şi furculiţa în mormanul rumen de omletă cu şuncă,pe care şi-l comandase,în ciuda comentariului ei ironic,cu privire la colesterolul care constituia un pericol mai mare decât ea însăşi.Ea sorbi atentă din cafea,apoi

rupse o bucată de pâine prăjită şi i-o dădu lui Jeremy.Deşi dăduse gata porţia lui de fulgi de ovăz,piersici şi suc,copilul se repezi la bucăţică,de parcă nu mâncase de o săptămână.
-Ce căutăm aici,dacă te temi că prietenul tău,Sutton,o să ne ajungă din urmă? întrebă ea.
-Nu mă tem de asta,zise el.Şi,oricum,trebuie să mâncăm.Beth nu mai avea de gând să spună altceva şi rămase surprinsă când îl auzi,adăugând:
-Unul din oamenii mei a ajuns la local,înainte ca Sutton să-şi fi recăpătat cunoştinţa.Acum sunt probabil la jumătatea drumului spre Denver.
-De unde ştii? îl chestiona ea,cu nervii din nou la pândă.
Avu nevoie de toată puterea ei de stăpânire,ca să nu se trădeze faţă de Blackthorne.Nu-şi dădea seama exact de ce o preocupa asta,dar credea în continuare că cu cât el o înţelegea mai puţin,cu atât mai multe şanse avea să scape.Blackthorne nu catadicsi să răspundă şi ea realiză după expresia lui că nici nu are de gând,oricât l-ar provoca ea.El îşi împinse la o parte farfuria goală,apoi se rezemă de marginea se-pareului,sorbind lung din cafea.
-Pentru un copil care doarme doar pe apucate,noaptea care a trecut trebuie să fi constituit un adevărat record.Se simţi stingherită sub privirea lui.
-Şapte ore,chiar că sunt multe pentru Jeremy.Nu o mai privise de parcă ar fi crezut-o.Nu-l condamna.Se concentra să-şi termine fiertura de ovăz,reflectând că s-ar putea ca el să cunoască mai multe lucruri despre copii,decât îi acordase ea credit.Mult mai multe,după cum o dovedi următoarea lui observaţie:
-Nu te-am văzut să-l hrăneşti la sân.De ce nu?
Îi fu imposibil să-şi mascheze roşeaţa care o năpădi.
-Nu-i treaba ta,Blackthorne.I se păru că mai spusese asta,de o mulţime de ori de când se întâlniseră.
-Micah,o corectă el,moale.
-Micah,spuse şi ea,accentuând ambele silabe în aşa fel,încât el îşi dădu seama cât de greu îi venea să-i spună aşa.Poate că am nevoie de mai multă singurătate decât mi-ai permis tu.El clătină din cap.
-Nici nu cred că-l hrăneşti la sân.Ai fi avut sânii mai umflaţi şi mai dureroşi acum,dacă l-ai fi alăptat.Ea-şi simţi roşeaţa accentuându-se şi cuprinzând-o în totalitate.
-Mă miră preocuparea ta.
-Cu cât ştiu mai multe,cu atât greşesc mai puţin.Mai luă nişte cafea,
apoi,cuprinzând ceaşca în mână,o privi peste margine.
-Spune-mi dacă greşesc.

Se prefăcu a nu-l fi auzit.Încerca să se gândească la altceva,la orice ar putea schimba subiectul,în timp ce-şi tăia o bucăţică de pepene galben cu furculiţa.
Dar el nu-i dădu răgaz.
-Îl alăptezi sau nu? Tonul lui era imperios.Strângând din dinţi,îşi reconsideră părerea că Blackthorne era cât de cât civilizat.Civilizat însemna să ai maniere; dar Blackthorne n-avea.
-Nu pot,deci nu-l alăptez,răspunse ea,direct.Eşti mulţumit,acum?
El ridică din umeri.
-Pari a fi genul de femeie care ar face-o.
-Ai cunoscut multe vagaboande care-şi alăptau copiii?
Ar fi jurat că arăta stingherit,când ea-i aruncă în faţă cuvântul folosit de el pentru a o descrie; fu doar o părere trecătoare,fără nici un fel de satisfacţie.
Jeremy gânguri şi aruncă bucăţica de coajă pe masă.Beth îl mustră făcându-i cu degetul,apoi îi dădu o altă bucăţică de pâine prăjită ca să-şi antreneze gingiile pe ea.
-Sora mea are doi copii,spuse Blackthorne.I-a alăptat pe amândoi.Felul în care ai grijă de Jeremy îmi aminteşte de ea.
-Sora ta este vagaboandă? Sclipirea de furie din ochi era clară,dar ea nu mai dădu înapoi,acum nu mai era obosită,cel puţin nu mai era atât de obosită ca acum câteva ore,când a ţintuit-o jos şi a sărutat-o.Acum i-ar plăcea să-l vadă încercând aceeaşi figură,pentru că avea energia să se lupte cu el.Cum stătea uitându-i-se în ochi,îşi reprimă de nenumărate ori comentariile frumoase pe tema vagaboandelor,aşteptând ca mai întâi să-i răspundă Blackthorne.
Era sigură că o să spună ceva caustic,cel puţin la nivelul insultelor crude ale lui Steven.Aştepta,simţindu-se mai puternică decât înainte...ca într-o ceaţă.
Apoi,el strică totul,cu ceva ce aducea surprinzător de mult a scuză:
-Faptul că am repetat cuvintele soţului tău înseamnă lipsă de discernământ din partea mea.Îl privi cu suspiciune,uitând complet punctul de plecare al discuţiei lor,în favoarea unor idei mai deosebite.
-Vorbeşti ca un avocat,Micah.De-abia dacă observă cât de uşor îi pronunţase de data aceasta numele.O surprinse zâmbindu-i.
-Nu-mi mai pomeni chestii din astea şi nici eu n-am să-ţi mai atribui epitete.
-Chiar eşti avocat? îl întrebă ea,gândindu-se că mai avea o armă împotriva lui.
-Nu mai sunt.Se simţea uşurată.
-Mă gândeam eu că eşti un fel de detectiv particular.Însă,cunoscându-l pe Steven,ai fi putut fi la fel de bine un escroc,care-i datorează un serviciu.
-Sutton este un fost infractor.Eu sunt doar un simplu detectiv particular.

-Am senzaţia că nu eşti deloc simplu,zise ea,dorindu-şi să nu fie adevărat ce-i spusese despre Sutton.Blondul îi dăduse deja bătăi de cap şi gândul că l-ar putea întâlni din nou o îngrozea.
-Ai de gând să-mi spui de ce nu mai eşti avocat?
Blackthorne o surprinse,răspunzându-i la întrebare:
-Îmi plac lucrurile simple.Sistemul legal are tendinţa să se încarce singur cu prea multe amănunte tehnice.
-Ceea ce înseamnă că-ţi convine mai mult o asemenea meserie,spuse ea repede.
Îl iei pe Jeremy şi-l duci tatălui său fără să te mai deranjeze mici inconveniente cum ar fi jurisdicţia sau canalele adecvate.O treabă frumoasă,pe care poţi s-o îndeplineşti.
-Dacă aş fi prins,nu m-ar deranja cu nimic şi în plus aş fi economisit o mulţime de efort din partea tuturor.Clătină din cap.
-Ai luat copilul,care nu-ţi aparţine.Nu are importanţă unde studiezi litera legii, asta tot răpire se numeşte.Asemenea exemple de încălcare a legii sunt sancţionate drastic în astfel de cazuri.Mă îndoiesc însă că ai mai sta aici,la masă,dacă ai fi fost dată în urmărire.
-Spui de parcă ar trebui să-i fiu recunoscătoare lui Steven că te-a angajat pe tine,în loc să fi alertat poliţia.Ezită,înainte de a-i răspunde,apoi se uită spre ea,încercând să-i prindă privirea.
-Lucrurile ar putea să se prezinte mai rău,Beth.Dacă ai noroc,mă vei avea doar pe mine angajat în această treabă.Nu-l vei avea pe Sutton şi nici pe persoana care l-a molestat pe Jeremy.Îi veni în minte faptul că Blackthorne părea destul de uman acum.Părea atât de uman,încât,pe neaşteptate,fu tentată aproape să-i spună adevărul.Se gândi o clipă la asta,apoi se hotărî să meargă înainte şi să-i dea un mic indiciu.Dacă nu va reuşi să-l ţină pe Jeremy departe de tatăl lui,îşi va reproşa cândva că n-a încercat totul.
-Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că Steven-l-a molestat pe Jeremy? Ai fi tot atât de hotărât să-l duci înapoi la Albuquerque? O privi cu nişte ochi atât de lipsiţi de orice expresie,încât simţea că se uită la un tip complet străin,nicidecum la cineva cu care discutase despre alăptat,vagaboande şi avocaţi.
-Dacă este adevărat,de ce nu te-ai dus direct la poliţie? Ar fi făcut ei ceva.
Vânătăile sunt nişte dovezi destul de valabile.
-Îţi închipui că ei ar fi crezut că putea fi tocmai Steven şi nu unul dintre miile de iubiţi pe care i-am avut pe parcursul unui singur an? Clătină din cap,dezgustată.
-Îmi pare rău,Blackthorne,dar nu mă pot baza pe faptul că poliţia mă va crede.
M-am ars o dată,având încredere în cineva,în care n-ar fi trebuit să am.

N-am să mai risc încă o dată.
-Cine a fost acela?
-Avocatul meu.Râse fără pic de ironie,amintindu-şi cât fusese de naivă,lăsându-se condusă de el prin procedurile divorţului.
-Trebuia să-mi dau seama că Steven putea să-l plătească mai mult decât mine.
Cum Blackthorne nu cometă,ea continuă:
-Nu pot presupune că autorităţile vor lua măsurile ce se cuvin.Inclusiv poliţia.
-Vorbeşti de parcă fiecare poliţist şi avocat din Albuquerque ar fi necinstit.
-Probabil că nu este aşa.Dar nu sunt chiar atât de proastă,încât să-mi închipui că am să-i deosebesc doar uitându-mă la ei.Nu,nu mai sunt.Aproape că zâmbea.
-Şi,în afară de asta,nici chiar un poliţist cinstit n-ar putea face mare lucru.Dacă poliţia m-ar crede,ceea ce mă îndoiesc că ar face-o în chip oficial,pentru că nimeni n-a luat în considerare un singur cuvânt din ceea ce am spus la audiere, probabil că l-ar băga pe Jeremy într-o casă de copii.
-Cel puţin,acolo ar fi în siguranţă,spuse Blackthorne.
-Da,şi eu n-am să-l mai văd niciodată.Îşi termină cafeaua,dintr-o înghiţitură mai mare,apoi se uită din nou la el,descoperindu-l cum o studiază.
-Din cauza reputaţiei mele,pricepi? Chiar dacă Steven pierde dreptul de păstrare a copilului,vor face tot ce se poate ca să nu-l recapăt pe Jeremy.Steven poate să-l piardă,dar are destule relaţii ca să intervină să nu câştig.
Îşi puse ceaşca pe masă,ascunzându-şi mâinile tremurânde dedesubt.
-Nu trebuie să se termine aşa,Blackthorne.Jeremy este fiul meu.N-am să las pe nimeni să mi-l ia.Jeremy scoase un sunet,atrăgând atenţia asupra lui şi Beth căută în buzunarul lateral al scaunului său,după suzetă,şi atunci Blacktorne vorbi iarăşi.
-Am de pus două întrebări în legătură cu această problemă.Se uită la el,fără un cuvânt.Ea vorbise deja.Prea mult,chiar,deoarece el descoperise un motiv'pentru care să nu o creadă şi acum totul nu părea decât efort inutil,pierdere de timp.De speranţă.
-Ai fugit cât mai departe de Colorado,spuse el,ca apoi să rătăceşti prin preajma Denver-ului,până ai luat-o spre sud...Înapoi spre Albuquerque.Blackthorne bătu cu degetele în masă,clătinând din cap.
-Orice persoană cu minte ar fi acum la mii de mile distanţă de aici sau ar încerca asta.Poţi să-mi explici? Putea,dar îşi dădea la fel de bine seama că nu trebuie să-i mărturisească lucrurile în detaliu lui Blackthorne.Ar afla atunci încotro se îndreaptă.După expresia de pe faţă,considera că trebuia să fie ultima persoană căreia să-i încredinţeze această informaţie.

-Poate că am rămas fără bani,spuse ea,mai ales că nu era prea departe de adevăr.
Nu îndrăznise să întrebuinţeze cartea de credit decât la început,ştiind că lăsa urme în felul acesta.Banii ei se limitau la ceea ce-i mai rămăsese din mia de dolari pe care o scosese de la bancă,înainte de a pleca din Albuquerque.
-Povestea e bună,dar ai greşit omul,i-o întoarse el,apoi continuă văzându-i expresia deconcertată de pe figură: Corbett mi-a spus că ai destui bani ca să rezişti,dar nu chiar atâţia cât să nu încerci să obţii mai mult de la el.Nu,Beth,tu ai rămas prin preajmă tocmai pentru ca,atunci când Corbett renunţă să te mai caute, să poţi să faci schimbul fără pierdere de vreme.
-Poftim? Nu-i venea să creadă ceea ce insinua el.
Blackthorne îi făcu semn chelneriţei să aducă nota de plată.
-Te foloseşti de Jeremy ca să storci bani de la Corbett.Aşa mi-a spus el,ultima oară.Rămase fără glas,cu privirea aţintită asupra lui.Steven se pricepuse s-o discrediteze,bazându-se pur şi simplu pe minciunile pe care le lansase deja.
-Nu e adevărat,şopti ea.
-Atunci ce cauţi aşa de aproape de Albuquerque? Nu-i putea spune,deşi ştia că tăcerea ei nu putea decât să-i confirme teoria.Trase cu putere aer în piept şi încercă o altă pistă.
-Dar cu vânătăile,cum mai este,Blackthorne? Oricum,mi-a făcut impresia că ar conta.
-Poate pentru tine.Se ridică din separeu,punându-şi jacheta pe umeri.Dacă el le-a făcut,lucru de care nu m-ai convins încă,poţi să capeţi ceva de la el,în schimbul tăcerii tale.Beth nu răspunse,pur şi simplu nu găsea cuvinte în vocabularul ei,
care să-i exprime furia,cu adevărat.Oricum,nici Blackthorne nu-i dădu ocazia aceasta.Îi spuse imediat sa-l bage pe Jeremy în costumul lui de iarnă,apoi se duse să plătească nota.De-abia când ajunseră din nou în camera de motel,Beth trebui să recunoască faptul că,pe lângă furie,mai era şi dezamăgită de omul despre care avusese naivitatea să creadă că este civilizat,deoarece pusese mâna cu atâta grijă pe fiul ei.Aproape că începuse să aibă încredere în el.Îl scotea pe Jeremy din hainele lui groase,atunci când îl auzi pe Blackthorne vorbind.
-Trebuie să-l sun pe Corbett şi să-l pun la curent.Ce să-i spun că ai de gând?
Aproape că-i veni greaţă de amărăciunea ce-i urca din stomac.
-În legătură cu ce? reuşi ea să spună.
-În legătură,cu vânătăile.Ai spus că ai să te duci la poliţie,ceea ce înseamnă că ai un fel de dovadă.Presupun că Corbett va dori să aibă ocazia să vorbească despre asta.Mâinile îi tremurau atât de tare,încât nu îndrăzni să-l scoată pe Jeremy din scaunul său.Îl lăsă acolo,considerându-l mai în siguranţă în legăturile scaunului

şi scoase din buzunar ursuleţul Pookey,dându-i-l; apoi îşi îndreptă întreaga ei atenţie asupra bărbatului care o studia mult prea atent ca să-i placă.
-Eşti un ticălos,Blackthorne.Nu-ţi dai seama că o să-l omoare?
-Păstrează-ţi chestiile dramatice pentru fostul tău soţ,doamnă.S-ar putea să ţi se dea câţiva dolari în plus,dacă-ţi joci bine cărţile,dar pe mine nu mă păcăleşti.
-N-am nimic să-i spun lui Steven,declară ea.Dacă vrei să-l suni,eu nu te pot împiedica.Dar dacă încerci să-l duci pe Jeremy înapoi la Albuquerque,mă adresez poliţiei şi fac atâta scandal,până se găseşte cineva care să mă asculte.
-Nu vei mai avea o altă ocazie ca asta,Beth.Mă îndoiesc că Corbett va mai fi la fel de generos,după ce-l va avea din nou pe Jeremy.Dovada cu vânătăile va dispărea şi nu vei mai avea nimic care să te susţină în negociere,în afară de cuvântul tău,contra cuvântului său.Se uita la el,cu braţele lăsate pe lângă corp şi cu pumnii strânşi.
-Du-te dracului,Blackthorne,împreună cu sugestiile tale revoltătoare.
Deci,nu umblă după bani,realiză Micah.Cel puţin,nu ca să-şi folosească fiul pentru a-i obţine.Se convinsese acum şi nu-i era deloc ruşine că folosise o tactică atât de brutală.Îşi rezolvase răspunsurile de care avea nevoie.Dezgustul manifestat de Beth la sugestia lui era atât de evident,încât acum era sigur că venise momentul să re-evalueze tot ce-i spusese Corbett.Totul,nu doar partea despre Jeremy.Nu putea să i-l ducă pe Jeremy înapoi tatălui său,până când nu afla adevărul şi nici nu-l va mai duce pe Jeremy înapoi,în cazul în care acuzaţiile se dovedesc adevărate.În acelaşi timp,nu putea s-o lase pe Beth să dispară cu Jeremy.Nu părea să fie genul de femeie care să-şi bată copilul,dar viaţa pe care avea reputaţia că a dus-o nu-l îndreptăţea să creadă că o să-i dea lui Jeremy căminul de care avea nevoie.Instinctul,însă,îi spunea că ea nu era mai vagaboandă decât sora lui.Dar bunul-simţ,totuşi,îi atrăgea atenţia asupra faptului că se simţea prea atras de ea ca să poată să se bazeze pe instinct.
Intenţiona să descopere adevărul,într-un fel sau altul.Se uită la femeia tăcută şi înfuriată din faţa lui şi blestemă în gând.Îşi dori atunci să nu fi fost niciodată implicat în acest caz şi cu toate astea ştia că nu putea ieşi simplu din el,pentru că era implicat deja.Oricum privea problema,tot încrucată era.O încurcătură foarte costisitoare,constată el nemulţumit,ştiind că,desigur,contabilul lui va avea de bombănit multe luni de acum încolo.Spera să nu se înşele în privinţa lui Beth Corbett,deoarece urma să-l coste foarte mulţi bani.
-Dacă nu după bani umbli,atunci de ce mai stai pe aici? o întrebă.N-aş fi putut să te găsesc,dacă ai fi ajuns deja în Canada sau în altă parte.Scutură din cap.
-Ultima oară am fost destul de proastă şi fără să-ţi împărtăşesc planurile mele.

E foarte clar că abia aştepţi să i le spui lui Steven.El nu-i explică nimic,nici nu avea de gând s-o facă până nu mai înainta puţin spre adevăr.Şi asta necesită câteva telefoane şi cel puţin o zi sau două,ca timp.
-Du-te la duş,Beth.O să ne găseşti tot aici,când termini.
-Cum pot să fiu sigură de asta? Nu putea s-o condamne că se îndoieşte.
Băgându-şi mâna în buzunar,scoase cheile de la maşină şi i le întinse.
-Ia-le cu tine,la duş.Strânse cheile între degete,privindu-l de parcă ar fi făcut ceva cu totul neaşteptat.Apoi se întoarse şi începu să se ocupe de legăturile care-l ţineau pe Jeremy.Micah ajunse lângă ea s-o îndepărteze de copil,dar se opri la timp.Ştia bine că nu trebuia să pună mâna pe ea.Şi nici ea nu o dorea.
Dar el tânjea să facă asta.
-O să am grijă de Jeremy,Beth.Acum,tu trebuie să ai grijă de tine.
Răspunsul ei fu evident obraznic:
-Vrei să spui că am nevoie de un duş,Blackthorne?
-Spune-mi,Micah,îi replică el.Ţine minte asta sau va trebui să renunţ să mai ieşim pentru masă.Pot să-l ţin pe Sutton sub control,dar tot ce mai lipseşte este o greşeală,din partea lui Corbett,ca poliţiştii să împânzească locul.Dacă ne iau urma,el n-o să-i poată împiedica.Expresia ei fu umbrită de o nouă dezamăgire.
-Dar ei vor şti unde să caute,pentru că i-ai spus lui Steven.Micah dădu din cap.
-Se pare că Corbett n-are cine ştie ce control asupra situaţiei.Cred însă că Sutton ne-a găsit,prin el.Lăsă necomentată această remarcă,pentru a-l întreba ceva:
-Cum de m-ai găsit? N-am spus nimănui că mă îndrept spre Denver.
-Au fost nişte persoane care i-au spus soţului tău că te-au văzut la aeroport.Când a aflat încotro te îndrepţi,a venit la Denver şi m-a angajat.Nu vedea nici un motiv pentru care să nu-i spună care i-au fost greşelile.
-Ţi-ai folosit cartea de credit la motelul de la Aurora.Ea scutură din cap.
-Am plătit cu bani gheaţă.
-Dar ţi-au înregistrat totuşi cartea de credit.Orice loc respectabil face aşa ceva,ca să aibă o pistă,în cazul în care distrugi camera.
-Dar m-am uitat la funcţionar cum a rupt-o,a doua zi dimineaţă,murmură ea.
-A fost prea târziu,Beth.El se îndreptă spre scaunul pentru maşină şi desfăcu legăturile de siguranţă.Când îl luă în braţe pe copilul care gângurea continuu,ea tot se mai afla acolo.
-Biroul meu a trimis o notă cu cartea ta de credit la toate hotelurile şi motelurile locale.În aceeaşi zi,ne-a sunat patronul,cu zece minute înainte de a-ţi achita nota.Ne-a mai spus şi maşina pe care o aveai.
-M-ai urmărit de la hotel?

Jeremy îl apucă de guler şi încercă să se târască mai sus.
-Ţi-am luat urma,nu te-am urmărit.Nu am ajuns acolo destul de repede.
Îl puse pe Jeremy pe genunchi,ca micuţul să nu ajungă să-l tragă de ureche.
-A fost destul de inteligent să nu-i spui prietenei tale ce maşină ai împrumutat şi încotro te îndrepţi.Îi văzu sclipirea de panică din privire,deşi se lupta să n-o arate.
-Te-ai dus la Karen? întrebă ea.Micah se întreba ce anume ştia Karen Robertson şi nu-i spusese.Va trebui să mai trimită pe cineva,acolo,să vorbească din nou cu ea.
-Am fost la ea,dar nu mi-a fost de nici un ajutor.Mi-a spus că urma să luaţi legătura şi nu să vă vedeţi.
-Chiar ştiind ceea ce ştiai şi tot nu cred că e posibil să găseşti pe cineva într-un oraş ca Denver.
-Ba se poate,cu oameni şi resurse suficiente,îi acordă un zâmbet strâmb.
-Trebuie să recunosc că ne-ai dat bătăi de cap,totuşi,cu toate pistele alea false.
Ne-a luat ceva timp,până când am priceput că încerci să scapi,fără să părăseşti regiunea.Dacă nu ţi-aş fi luat urma,te-aş fi pierdut atunci când te-ai îndreptat brusc spre sud.
-Ai fost în urma mea,tot drumul de la Denver? El încuviinţă din cap.
-Mi-a trebuit ceva până să te pot opri.Ea clătină capul şi,pe jumătate pornită spre baie,se mai uită o dată la el.
-De ce l-ar angaja Steven pe Sutton,dacă deja te-a plătit?
-Probabil că Sutton s-a tocmit la un preţ mai bun.Eu nu lucrez la preţuri atât de mici ca el şi urmează să fiu plătit,după ce misiunea este îndeplinită.
-De ce ar ţinti Sutton la această treabă? Micah ridică din umeri,conştient că era vina lui că nu avusese grijă de acesta,cu luni în urmă.
-Se ţine de coada mea de câtăva vreme,încercând să se vâre spre finalul unei afaceri şi să încaseze cecul,fără muncă.
-Dar de ce?
-S-a pretat la o treabă de şantaj şi ne-am confruntat cu câtva timp în urmă.Pe când mă străduiam să cercetez cine l-a plătit şi să descifrez combinaţia,el a reuşit să schimbe acuzaţiile din delapidare în furt minor.Şi a scăpat,nu fără a-i fi luată autorizaţia de detectiv particular.Părea posomorât,cum povestea.
-Şi mă învinuieşte tot pe mine de asta.
-Asta explică de ce nu te are la inimă,murmură ea,părând iarăşi tulburată.
-Dar cum de a ştiut să-l sune pe Steven?
-Probabil că şi-a dat destul de uşor seama pentru cine lucrez,deoarece am

distribuit o mulţime de foi volante.Îşi trecu nemulţumit degetele prin păr,apoi se aplecă să ridice ursuleţul de pe jos,unde-l aruncase Jeremy.
-Presupun că Sutton l-a sunat pe soţul tău.
-Deci Sutton a fost timp de trei zile pe urmele tale şi tu n-ai ştiut?
Neîncrederea din glasul ei era evidentă.Lui Micah,aproape că-i veni să rîdă văzând încrederea ei în capacităţile sale.
-N-a fost niciodată pe urmele mele,nu în felul în care crezi tu.Dar ştiam că dă târcoale,pentru că era supravegheat de cineva care lucrează pentru mine.Nu-mi place să nu ştiu unde se află,când eu am ceva de făcut..
-Dar cum de a ştiut să vină la local?
-Pentru că am făcut eu o greşeală.Micah se ridică şi-l puse jos pe Jeremy,printre pernele de pe pat,apoi se întoarse cu faţa spre ea.
-L-am sunat pe Corbett din maşina mea,când ţi-am luat urma la sud de Denver.
L-am anunţat unde ne aflam şi ce maşină aveai.Şi nu trebuie deloc să fii geniu ca să-ţi imaginezi încotro s-ar putea să te îndrepţi.Nu sunt chiar aşa de multe variante.
-Şi Steven i-a spus lui Sutton,murmură ea.Este clar că Steven nu şi-a dat seama că eşti la fel de dur ca şi Sutton,sau că nu l-a deranjat să aibă un al doilea instrument.Uitându-se cum se îndepărtează de el,Micah îşi dădu asigurări că nu-i păsa ce credea Beth Corbett despre el...dar îşi dădu seama că era o minciună.

CAPITOLUL 7

Beth îşi pierdu vremea la duş,sigură acum că îl va găsi pe Jeremy,când va reveni în cameră.Şi pe Blackthorne,dar n-avea de face.
Cel puţin,nu,acum,când erau condamnaţi să stea împreună în aceeaşi cameră.
Măcar asta şi tot învăţase cu o noapte în urmă.Ajunşi însă din nou pe drum,mai era ceva ce putea face.Era riscant,dar orice ar fi fost mai indicat decât să-l lase să-l ducă pe Jeremy înapoi la Albuquerque.
Între timp,tot ce putea face,era să-şi controleze emoţiile şi să nu-i stea în cale lui Blackthorne.Nu i se părea ,,greu de înfăptuit,mai ales că avea de întreţinut un copil.Asigurându-se încă o dată că Jeremy se afla tot acolo,pentru că ascultase la uşă până îi deslușise gânguritul,Beth dădu drumul la feon şi începu procesul îndelungat de uscare a valurilor sale bogate de păr.Pe când îşi peria părul şi se răsfăţa aplicându-şi pe faţă o cremă hidratantă,Beth se simţi ceva mai umanizată.
Puţină pudră pusă pe nas şi puţină strălucire aplicată pe buze,o transformă complet.Ieşi din baie,tocmai când Blackthorne punea jos receptorul telefonului.
-Trecătoarea dinspre cealaltă parte a Alamosei este tot impracticabilă,spuse

el,furtuna însă a depăşit complet drumul ce duce spre Durango.Dacă plecăm acum,putem trece pe la Wolf Creek Pass pe lumină încă şi să fim la Durango la vremea cinei.În funcţie de drum,călătoria nu poate dura mai mult de trei ore,socotind cu mare grijă.Am să mă gândesc mâine dacă vom merge cu maşina sau vom lua avionul pentru restul de drum până la Albuquerque.
Beth îşi plecă privirile,uitându-se la ceas,ca să nu-şi trădeze interesul din ochi.
Durango! Ar însemna să fie la jumătatea drumului spre soluţionarea acestei situaţii,odată ajunsă acolo şi dacă l-ar întâlni pe cel la care fusese trimisă.O va ajuta fratele lui Karen Robertson şi putea avea încredere în el,chiar dacă era procuror.Karen îi era prea veche prietenă ca să fie indusă în eroare de publicitatea făcută în jurul divorţului lui Beth şi ea avea încredere în fratele ei,Alan,că o va asculta j şi o va crede.Şi o va ajuta.
Singurul motiv pentru care nu se dusese încă la Durango era că Alan,fusese plecat săptămâna trecută,la schi,în Canada.Beth hotărâse în acest caz să petreacă această săptămâna la Denver,crezând că îi era mai uşor să dispară într-un oraş
decât într-un orăşel îndepărtat ca Durango.Singura ei alinare pentru că dăduse greş era că,imediat ce va scăpa de Blackthorne,el n-ar fi avut nici un motiv să o suspecteze de vreo legătură cu Durango.Iar atunci când o va găsi,lucru de care nu se îndoia nici o clipă,va.fi pregătită să se întoarcă la Albuquerque,însă după condiţiile puse de ea.Cu ajutorul lui Alan,nu numai că Steven îşi va retrage orice pretenţie asupra lui Jeremy,ba chiar va face tot posibilul ca instanţa să-i încredinţeze ei copilul.Beth ştia că dacă nu reuşea să ajungă la Alan,sora lui o să facă tot posibilul ca s-o contacteze la Albuquerque.
Dar nu mai era la fel de bine,pentru că Steven punea din nou mâna pe Jeremy şi nu avea decât s-o ameninţe că-l maltratează şi Beth nu va mai putea să facă absolut nimic.Îl cunoştea prea bine,ca să nu-l creadă în stare să recurgă la aşa ceva.O dovedeau vânătăile pe cale de vindecare ale lui Jeremy.Trebuia să ajungă la Durango şi trebuia să-l facă pierdut pe Blackthorne undeva,pe drum.
-Beth? Un fior de nelinişte îi trecu pe coloană,când îl privi pe Blackthorne.Acum trebuia să acţioneze şi nu-şi putea permite să se lase abătută de la intenţia ei de riscul ce-l implica.
-Ce este? El întinse mâna.
-Cheile.Am să încălzesc motorul până când îţi strângi lucrurile.Le scoase din buzunar şi i le dădu.
-Eşti sigur că e bine să mergem? Nu prea pare să fi slăbit viscolul.
Nu strică puţină şovăială,hotărî ea,întrebându-se chiar dacă n-ar trebui să insiste să mai rămână un timp,deoarece ferestrele fură scuturate de o rafală.

-Patrula de pe autostradă spune că după zece zile se iese din furtună.
-Dar o să se întunece curând.
-Acuma este abia ora trei.Mai prindem cel puţin două ore până se întunecă.
Îşi trase haina pe el,încheindu-şi nasturii.
-Nu-ţi face griji,Beth.Eu am să conduc şi va fi mult mai uşor să răzbatem printr-o asemenea chestie pe lumină,decât pe întuneric.O să trecem de marginea furtunii,înainte ca să ai timp să-ţi dai seama.
-De ce te grăbeşti,aşa,deodată? Ezită,uitându-se la ea,fără expresie.
-A avut loc un accident pe autostradă,puţin mai la sud de Denver,un fel de atac cu armă albă,la drumul mare.Sutton a reuşit să scape,în timp ce omul meu ajuta echipajul de intervenţii de urgenţă.Trebuie să presupun că se îndreaptă spre acest drum.
-Şi când l-ai sunat pe Steven i-ai zis unde ne aflăm,adăugă ea cu glas slab,chiar şi pentru urechile ei.El o să-i spună lui Sutton...
-Nu i-am telefonat lui Corbett.Îşi împinse bărbia înainte,uitându-se neîncrezător la el.
-Ai spus că ai de gând să-l suni.
-N-am ce să-i comunic,ceva pe care să vrea să-l afle şi Sutton.Nu i-am telefonat având în vedere şi varianta că Sutton nu ar fi singurul urmăritor pe care l-a angajat,ca să mă dubleze.Oftă,mişcând din picioare cu o nerăbdare care nu putea să treacă neobservată.
-Şi chiar dacă n-am telefonat,Sutton tot va şti că avem doar un singur drum deschis.Putem să-l aşteptăm aici,sau să ne încercăm norocul pe drum.Eu aş prefera drumul.Cu cât e mai mare distanţa dintre noi,cu atât mă simt mai bine.
-N-ai de gând să te laşi împiedicat în a-ţi primi partea,nu-i aşa? îl întrebă ea.
El clătină din cap şi-i replică doar atât:
-Tu fii gata,Beth.Vreau să plec acum.
-Va trebui să cumpărăm câte ceva pentru Jeremy,înainte de a pleca din oraş.Mai este timp? Scotoci în sacoşa cu scutece a lui Jeremy,făcând în gând lista cu cele necesare,socotind-o apoi la cantitate dublă.Nu voia să se oprească din nou,după ce va scăpa de Blackthorne.
-Există un magazin,în cvartalul următor,zise el.Ne suim în maşină şi poţi să-ţi iei ce ai nevoie.Îşi luă pălăria de pe masă,punându-şi-o pe cap,cu borul tras bine pe frunte.Scoase din buzunar o pereche de mănuşi,pe care şi le puse pe mână, înainte de a ieşi.Câteva minute mai târziu,când Beth se uită pe geam, Blackthorne terminase de curăţat zăpada îngheţată de pe parbriz.Când se întoarse înăuntru,ea avea totul pregătit,cu Jeremy cu tot.

Scoase din buzunar nişte bani şi-i întinse.
-Du-te şi achită,Beth.Eu am să car totul la maşină.Cum ea ezită,oftă dezgustat.
-Dacă aveam de gând să fug şi să te las singură,te-aş fi legat mai întâi şi aş fi încuiat uşa.Sau aş fi putut să plec mai devreme,când erai în baie.Încuietoarea de la baie este complet inutilă şi ştii probabil că dacă aş fi vrut să iau cheile,aş fi putut să intru ca să le iau.Aş fi putut,împreună cu Jeremy,să am cel puţin avans de cinci mile,până când ai fi reuşit tu să te îmbraci.
Nu i se păruse deloc până acum că era atât de vulnerabilă în baie.Faptul că-şi dădea acum seama de asta o făcu să roşească,lucru la care Blackthorne clătină din cap.
-Nu aprofundezi lucrurile,Beth.Cândva,asta o să-ţi aducă unele neplăceri.
-Asta vrea să spună că acum nu sunt într-o asemenea situaţie? i-o întoarse ea, apoi tăcu nemulţumită de remarca ei.
-De ce mă iei cu tine,Blackthorne? Te-am văzut cum te porţi cu Jeremy.N-ai nevoie de mine.Şi în nici un caz,ca să-i schimb scutecele.Atunci când împachetase lucrurile lui Jeremy,îşi dăduse seama că Blackthorne îl schimbase,cât timp fusese ea la duş.O privi cu ochii mijiţi.
-Poate că nu-mi place ideea că vei fi prinsă de Sutton.Ar fi nebun de furie şi dacă te-ar găsi fără Jeremy,ar înnebuni şi mai mult.Nu ţi-ar plăcea să dai ochii cu el,în asemenea condiţii.Îi luă mâna şi-i puse banii în palmă,închizându-i pumnul.
-Nu vreau să dau explicaţii de fiecare dată când îţi spun să faci ceva,aşa că du-te la birou până nu mă conving că nu meriţi să-mi bat capul cu tine.
Trecu pe lângă el şi o luă la fugă printre troiene,fără să se sinchisească de faptul că-i intra zăpadă în pantofi.După ce termină şi se întoarse la maşină,ei erau deja instalaţi,aşteptând-o.Conduse maşina spre magazin,apoi rămase înăuntru împreună cu Jeremy,în timp ce ea făcea cumpărături.
Blackthorne ieşi ca s-o ajute să le pună în portbagaj şi când el mormăi că luase aşa de multe,ea îi răspunse la fel,mormăind motive de genul,”*dar dacă*”,pe care şi le inventase în timp ce făcea cumpărăturile.El continuă cu:
-Dar dacă furtuna îşi schimbă cursul şi ne înzăpezim,sau,dar dacă maşina are pană şi ne înzăpezim.La care ea continuă în acelaşi ton:
-Dar dacă Jeremy are diaree,când rămânem înzăpeziţi.După care,el îi spuse să urce în maşină.Se mai opriră să ia benzină şi el o făcu să coboare cu el,în timp ce li se umplea rezervorul.Când o trimise înăuntru să plătească,ea se simţi datoare să cumpere ceva de băut.Bineînţeles că doar cafea.Luă pentru Blackthorne una specială pentru şoferi,de aproape jumătate de kilogram.Când se

întoarse la maşină şi i-o dădu,el o privi cu neîncredere.Se încruntă,prefăcându-se exasperată.
-Mă gândeam că n-ar fi rău să avem ceva de băut.N-am pus nimic în ea.
-Atunci n-ai să te superi dacă facem schimb,spuse el,schimbându-le fără ca ea să mai aibă timp să vocifereze măcar.
-A mea are frişca,murmură ea.A ta n-are.
-Nu mă deranjează.Luă o înghiţitură,sorbind prin orificiul capacului de plastic, apoi puse imensa cutie de cafea în lăcaşul special de ţinut ceştile,de lângă schimbătorul de viteze.Beth mormăi destul de tare tot timpul cât manevră Blackthorne maşina,ca s-o bage în viteza întâi şi s-o aducă la drum.Când termină,nu putu decât să-şi reprime un surâs victorios.Ca să-l cunoşti,trebuia să-l depăşeşti,reflectă ea,felicitându-se în gând că şi-a cumpărat cafeaua aceea mare,pentru şoferi,special pentru ea.Acum,nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte.

Croindu-şi drum prin furtună,lucru ce nu părea lipsit de pericol,lăsară în urmă aerul curat şi clar al după-amiezei.Acum se târau cu treizeci de mile la oră pe o vizibilitate aproape zero,ca apoi să iasă complet din ea.Şi asta,nu pentru că timpul în care rulau făcea parte din raritățile spectaculoase ale Mamei Naturi,ci pentru că previziunile meteo despre plafonul de nori şi puterea rafalelor de vânt constituiau un obiectiv îndepărtat,mult prea binevenit decât ceea ce lăsaseră ei în urmă.Beth se simţea încordată de tensiunea pe care o resimţise în ultima jumătate de oră.Fusese înfiorător de îngrijorată că Blackthorne nu fusese bine informat în legătură cu furtuna şi că va trebui să treacă singură prin trecătoarea Wolf Creek Pass,pe o vreme care transforma în ceva periculos chiar şi un drum drept,întins.Acum,nu mai era preocupată decât de un lucru,în cât timp îl va afecta cafeaua pe Blackthorne.Sau mai bine zis,vezica lui Blackthorne.Ea spera să se întâmple curând,pentru că dorea să scape de el,în această parte a trecătorii.
Acum,i se potrivea lui ceea ce spusese despre Sutton.Cu cât era mai mare distanţa dintre ei,cu atât creştea rezerva ei de siguranţă.
Jeremy începuse să îngâne ceva foarte important probabil şi se întoarse spre el să-l întreţină câteva minute.Realiză că îi erau spre vindecare coastele,fiind mulţumită că se putea mişca cu atâta uşurinţă.Probabil că şi faptul că l-a avut pe Blackthorne,care i l-a cărat pe Jeremy,a contribuit la grăbirea vindecării.
Se lăsă pe speteaza scaunului şi era cât pe ce să scape din vedere semnul care indica că mai aveau de parcurs cinci mile.
-Putem să oprim acolo? îl întrebă,arătând cu mâna spre cutia de cafea,pe

jumătate goală.Blackthorne şi-o terminase pe a lui,chiar cu cinci minute înainte.
-N-ar fi trebuit să cumpăr aşa de multă.
-Dacă este deschis,spuse el.Uneori sunt închise iarna.
Se rugă în gând să nu fie închise.După cinci mile,văzu că i-au fost ascultate rugile,Blackthorne trase maşina lângă drum,oprind aproape de căsuţa scundă din cărămidă,prevăzută cu câte o uşă la fiecare capăt.Parcarea era goală,se vedea doar o furgonetă care arăta atât de veche încât precis era abandonată.Cu siguranţă că nu era nimeni prin preajmă,iar rarele maşini care treceau,făceau ca şansele lui Blackthorne de a face autostopul să fie şi mai mici.Beth se uită la el întrebătoare.
-Ce e?
-Credeam că ai nevoie să mergi.Ea încuviinţă din cap,dar Jeremy ţipa şi ea pretinse că-i distrage atenţia.Făcând totul demonstrativ,se răsuci spre spate, prefăcându-se că-i verifică scutecele.Ştia că nu este ud.Era plânsul care-i semnala că a scăpat ceva,dar Blackthorne nu avea de unde să ştie.
-Este ud,spuse ea.De ce nu mergi tu mai întâi,până îl schimb.El scutură din cap.
-Jeremy merge cu mine.Beth simula nerăbdarea.
-Oh,pentru numele lui Dumnezeu! Scotocii în sacoşa cu lucruri,după un scutec curat,apoi se uită din nou la Blackthorne,de parcă s-ar fi săturat să-i tot asculte ordinele.
-Ia cheile,Blackthorne.Se pare că n-ai avut probleme azi,când ai pornit maşina.
Probabil că face parte din rândul maşinilor misogine,care nu îndrăzneşte să nu pornească,când eşti tu la volan.Se uită în lături ca să nu-i mai vadă privirea, care-i pătrundea până în suflet şi realiză că îi mergea planul,în momentul când Blackthorne se întinse pe lângă ea,ca să-l ridice pe Jeremy din scaun.Îi puse fiul în braţe,apoi îşi luă haina,stinse motorul şi ieşi.
Beth aşteptă până când el dispăru în clădire,apoi se mişcă mai repede decât oricând în întreaga ei viaţă.După ce practic l-a aruncat pe Jeremy înapoi,în scaunul lui şi i-a pus centura,a deschis scrumiera,a scos cheile de rezervă şi a aterizat pe scaunul şoferului.Îi luă câteva secunde preţioase ca să împingă scaunul înainte pentru că îi tremurau mâinile foarte tare,abia dacă putu să bage cheia în contact,dar până la urmă reuşi.Ştiind că Blackthorne o va auzi,indiferent cât de încet ar încerca să se mişte,pomi motorul şi dădu înapoi,ieşind din parcare,cu scrâşnetul pneurilor pe asfalt.Apoi băgă schimbătorul într-a întâia şi apăsă pe acceleraţie.Micah se afla în umbra de la intrare,clătinând din cap.
Aşteptă până ce a îndreptat maşina,apoi,ridicând mâna dreaptă,ţinti cauciucul din spate,de pe partea stângă.

CAPITOLUL 8

Beth mai tremura încă,atunci când Micah a intrat în maşină,după ce a schimbat roata.Nu-i plăcea să se vadă în starea asta şi simţea o greutate în stomac.Dar nu se putea controla.Fusese probabil prima dată când se trăsese asupra ei.El se îndoia că dacă ar încerca s-o liniştească,ar obţine vreun rezultat.

Nu credea că o putea ajuta spunându-i că nu-l va duce pe Jeremy lui Corbett,ba mai mult,aducându-i la cunoştinţă vestea că aranjase ca Jeremy să-i fie luat a doua zi dimineaţa şi ţinut ascuns undeva,la loc sigur,până când va dezlega tot acest scenariu.Micah băgă maşina în marşarier şi o readuse în şosea,simţindu-se peste măsură de plictisit de lupta ce se dădea în interiorul lui,între a face ceea ce dorea şi a face ceea ce trebuia pentru a o salva pe ea şi pe copil.

Simţea nevoia să o ia în braţe,să-i spună că totul va fi bine.Ar fi vrut ca ea să aibă încredere în el.Şi-ar fi dorit ca să aibă încredere în inocenţa ei.

Îi venea s-o scuture până-i clănţăneau dinţii,pentru că riscase,încercând să fugă fără el.Oare nu înregistrase nici un cuvânt din ceea ce-i spusese el despre Sutton?

Dacă Micah ar fi lăsat-o să plece,Beth ar fi fost o ţintă uşoară pentru Sutton.Ştia că singurul mod prin care o putea salva era să continue s-o sperie.Nu putea să-şi descopere mijloacele lui de apărare,până nu cunoştea mai multe despre ea.

Soarta copilaşului depindea de el.Din acest motiv esenţial,Micah ştia că nu-şi putea permite să se lase condus de sentimente.Faptele erau importante.Se baza pe personalul lui calificat să le descopere.Avea să afle cât de curând dacă Beth Corbett era o depravată mincinoasă,aşa cum a descris-o soţul ei,sau victima inocentă a campaniei de denigrare.Atunci va hotărî cum să se poarte cu ea.

-De ce ai făcut-o? îl întrebă ea,luându-l prin surprindere.El începuse să creadă că nu se va calma niciodată într-atât încât să reuşească să vorbească.

-Ai ştiut tot timpul,despre chei,nu-i aşa? El încuviinţă,dând din cap.

-Mi-am închipuit că mai trebuie să fie un rând.Dar nu le-am căutat.

-Deci,de ce ai tras? Puteai să ne omori.Ultimele cuvinte sfârşiră într-un murmur, dovadă clară că încă mai era zguduită de ceea ce se întâmplase.

-Dar nu exista nici un risc,cel puţin,nu la viteza la care erai,spuse el împăciuitor. Şi am făcut-o din acelaşi motiv,pentru care te-am lăsat să mă încui afară şi să încerci să-ţi recuperezi arma.

-Iarăşi îmi dai lecţii,Blackthorne? vorbi ea cu amărăciune.Se pare că schimbarea unui cauciuc nu e ceva atât de uşor de făcut,când ai fi putut să preîntâmpini toată treaba căutând cheile.

-S-ar fi putut ca să-mi ia mai mult timp să caut cheile,decât să schimb un cauciuc,îi replică el,în timp ce băgă maşina într-o viteză inferioară,pentru a urca pantele ce deveneau din ce în ce mai înclinate.Şi n-ai fi învăţat nimic din asta.
-Şi pentru ce te străduieşti atâta să mă înveţi? întrebă ea,cu voce mai consistentă de data asta.El observă că şi tremuratul încetase aproape cu totul.
-Am avut de ales între a te păstra pe tine şi a avea singur grijă de Jeremy.Mi s-a părut mai uşor să te-nvăţ nişte reguli,decât să schimb scutece.
-Răbdarea ta mă uimeşte,spuse ea şi se uită în spate,ca să vadă dacă copilul doarme.Nici măcar n-ai ridicat tonul.Dat fiind tot ce-am făcut,găsesc că este cu totul remarcabil.
-Nu-i vina ta că nu cunoşti limitele unor asemenea situaţii.El apăsă butonul pentru acţionarea tracţiunii pe toate cele patru roţi,deoarece drumul devenea tot mai înzăpezit pe măsură ce urcau în altitudine.Şi mai este ceva,Beth,ce ar trebui să ştii.
-Ce anume?
-Ţi-ai primit ultima lecţie.Se uită spre ea şi-i întâlni privirea.Avându-l pe Sutton în urma noastră,nu mai am timp să mă preocup de ce anume mai urmează să faci.Dacă o să mi se pară că eşti pe cale de a .face o altă prostie,am să te las în seama lui Sutton.Cum încerca să-i recepţioneze ameninţarea,respiraţia i se precipită.
-Adică tu crezi,că eu am să încerc din nou?
-Presupun că nu,spuse el cu siguranţă.Se poate să fii o elevă înceată,dar mă îndoiesc că eşti proastă.Dacă vrei să rămâi cu Jeremy,trebuie să ştii că ţi-am acceptat ultima greşeală nesăbuită.

Traficul se mai înteţise în apropierea zonei pentru schiat,din vârful trecătorii, altfel,însă,circulaţia era constantă,neîntreruptă.Beth era atât de cufundată în gânduri,încât nu avu ochi să vadă priveliştea spectaculoasă de pe cealaltă parte a trecătorii.Mulţumită că Jeremy continua să doarmă,îşi aduse nervii sub control şi concepu un plan care să nu-l mai contrarieze pe Blackthorne.Nu mai avea curajul să mai încerce încă o evadare,pe de o parte datorită ameninţării lui,dar pe de altă parte,mai ales pentru că-şi epuizase toate ideile valoroase.Planurile la care renunţase nu erau bune,din moment ce nu funcţionaseră.
Blackthorne spusese că avea de gând fie să meargă cu maşina,fie să ia avionul de la Durango,împreună cu Jeremy.Presupuse atunci că el avea de gând s-o abandoneze,din moment ce călătoria n-avea să dureze mai mult de câteva ore,în oricare din variante.

Mai presupuse de asemenea că noaptea aceasta o vor petrece tot într-un motel.
Va trebui să găsească o modalitate prin care să-l sune pe Alan Robertson şi să-l facă s-o întâlnească.Poate va putea el să-l convingă pe Blackthorne că a-l duce pe Jeremy înapoi la Steven era echivalent cu crima.Se îndoia de asta,dar,având-du-l pe Alan la îndemână,îşi va îmbunătăţi cu mult şansele de a obţine o audiere cinstită din partea autorităţilor.Poate că el va putea să convoace şi pe singurul martor,de care se temuse să amintească ca nu cumva Steven să afle şi să acţioneze după cum îi era felul,prin intimidare,mită,ameninţare sau toate la un loc.Da,având-l pe Alan de partea ei,însemna o alinare.Va trebui să aştepte cu telefonul până se vor găsi într-o cameră de motel pentru că doar aşa va avea o şansă şi nu avea nici un rost s-o irosească,până nu ştia unde să-i spună lui Alan să vină.Nu-şi dădea seama de ce credea că Blackthorne îi va permite să se întâlnească cu Alan,dar ceva îi şoptea în minte că,în ciuda tuturor lucrurilor,
Blackthorne era de fapt un tip cumsecade.El ar fi putut fi dur şi crud; în schimb,fusese doar ferm.În timp ce deplângea metodele pe care le folosise ca
să-i dea planurile peste cap,era totuşi destul de realistă să recunoască faptul că fusese pe atât de blând pe cât fusese posibil.Ar fi putut să-i facă rău,dar s-a ferit mereu.Ştia treaba asta,dar nu-şi explica de ce.
Mai ştia că-i stârnise un anume interes,pe care-l credea mort şi îngropat.În momentele de calm,când nu trăgea în ea sau nu o teroriza cu altceva,se surprindea uitându-se la el şi mirându-se ce avea de-i stârnea interesul.Şi în loc să fie preocupată de sarcina de a-şi elibera fiul,se trezi că se gândeşte la Blackthorne şi la ce s-ar în-tâmpla dacă l-ar cunoaşte mai bine.O sărutase cu o tandreţe şi o reţinere pe care nu le putea tăgădui...aşa cum nu putea tăgădui că-i făcuse plăcere să-i simtă gustul buzelor.Şi acum,de fiecare dată când se uita la el,îşi amintea cum i se mulase trupul său pe al ei,atingând-o fără însă s-o apese complet.Chiar şi în momentele ei de panică,simţise o neobişnuită alinare în căldura iradiată de apropierea lui.O alinare şi o înfiorare delicată la răspunsurile simţurilor ei,care o făcuseră să dorească să-l aibă mai aproape,ca să-l cunoască mai bine.În spaţiul strâmt al maşinii,ea deveni conştientă de răbdarea şi reţinerea de care dăduse el dovadă.Ar fi preferat să-l vadă mâniat,pentru că astfel ar fi avut un sentiment cât de cât mai aproape de trăirile amestecate care o răvăşeau.
Se mângâia cu sărutul lui,ştiind şi regretând în acelaşi timp că s-ar putea să fie singurul pe care l-au trăit împreună.Ştia că era o nebunie din partea ei.Dar nu erau toate aşa? Intuiţia îi spunea că Blackthorne al ei era un om bun.Ceea ce contrazicea acest lucru era hotărârea lui de a i-l da înapoi pe Jeremy lui Corbett.
El nu-i făcuse nici un rău,nici ei,nici lui Jeremy,ceea ce era mult în plus faţă de

ceea ce putea spune despre omul cu care a fost ea căsătorită.Cu toate astea, Blackthorne o înspăimântase,dar o făcuse deliberat.Abia acum înţelesese că şi teama ei era tot o armă,ca şi pistolul.O înspăimântase ca s-o ţină la respect,iar atunci când nu avusese nici un rezultat,a speriat-o din nou.Şi din nou.
Într-atât se obişnuise să se teamă de el,încât ajunsese să nu poată să-şi separe teama pentru Jeremy,de teama ei de Blackthorne.Dar lucrurile se schimbau.
Teama ei de Blackthorne evoluase până la un nivel de încredere.Ştia că nu le-ar face vreun rău,nici unuia din ei,în nici un caz cu mâna lui.La fel ştia că ar fi făcut exact ceea ce o ameninţase,dacă mai încerca să-l trişeze încă o dată.
Dacă nu lua în considerare sentimentele ei faţă de Blackthorne,ca bărbat,ei doi se aflau în taberele opuse ale războiului,ale unui război pe care trebuia să-l câştige ea.Jeremy depindea de ea,sau ar fi trebuit să fie dependent,dacă ar fi avut o cât de mică idee de răul care-l ameninţa.Nu putea decât să aducă cerului mulţumiri pentru faptul că el nu ştia toate astea.

Se opriră în Pagosa Springs,ca să cumpere un cauciuc nou.Micah era nemulţumit că-şi pierdeau atâta vreme cu montatul camerei şi al cauciucului pe jantă,cu echilibrarea lui,dar ştia că este un rău necesar.În condiţii normale şi tot constituia ceva iresponsabil să conduci o maşină fără roată de rezervă.În situaţia în care se aflau ei,însă,ar fi fost o prostie crasă.Se asigurase ca maşina să fie trasă înăuntrul garajului,ascunsă vederii şi-i promise mecanicului un câştig suplimentar,dacă face treaba mai repede.Apoi,îi luă pe Beth şi pe Jeremy ca să aştepte într-o cafenea de peste drum.Sună la birou,de la un telefon public,de lângă intrare,de unde putea să-i observe nu numai pe cei doi,dar şi strada.
Veştile erau şi bune şi rele.Cea bună era că acela pe care-l solicitase aterizase la aeroportul Pagosa Springs,de câteva ore,iar acum urma să i se comunice unde să se întâlnească.Micah se simţea cu mult mai bine ştiind că-l va avea la dizpoziţie pe Andrews,dacă va avea nevoie de el.Ştirea rea era că şi Sutton venise cu un avion.Micah se întoarse la separeul în care Beth stătea hrănindu-l pe Jeremy şi se strecură pe locul din faţa ei.Se vedea o linişte în gesturile ei,ceea ce sugera că se împăcase cu ultimatumul lui.Nu-i plăcea că trebuie să-i spulbere şi bruma de pace pe care şi-o căpătase.
-Sutton a închiriat un avion de la Denver,n-a mai venit cu maşina.Mâna care ţinea lingura rămase suspendată în aer.
-Credeam că va veni cu maşina.Jeremy o avertiză cu un ţipăt imperativ şi ea continuă să-l hrănească,cu mişcări mecanice şi nervoase.
-Probabil că şi-a dat seama că furtuna ne va împinge în această direcţie.

În loc să mai piardă timpul urmărindu-ne,se pare că s-a hotărât să ne intercepteze.Micah se uită la ceas,apoi se întinse după cafeaua pe care ea i-o comandase şi luă o înghiţitură bună.
-Fie că el va ateriza aici,la Pagosa Springs,fie că se va duce la Durango să ne ia urma.
-Când? întrebă ea,cu voce tremurătoare,ceea ce-i confirma că măcar îl considera pe Sutton ca o adevărată ameninţare.Cât mai avem până când să începem să ne uităm mereu în urma noastră?
-De acum,poate fi în orice clipă.O să pornim la drum imediat ce se termină cu cauciucul.Puse o nuanţă de încredere în vorbe,ca să-i alunge privirea de om hăituit din ochi.Odată ajunşi la Durango,o să putem să ne pierdem prin mulţimea de schiori.
-Mi-e frică,Blackthorne,dacă ne prinde...Micah se întinse peste masă,luându-i mâna liberă,nemaiţinând deloc seama de felul cum ar trebui s-o trateze,
acţionând exact cum simţea.Fu surprins,văzând că nu-şi retrage mâna..
-Ţi-am spus că nu-l voi lăsa să se amestece,Beth.Ea se uită la mâinile lor unite,apoi la el,cu o privire disperată şi nemulţumită în acelaşi timp.
-Oare ce mă face să mă simt mai bine,deşi ştiu că eşti la fel de hotărât să-l duci înapoi pe Jeremy? Nu putea să-i răspundă,absolut nimic.Dar cum Sutton constituia mai mult decât ameninţarea pe care o anticipase,avea nevoie să se bizuie pe ea,în caz că lucrurile se complicau.
-Ai încredere în mine,Beth.N-am să las să i se întâmple ceva lui Jeremy.
Ochii i se luminară şi se forţă să se calmeze înainte să-i răspundă.
-Ce vrei să spui,Blackthorne?
-Nimic mai mult decât am spus.Crede-mă pe cuvânt fiul tău nu va pierde nimic în toată această încurcătură.Ea nu i-a răspuns dacă-l credea sau nu,dar nici el nu s-a aşteptat la asta.
-Şi cu mine,ce o să fie,Blackthorne?
-Încă nu m-am hotărât.Îşi încleştase maxilarele,ca să se împiedice să zică mai multe.Şi spune-mi Micah.
-De ce? Se uită în jur,prin cafeneau goală.Nu e nimeni prin preajmă,să mă audă.
-Trebuie să te obişnuieşti,în aşa fel,ca atunci când va fi nevoie,să nu ratezi.
în afară de asta,lui îi plăcea să o audă spu-nându-i aşa.
-Nu cred că are vreo importanţă.Pe buze îi tremura un zâmbet strâmb,în timp
ce-l măsura de sus până jos,cu privirea.Nu eşti genul de om pe care să-l uiţi uşor.El nu are altceva de făcut decât să te descrie şi gata,te-a reperat.
-Sutton nu ştie foarte sigur,că sunt cu tine.Ar putea la fel de bine să fie unul din

oamenii mei.Îi plăcuse faptul că ea-l găsea demn de amintit.
-Dar i-ai spus lui Steven....
-I-am spus lui Corbett că imediat ce te ajung,am să pun pe unul din oameni să te preia.Asta s-a întâmplat înainte să te ajung din urmă,la focal.Ridică din umeri.
Sutton nu are motive să creadă că mi-am schimbat planul.Încruntă din sprâncene,încurcată.
-Atunci de ce nu ai predat altcuiva sarcina?
-Omul care mă acoperea a avut de a face cu Sutton.Eu te aveam pe tine.
Nu mai adăugă faptul că în nici un caz nu ar fi predat-o,mai ales după ce l-a amenințat cu arma.Era mirat de deșteptăciunea ei,de dorința ei de a supraviețui.
O mângâie cu degetul mare pe pielea catifelată de pe partea interioară a încheieturii,uimit cum putea o ființă atât de delicată să aibă o voință atât de incredibil de puternică.
-De câte ori promiți Blackthorne,sună ca o provocare.Lumea poate să-și amintească așa ceva.Tot ce doresc este ca să nu ieșim în evidență mai mult decât am făcut-o.
-Ce te face să crezi că am să pronunț Micah, altfel?
-Ai și făcut-o deja.Satisfacția pe care o simțise spori când o văzu că roșește.Îi dădu drumul mâinii din strânsoare,urmărind-o cum îl păcălea pe Jeremy dându-i ultima înghițitură de cereale și reflectând în același timp cât de frustrat se simțea fără mâna ei.Abia puse lingura jos,că el se și sculă s-o ajute să înghesuie toate lucruşoarele în sacoșa copilului.Știa că i-a intuit graba,după felul curci a zorit-o spre ușă,oprindu-se mai întâi la primul adăpost,ca să verifice strada.Nu prea era mișcare la începutul înserării timpurii în stațiunea turistică ce cunoștea animație doar vara,dar se simțea mai în siguranță,dacă ajungeau la garaj și intrau în mașină.Nu i-a spus lui Beth de mașina verde,Chervolette,care parcase în urma lor,deoarece Andrews se afla acolo doar ca să-l protejeze pe Jeremy.Dacă era nevoie,îl proteja chiar de propria lui mamă.

Se aflau la zece mile la est de Durango,când Beth îl rugă pe Micah să oprească la o stație de benzină,ca să meargă la toaletă.Când o anunță că va trebui să aștepte până la Durango,ea-și încrucișa picioarele și-i spuse că nu mai putea să aștepte.Micah mai verifică o dată în oglinda retrovizoare,apoi opri mașina,
nemulțumit.Benzinăria era o prelungire a unui magazin cu cadouri,fiind etalate acolo păturiindiene,coșuri de pai și ceramică.La pompe și în fața magazinului,
erau oprite cel puțin o duzină de mașini.Se uită să găsească semnul pentru toaletă,trăgând mașina în spatele benzinăriei,unde-erau parcate mașinile

angajaţilor.Beth ieşi şi se grăbi spre cabina pentru femei,îmbrăcându-şi haina în mers.Cum uşa era închisă,alergă,dând colţul clădirii,spre intrarea din faţă,înainte ca Micah să aibă timp s-o oprească.După foarte scurt timp,se întoarse cu o cheie agăţată de o placă lungă de lemn.Menţinu motorul mergând,întorcându-se o dată spre Jeremy,ca să i-l dea pe Pookey care,aruncat peste scaunul lui,îi aterizase în poală.Restul timpului,bătu din degete pe volan,atent la orice mişcare din clădire şi din faţă.Acolo unde parcaseră nu era nici un fel de activitate,ceea ce-l făcu pe Micah să tragă concluzia că trebuia să mai fie o toaletă în interiorul benzinăriei sau al magazinului,îşi dorea totuşi ca ea să se grăbească,pentru că nu-i plăcea să rişte.Nu putea şti sigur dacă au fost sau nu urmăriţi,în ultima jumătate de oră, deoarece drumul îngust rareori permitea o depăşire.Traficul era intens, majoritatea schiorilor îndreptându-se spre Purgatory,pârtia de schi,aflată la nord de Durango.Nici faptul că ştia că Andrews era parcat undeva în faţă nu-l putea linişti.Ordinele pentru Andrews erau să protejeze copilul,numai copilul.Când Beth ieşi din toaletă,în cele din urma,Micah lăsă geamul în jos şi-i spuse:

-Lasă cheia în uşă şi vino în maşină.Ea scutură din cap şi-i dădu emoţii, îndreptându-se spre partea din faţă a benzinăriei.El ieşi pe jumătate din maşină şi strigă:

-Beth! Vino înapoi,aici!Ea-i răspunse înapoi peste umăr:

-A trebuit să las o garanţie.Probabil au pierdut prea multe chei.

Trecu de colţ şi dispăru din vedere.Micah fu cât pe ce să se ia după ea,dar consideră că era mai bine să nu-l părăsească pe Jeremy.Ieşi însă afară din maşină,trântind uşa şi înjurând în gura mare în timp ce o aştepta să apară,în gerul amurgului.Când apăru,nu era singură.Sutton era cu ea,cu o mână ţinând-o pe după umeri şi cu cealaltă,îndreptată lateral,acoperită de un fular,sub care Micah ştia că se ascunde o armă.Privind dincolo de cei doi,îl văzu pe Andrews cum îi supraveghează discret din umbra de lângă clădire.Ar fi intervenit,numai dacă Micah i-ar fi făcut semn.Micah spera să nu fie nevoit s-o facă,pentru că altfel ar fi însemnat că situaţia i-a scăpat de sub control.Pentru moment,erau cu toţii puţin tensionaţi.Se gândi să folosească arma,dar ştia că Sutton n-ar ezita s-o folosească pe Beth drept scut.Aşa că se strădui să rămână complet nemişcat, aşteptând ca Sutton să comită o greşeală.Nenorocirea era că Sutton greşea rar.

Cum se apropiau de maşină,Micah se sili s-o ignore pe Beth şi să-şi concentreze atenţia asupra bărbatului blond cu ochi cenuşii,care o capturase.Nu-şi putea permite să se uite îa ea,de teamă ca nu cumva,Sutton să vadă ceva în expresia ochilor,ca să nu bănuiască faptul că ea însemna pentru el ceva mai mult decât reprezintă o afacere.Când ajunseră cam la doi metri de maşină,se opriră.

-Totdeauna am susţinut că purtarea ta decentă o să-ţi aducă eşecul,spuse Sutton,apoi descoperindu-şi arma,o ţinti drept spre Micah.O ţinea strâns pe Beth şi din felul în care-şi mişca pistolul,Micah trebuia să înţeleagă să se
îndepărteze de maşină.Micah îşi dădu seama că nimeni nu putea observa că se petrece ceva,deoarece Sutton stătea cu spatele spre faţa clădirii.Lucrul acesta era totuşi un avantaj,pentru că treaba stătea şi aşa destul de prost şi fără să se amestece şi alţi curioşi de pe margine.Se îndepărtă de maşină,apoi îşi drese glasul şi vorbi înainte ca Beth să apuce să spună ceva ce ar fi putut să complice lucrurile.Dacă ar fi apucat să-i spună Micah,ar fi pierdut orice şansă de a mai rezolva lucrurile în maniera cea mai convenabilă.
-Am ştiut eu că nu trebuie s-o scap din ochi pe vrăjitoarea asta.Clătină din cap,de parcă şi-ar fi făcut singur reproşuri,sperând ca vorbele lui să-i transmită mesajul de a-şi ţine gura.
-Blackthorne...începu ea,dar el i-o reteză,mormăind cu severitate:
-Ţine-ţi gura!Ea se conformă,apoi el continuă,uitându-se la Sutton:
-Ce-ai păţit,Sutton? N-ai mai găsit de lucru? Gura lui Sutton se strâmbă într-un fel de zâmbet grimasă.
-E vorba de prea mulţi bani în treaba asta,Blackthorne.Acum,de ce nu te întorci,
să-ţi scoţi pistolul de la brâu,înainte de a deveni prea nervos.Nici nu se aşteptase ca Sutton să i-l lase,aşa că procedă,după cum i se comandase,punându-l jos,după care se întoarse.
-Aruncă-l cu piciorul spre mine,Blackthorne.Nu vreau să-mi irosesc bunătatea de noroc,dintr-o prostie.Micah se supuse,după care fu cu ochii în patru.Dacă Sutton se va apleca să ridice pistolul,o să-şi încerce norocul,sărind asupra lui.
Sutton,însă,nu se aplecă,lăsându-l jos,acolo,la picioarele lui.
Micah îi văzu expresia din ochii lui Sutton,înţelegând că acesta va fi extrem de atent,câtă vreme Micah era atât de aproape de el.
-Va trebui să ai şi altceva în afară de noroc,ca să răzbeşti în această afacere,
spuse Micah.Şi dacă tot vorbim de asta,cum ai făcut? Ai stat la intersecţie ca să aştepţi până când trecem?
-Am avut un oarecare avantaj că am ştiut pe ce drum o s-o luaţi.Singurul risc a fost să presupun că nu veţi rămâne la Monte Vista,ca să aştepţi până se redeschide drumul din est.Văzând expresia frustrată a lui Micah,pronunţă:
-TţţlTţţ!
-Eu tot cred că ai muşcat mai mult decât poţi mesteca,Sutton.Eu am fost destul de norocos că am ajuns atât de departe,fără să dau într-un şanţ,cu tot balamucul pe cap,cu femeia care se văicăreşte şi cu copilul care ţipă tot timpul.

-Atunci de ce ai luat-o cu tine? întrebă Sutton.În acel moment Beth începu să se zbată,bolborosind tot felul de lucruri despre Jeremy,pe care Micah ajunsese să le ştie deja.Fără să reacţioneze,se uită la Sutton care-i răsucea braţul la spate.
Judecind după grimasa ei de durere şi după faptul că s-a liniştit cam repede, probabil că Sutton o apăsase destul de tare ca să fie aproape de a-i disloca braţul din umăr.Micah avea să i-o plătească curând şi pentru asta.Dar până atunci,era important că Sutton să creadă că nu-i păsa deloc dacă Beth păţea ceva,sau nu.
-Am luat-o cu mine,ca să schimbe scutecele,Sutton.N-a fost pentru că am vrut să am relaţii cu ea,deşi,trebuie să recunosc,că n-am avut încotro şi am făcut-o să mi-o plătească.O auzi pe Beth cum suspină şi-i aruncă o privire plină de dezgust,care ar fi îngheţat efectiv orice ar fi atins.Înainte să-şi întoarcă privirea spre Sutton,văzu în ochii ei ceea ce sperase,un început de înţelegere a lucrurilor.
Sutton îşi ridică sprâncenele cu surprindere.
-Nu este bună?
-Nu destul de bună ca să merite să te complici.
-Păcat.Sutton oftă,apoi,gândindu-se la ceva,se lumină la faţă.
-Nu-i nimic,Blackthorne.Sunt sigur că am să găsesc ceva interesant ca să fac cu ea.Şi în definitiv,nici nu sunt atât de atins de decenţă ca tine.
Micah îşi ridică mâna să se frece pe obraz,ca să-şi mascheze strânsoarea aproape dureroasă a maxilarelor,singurul semn vizibil care-l trăda că era cât pe ce să se repeadă asupra lui,nemai-Jinând deloc cont de pistolul pe care-l avea asupra lui.Când vorbi,încercă să pară normal.
-Iei femeia cu tine? Sutton dădu din cap.
-E bun sfatul,în chestia cu scutecele şi să ştii că m-ai intrigat cu ce mi-ai spus despre femeie.Sunt sigur că am să găsesc eu ceva ca s-o fac să tacă.
Micah strânse din pumni.
-Dacă n-aş fi băgat deja aproape o avere în această treabă,aproape că ţi-aş fi urat succes.
-O să ai noroc mai mare,data viitoare,Blackthorne.Sutton dădu drumul braţului lui Beth,spunându-i să treacă pe locul din spate al maşinii.Cum ea ezită,Sutton o împinse atât de tare,că se dezechilibra.Micah o auzi mai mult decât o văzu,cum deschide uşa din spate şi intră înăuntru.
-Şi acum,te lăsăm Blackthorne.Sper că n-ai să te superi,dar o să păstrăm *Ford-ul*,dacă tot este încărcat cu ce-mi trebuie mie.N-avem de mers prea mult, aşa că n-am de ce să mă tem că o să-mi dea de furcă unul din oamenii tăi.
-Tu crezi că am să stau doar aşa şi am să mă uit cum pleci?
-Nu,sper ca atunci să fii inconştient.

Micah înjură,apoi spuse destul de tare ca să-l audă şi Beth:
-Lasă-mă cel puţin să-mi iau haina,Sutton.Era clar că Sutton era în toane bune,pentru că ochii i se luminară şi dădu graţios din cap.
-Bineînţeles,Blackthorne.Când te vor găsi,or să creadă că eşti un beţiv intrat în comă.Strigă la Beth să-i dea haina,spunându-i pe numele despre care Micah ştia că o făcea să se chircească.I se duse şi speranţa că ar putea să găsească în haină pistolul ei,când Sutton îi spuse să-i aducă lui haina.
-N-are rost să-ţi faci iluzii,Blackthorne,spuse el,fără să-l scape din ochi.Am să verific să nu fie ceva pe care să-l poţi folosi.Micah era pe punctul de a-i face semn lui Andrews,când Beth se apropie de Sutton,îi dădu haina,după care scoase pistolul,pe care-l ascunsese sub pulover şi-l îndreptă spre el.
-Nu pot să ratez de la distanţa asta,Sutton,spuse ea,atât de încet,încât Micah de abia o auzi din locul în care se afla el.Cum Sutton nu-şi aruncase încă pistolul,
Micah trebui să rămână nemişcat.Rămase calm şi atent,lăsând-o pe Beth să stăpânească situaţia.Spera că a cântărit destul de bine lucrurile,ca să vadă că nu erau decât două tabere adverse şi că el se afla de partea ei.Sutton îşi împărţea acum atenţia între ea şi Micah.
-Oare n-am scăpat eu ceva interesant dintre voi doi? întrebă el.
Micah îi fu recunoscător,atunci când Beth avu intuiţia să ocolească întrebarea.
-Aruncă arma,Sutton.Copilul meu n-o să meargă nicăieri,nici cu tine,nici cu Blackthorne.O să vă împuşc pe amândoi,dacă mă siliţi.
-Sau mai bine,îl împuşc eu pe Blackthorne,se oferi Sutton.Faci economie de gloanţe.
-Îmi convine,spuse ea şi zâmbi.

CAPITOLUL 9

Micah îl lăsă pe Sutton,în stare de inconştienţă,pe pardoseala din toaleta pentru femei şi aruncă cheia într-o maşină,marca Dumpster din colţul cel mai îndepărtat a! locului de parcare.Socoti că vor trece cel puţin câteva ore până când Sutton îşi va reveni sau până cineva va găsi o altă cheie.Ca să complice şi mai mult lucrurile,îi dădu lui Andrews cheile de la maşina lui Sutton,sigur fiind că acesta va face maşina pierdută,după care îşi va relua misiunea de pază.
Sutton va trebui să împrumute sau să fure altă maşină,ca să-i urmărească.Şi asia dacă va putea umbla.Şutul aplicat între picioare va da măsura ritmului în care acesta se va mişca.Micah ar fi făcut mai multe,dar îşi rezervă plăcerea pentru altă dată,atunci când îşi va putea permite luxul de a-i acorda toată atenţia lui Sutton.Şutul dat între picioare fusese o invitaţie,de care era sigur că nu va fi

ignorată de Sutton.Era cazul să-l elimine pe Sutton,o dată,pentru totdeauna.
Dar mai întâi,trebuia totuşi să aibă grijă de Jeremy.Şi de Beth.Amândoi,trebuiau trimişi undeva,în direcţii diferite,bineînţeles.Micah ştia că ar fi fost o prostie să-i expedieze undeva împreună,până nu afla ceva de la omul pe care-l trimisese la Albuquerque.Până atunci,puteau dormi fără griji la noapte,ştiind că Sutton n-are cum să-i găsească.Până se punea el pe roate,ei se vor afla deja departe,la Durango,în siguranţă.Casa spre care au fost îndrumaţi le fusese închiriată de mătuşa unuia dintre angajaţii lui,în schimbul unei vacanţe aranjate pe loc,în Mexic.Micah îşi trecu mental în revistă instrucţiunile şi fu foarte atent cu semnele şi reclamele de pe stradă,în timp ce rulau pe autostrada luminată puternic,ce despărţea Durango în două.Se uită la Beth.
-Tot nu m-am lămurit,de ce nu ai profitat de ocazie ca să fugi.Aveai posibilitatea s-o faci,atunci când Sutton a lăsat pistolul jos.Tu m-ai învăţat să gândesc până la capăt,Blackthorne.Nu vedeam cum pot să mă aplec să iau -.ambele pistoale şi să intru în maşină,fără ca nici unul dintre voi să sară la mine.
Suspină cu glas tare şi-şi frecă tâmplele cu mâinile amândouă.
.-În orice caz,am cântărit posibilitatea şi am ajuns la concluzia că oricum am să ajung să trag cu pistolul.Nu s-a uitat la el,dar cel puţin i-a vorbit.De când plecaseră de la benzinărie,nu făcuse altceva decât să-i răspundă monosilabic.Nu înţelegea dacă este supărată că n-a acţionat altfel sau traumatizată de ceea ce s-a întâmplat.Şi el era puţin afectat,datorită voioşiei sincere cu care i-a răspuns,
atunci când Sutton s-a oferit să-l împuşte.
-Ai fi putut să ne împuşti pe amândoi,înainte de a intra în maşină,sau nu ai crezut că poţi să tragi în cineva?
-Ştiam că nu pot să vă împuşc pe amândoi.Stăteaţi prea separaţi unul de celălalt şi nici nu ţintesc prea grozav.Atunci el tăcu preţ de un minut.
-Ai fi putut să-l laşi pe Sutton să mă împuşte.Era dornic de asta.Un zâmbet firav îi miji în colţul gurii.
-N-aş putea spune ce aş fi făcut,daca nu l-aş fi văzut pe tipul care ne urmărea,
chiar când am intrat în maşină.Îl reperase pe Andrews.Acest lucru îl surprinse pe Micah.Îşi închipuise că era prea bulversată,ca să se uite ce se-ntâmplă în spate.
Deci,ea fusese cea care-şi încercase norocul asupra lui Sutton şi care avusese curajul să ia iniţiativa.Concluziona că se simţea bine acum,când urma să fie înconjurat de persoane în care să aibă încredere.Beth învăţase regulile jocului,
mai repede decât anticipase.Sigur că s-ar fi simţit mai fericit dacă i-ar fi spus că n-ar fi tras în el,cu sau fără Andrews de faţă.
-Cine era acela? întrebă ea,întorcându-se deodată spre el.

Micah se gândea cât de jenat se va simţi Andrews,când o să-i povestească.
-Andrews.Vine după noi de la Pagosa Springs.
-Atunci de ce n-a intervenit,n-a sărit în ajutor? Presupun că de aceea l-ai adus.
El clătină din cap,apoi încetini viteza şi o luă spre stânga.
-Se afla acolo ca să-l protejeze pe Jeremy.Nu l-ar fi lăsat pe Sutton să plece cu el,indiferent prin ce mijloace.
-Dar l-ar fi lăsat pe Sutton să te omoare? o spuse cu un ton de parcă ar fi auzit cine ştie ce enormitate.Micah îi răspunse prin tăcere.Ştia şi aşa destule pentru astă-seară.
-Nu s-ar fi ajuns până acolo.Sutton şi-ar fi dat seama că este mai bine să nu facă un lucru care să-i atragă atenţia asupra lui.Avea de gând să facă exact ce
i-am făcut eu lui.Cel puţin,aşa spera.Ea pufni a neîncredere,apoi se uită curioasă la şirul de case pe lângă care treceau.
-Unde mergem?
-Undeva,unde să fim în siguranţă.Îi explică despre mătuşa care făcuse schimbul potrivit şi intră cu maşina în prima alee,din dreapta.Uşa garajului din capătul aleii era deschisă şi el opri abia înăuntru.Stinse motorul,apoi îi spuse lui Beth să rămână pe loc,până.când ieşi şi închise uşa.Apoi,ocoli maşina,deschizându-i portiera.
-Du-te înăuntru,Beth,spuse el,arătând cu capul spre uşa care dădea în bucătărie.
Nu te apropia de uşi şi de ferestre.Vin şi eu imediat cu Jeremy.
Ea nu se clinti din loc,întorcându-şi doar capul ca să-l privească.
-Nu am tras în tine,Micah.Asta ar trebui să conteze.Se sprijini cu mâna de capota maşinii şi oftă.
-Ţi-am mai spus doar,că n-am să las să i se întâmple ceva lui Jeremy.
-Nu e suficient,spuse ea,cu glasul răguşit terminând aproape în şoaptă,în timp ce-şi puse mâna ezitând,pe pieptul lui.
-Eu vreau mai mult.Trupul îi reacţiona la bătaia rapidă a inimii,fiind a doua oară impresionat de atingerea ei.O dorea.Nu-i rămânea decât să-i promită orice,ca s-o poată avea.Mai rău era că îi vorbea doar de Jeremy şi numai de el.
S-ar fi culcat cu el,chiar şi numai din acest motiv.Îşi dădea însă seama că nu era un motiv suficient.Şi el voia mai mult de la ea.
-Ştiu,Beth.Îi luă mâna şi o ajută să iasă din maşină.Du-te înăuntru.Vorbim mai târziu.Imediat ce ea intră în casă,el începu să descarce în grabă maşina.Ştia că nu trebuia să-i dea timp să caute un telefon.Deşi o dorea,era destul de cinic ca să-şi dea seama că nu putea avea încredere în ea.Nu,încă.Poate că nu va avea niciodată.

Căsuţa era mică şi simplă.Dormitoare de ambele părţi ale băii,o cameră de zi,o sufragerie.O bucătărie cu un separeu pentru micul dejun completa toată suprafaţa.Când îl aduse pe Jeremy,în bucătărie,Micah fu impresionat plăcut să o vadă pe Beth căutând în frigider.Se aşteptase s-o găsească căutând telefoanele,în legătură cu care el dăduse instrucţiuni să fie deconectate şi ascunse.După ce va termina cu descărcatul,o să conecteze unul din ele şi o să verifice încă o dată,alarma.Tocmai când punea pe masă scaunul de maşină al lui Jeremy,acesta se trezi şi începu să plângă,anunţând evenimentul.Iar atunci când adusese înăuntru sacoşele şi lucrurile pe care Beth le cumpărase mai devreme,ea îl scosese deja pe Jeremy din scaun şi se afla în camera de zi,unde îl dezbrăca.
Copilul nu era prea bine dispus,după cum se vedea din felul cum îşi agita mâinile şi picioarele şi cum plângea,aşa că Micah puse lângă ea sacoşa cu scutece şi-şi făcu de lucru prin casă,verificând uşile şi ferestrele.Apoi,găsi un telefon în dulăpiorul de sub chiuveta din baie şi-l luă în bucătărie.
Trebui să-şi astupe urechea,ca să poată auzi dincolo de ţipetele lui Jeremy.Când închise,fu convins că auzise doar jumătate din ceea ce îi fusese comunicat.
Beth îl aduse pe Jeremy în bucătărie,ţinându-l cu o mână,apoi folosi cealaltă mână ca să scotocească printre provizii.După ce scosese o conservă,i-o întinse lui Micah,rugându-l să i-o încălzească.Fără să mai aştepte să vadă cum va face,scotoci din nou în sacoşa cu alimente,scoţând un borcan cu hrană pentru sugari.Micah se uita fără să-i vină să creadă,cum ea se uita prin sertarele de la bucătărie,căutând ceva,fără să dea vreun semn că aude ţipetele asurzitoare ale copilului.Când ea găsi o lingură în sertarul al treilea şi se îndreptă să-l pună pe Jeremy înapoi în scaunul pentru maşină,Micah hotărî să contribuie şi el cu
ceva,în cazul în care borcanul nu se putem chide.Urmându-i exemplul lui Beth,cotrobăi prin sertare până găsi un deschizător de conserve.
După prima lingură de piersici,Jeremy încetă cu ţipetele.Când borcanul fu gol,Micah îi dădu lui Beth mâncarea încălzită în cuptorul cu microunde,după ce o golise în sticla pe care i-o dăduse ea,Jeremy se repezi la sticlă,de parcă n-ar fi mâncat toată ziua,lăsând biberonul din gură,abia după ce mama lui îl ademeni cu ceva ce semăna şi mirosea a mazăre.Micah nu putea să sufere mazărea.
În schimb lui Jeremy îi plăcea.Pe de altă parte,cel puţin,atât cât putea Micah spune,Jeremy nu prea făcea nici o deosbire între alimentele pe care le mânca.
Micah se uita la Jeremy.Beth îi dădea şi ea atenţie lui Jeremy.Amândoi se ignorau.Micah rămase în afara băii,în timp ce Beth îl îmbăia,dându-i lucrurile

pe-care i le cerea,depărtându-se doar când îşi dădea seama că ea s-ar putea întoarce şi i-ar putea vedea expresia din ochi,ceea ce ar fi tulburat-o şi mai mult fată de cât era deja.Se uita cu invidie la ea,lucru pe care ea nu l-ar fi putut înţelege.Nici Micah nu era prea sigur de el că înţelegea.Ştia însă c-ar fi făcut mai bine dacă ar fi pregătit ceva de mâncare.Era aproape la fel de flămând ca şi Jeremy.Doar seriozitatea sa îl împiedica să plângă şi el de foame.
Scoase o caserolă din frigider şi tocmai citea instrucţiunile lipite pe folia de deasupra,când Beth intră în bucătărie,cu Jeremy gângurind fericit pe umăr.Ea îi întinse copilul cu păr blond ciufulit,spunându-i:
-Să nu-i mai dai nimic de mâncare şi nu-l pune jos.A stat toată ziua în scaunul de maşină şi acum trebuie ţinut în sus.O să fiu şi eu gata în douăzeci de minute.
-Gata cu ce? o întrebă Micah,pe când Jeremy îl apuca de nas,răsucindu-i-l.
-Cu baia mea.Ea păşi pe lângă frigider şi ieşi din câmpul lui vizual.
Micah era prea ocupat să-şi scoată părul din mâna lui Jeremy,ca să mai apuce să protesteze.După ce-l potoli pe copil,strângându-l ferm sub braţ,începu din nou să citească instrucţiunile de preparare.Cu voce tare.Jeremy era fascinat.

Beth îşi ridică ochii din farfurie şi-l descoperi cum o priveşte.
-Nu ţi-e foame? o întrebă el.Scutură din cap şi împinse deoparte farfuria goală pe jumătate.
-Am prea multe gânduri.
-Mă mir că mai poţi să gândeşti.Cum adoarme Jeremy,mă culc şi eu.
Ea strânse din pleoape,îngrozită din nou că o să greşească,ştiind însă,în acelaşi timp,că ajunsese la capătul soluţiilor ei.Trebuia să ţină minte cât de bun fusese Micah cu fiul ei,cât de grijuliu.Totul depindea de asta.
Deschise ochii şi se uită la bărbatul din faţa ei.Acum,Micah Blackthorne era cel mai important bărbat din viaţa ei,din mai multe motive.Totul se învârtea în jurul lui: bunăstarea lui Jeremy,libertatea ei...sănătatea ei.Şi mai era ceva,dar acum nu se putea gândi la asta,nu acum,când miza era atât de mare.
Nu trebuia să se gândească acum,la asta.Dar Dumnezeu s-o ajute,nu putea decât să se întrebe ce i se întâmplase că era gata să aibă încredere în bărbatul care-i ameninţa tot ceea ce conta cel mai mult pentru ea.În ultima clipă,ajunsese la concluzia că acel ceva nu mai conta.Tot ce conta era că el să-i aprobe planul.
Drept răsplată,va face tot ce va dori el.Acum,că-şi dădea seama că nu i se va permite să se apropie de un telefon,nu mai avea altă alternativă.Trase adânc aer în piept şi fu gata să spună ceea ce repetase îndelung,în baie.
-Am să-ţi propun ceva.Cum el se îndreptă,îşi închipui la ce se gândeşte.

Se lăsă acoperită cu indiferenţă de insultă,ştiind că va trebui să înveţe s-o accepte,nu să i se împotrivească.
-Ce fel de propunere? o întrebă,privind în altă parte,ca să nu i se poată citi expresia din ochi.
-E puţin cam directă,apoi respirând adânc,îi dădu drumul.Mai întâi,partea care te priveşte.Atunci se uită la ea cu o furie atât de sălbatică în ochi,încât fu cât pe ce s-o determine să dea înapoi.
-Mi-ai promis deja că o să ai grijă ca Jeremy să fie în siguranţă,începu ea cu grijă,pipăind parcă drumul pe care o luase.Ca să repete din nou această parte îi fusese imposibil.Imposibil,pentru că dacă el s-a răzgândit...
El dădu din cap,aproape imperceptibil.
-Ţi-am dat cuvântul meu.Aşa rămâne.Trebuia să-l creadă.
-Atunci,în felul în care văd eu lucrurile,nu ai decât trei soluţii.Numărul unu: să-l duci la poliţie şi să te asiguri că nu i-l vor da lui Steven.
-Nu pari prea încrezătoare în sistem,răspunse el,împingându-şi farfuria în lături.Nici eu nu sunt un mare admirator.Ea nu putut decât să fie de acord cu remarca lui.
-Numărul doi: Dă-mi-l mie pe Jeremy şi lasă-ne să fugim.
-Nu.Răspunsul îi fu implacabil,aşa cum îşi închipuise că va fi.Atunci ezită, deoarece soluţia pe care se baza era construită pe încrederea că,indiferent ce i se va întâmpla,Jeremy va fi în siguranţă...şi pentru totdeauna departe de puterea lui Steven.Micah o studia,dar a lăsa să i se citească ce gândeşte.O propunere.Ei bine,da,ştiuse dintotdeauna că vor ajunge şi aici.Nu-şi putea închipui ce anume va mai scoate din mânecă,ca a treia soluţie,dar nu credea că va fi ceva asemănător planului său.Ca să nu fie nevoit să o refuze din nou,zise:
-Înainte de a spune care este ultima mea alternativă,aş vrea să aud şi eu din ce constă partea ta de ofertă.Îşi împinse scaunul şi se ridică să-şi mai toarne cafea.
-Oricum...ademenirea,spuse el şovăitor,ar putea să mă facă să-mi cântăresc cu mai multă atenţie răspunsul.Când se întoarse,o găsi pe Beth uitându-se în jos,la mâinile încleştate în poală.Puse cele două cafele pe masă şi se aşează,întorcându-şi scaunul în aşa fel încât să-şi poată întinde picioarele.
-Ei? întrebă el,studiind-o peste marginile ceştii.Când se uită înapoi la el, privirea-i trăda o asemenea hotărâre,încât îl făcu şă se ruşineze.
-Ţi-am mai spus,Blackthorne.Am să fac orice pentru fiul meu,până şi acel lucru pe care-l doreşti de atâta vreme.
-Cum naiba,de ştii tu,ce vreau eu? mormăi el,schimbându-şi poziţia pe scaun,ca răspuns la conţinutul conversaţiei lor referitoare la sex.Ea clătină doar din cap.

-Am ştiut aproape de la început.Singurul lucru pe care nu pot să mi-l explic este de ce ai aşteptat ca eu să mă ofer.
-Te oferi să,te culci cu mine? o întrebă el,calm.Ea şovăi,apoi clipind cu genele-i lungi peste o expresie curios de dură,spuse:
-M-aş fi culcat şi cu Sutton,dacă aş fi considerat că îl ajuta pe Jeremy.
I se puse un nod sufocant în gât.Trânti ceaşca aşa de tare,pe masă,încât cafeaua stropi peste margini,însă în acelaşi timp îşi reaminti că el o forţase să spună asta. Dar nu însemna că trebuie să-i şi placă.Îi înlătură mâinile,când ea se oferi să şteargă cafeaua,cu şervetul.
-Mulţumesc,Beth,dar nu trebuie.Va trebui să te gândeşti la o ofertă mai bună.
Dar ea nu mai avea alta.Disperarea şi nemulţumirea o făcură pe Beth să se ridice în picioare,dar Micah se ridică şi el,stând chiar în faţa ei,prinzând-o cu mâna sa aspră de bărbie şi forţând-o să-şi ridice faţa,până li se întâlniră privirile.
-Beth,n-am violat în viaţa mea vreo femeie,spuse el,calm.Şi sunt al naibii de sigur,că n-am să încep cu tine.
-Eu m-am oferit.
-Şi eu te-am refuzat.
-Dar n-ar fi un viol.
-Cred că ar fi,în cele din urmă.Speriată că nu mai avea nimic cu care să se târguiască,Beth se strădui să insiste.
-Dar am fost destul de limpede,Blackthorne.Aş face orice,ca să-mi salvez fiul.
-Dacă te-ai culca cu mine,tot nu s-ar schimba nimic.Privirile i se întunecară şi mâna îi strânse maxilarul mai puternic,fără să ajungă la durere,dar lăsând-o să-i ghicească furia.Şi dorinţa.Nu putea să nu i-o detecteze,îi licărea în priviri de parcă era o flacără scăpată de sub control.
-Nu mă doreşti? îi şopti ea,încercând să-şi descleşteze pumnii şi să-şi ridice mâinile ca să-l mângâie pe faţă.Nu putu totuşi,deşi ştia că nu trebuia decât să-i facă un avans,ca să-l dea peste cap.Nu putea însă să se comporte ca o târfă,aşa cum o considera el.Apoi întreg universul se răsturnă şi Beth nu mai ştiu nimic altceva,decât că era neobişnuit de absentă sau complet întoarsă pe dos.
Blackthorne o săruta,cu un sărut aspru care-i suprima respiraţia şi raţiunea.
Degetele-i cuprindeau faţa,ţinându-i-o pentru câteva clipe nemişcată,clipe în care pricepu că aşa ceva nu va mai simţi niciodată.O săruta,considerând-o o destrăbălată.Îl lăsă aşa,pentru că nici ea nu mai pricepea,ce era.
-Oh,te doresc,iubito,spuse el,apoi cu palma deschisă pe fundul ei,o trase cu putere spre coapsele lui.Te doresc atât de mult,încât cu greu mai pot să mă mişc.Îşi frecă trupul de al ei,până când moliciunea pântecelui îi descoperi

fierbinţeala bărbăţiei,ce răzbătea chiar şi prin îmbrăcăminte.Îi prinse apoi spatele cu ambele palme,frecându-se din nou de ea,până o dezechilibra şi trebui să se apuce de braţele lui,ca să se susţină.Beth recunoştea că ar fi trebuit să se tragă înapoi,dar căldura ce i se ridica din partea .ei cea mai intimă era atât de plăcută şi cu totul deosebită.Gura lui o aţăsa atât de tare,încât îi simţea respiraţia pe buze.Îi dorea gura şi se condamna pentru asta.
-Sunt la fel ca oricare bărbat pe care l-ai cunoscut,Beth.Te doresc.Şi dacă mă mai provoci,am să te posed.Dar asta nu o să schimbe cu nimic planurile pe care mi le-am făcut.
-Nu o să schimbe? El scutură din cap,atingându-i uşor gura cu buzele,încât avu impresia că doar şi-a imaginat asta.
-Nu o să schimbe nimic,şopti el.Dar voi face dragoste cu tine,aşa de mult,până ai să mă rogi să mă opresc,iubito.Chiar acum,dacă asta este ceea ce-ţi doreşti.
Se uită la el cu ochii aproape închişi de...plăcere! Conştiinţa acestui lucru o copleşi,umplând-o de regrete neînţelese,dar consideră că nu-şi poate permite aşa ceva.Brusc,începu să se zbată,luptându-se să se elibereze,până când el o împinse în lături.
-Nu sunt o...începu ea,dar fu întreruptă de o explozie de mânie,care o reduse la tăcere.
-N-ai să-ţi faci jocul,spuse el şi se retrase de lângă ea.Avea privirea la fel de mânioasă ca mai înainte şi la fel de plină de dorinţă,atunci când o aşeză în scaun şi el se trânti,la rândul lui,pe locul său.Nu mă provoca,Beth.Te doresc prea mult, ca să nu-ţi mai amintesc asta încă o dată.
-Atunci de ce ai început? Se uită la ea,apoi clătină din cap.
-Să mă ia naiba,dacă ştiu,iubito.Aşa că,să nu mai încerci altă dată,doar dacă n-ai de gând să te dăruieşti gratuit.
-Nu sunt o târfă,spuse ea,moale,deşi ştia că nu o va crede,mai ales după ceea ce se întâmplase.Nu că i-ar fi păsat,îşi spuse Beth,încercând să se oprească din tremurat.Nici Micah nu o considera o târfă,dar era prea furios ca să i-o spună.
Era furios pe sine,pentru că o îndreptase pe un drum pe care afacerile nu aveau ce căuta.Furios pe ea,pentru că reacţionase aşa.
Cum naiba,putea să stea departe de ea,când ştia că şi ea-l doreşte?
Atmosfera era încărcată de pasiune şi de mî-nie şi Micah aşteptă ca minutarul de la ceasul de deasupra maşinii de gătit să parcurgă de două ori cadranul,până să apuce să vorbească.
-Şi acum,complet dezinteresat,care ar fi cea de a treia variantă?
Ea clătină din cap,fără să-l privească.

-Nu are nici o importanţă,sau are? Nu mai am nimic să-ţi ofer din ceea ce ai vrea,aşa că rămâne la libera ta alegere,să faci cum îţi place.
-Mă flatezi.Îşi termină cafeaua,fiind în acelaşi timp şi curios pentru că nu existase variantă pe care să n-o fi luat în considerare.Singura soluţie era să-l trimită pe Jeremy,într-un loc sigur.Dacă ar fi ştiut că o poate convinge de asta n-ar fi stat acolo aşa,făcând-o să treacă prin toate chinurile iadului.
Ea îşi împreună,pe masă,mâinile tremurătoare şi se uită la el.
-Numărul trei este să-l trimiţi undeva pe Jeremy,fără mine.Trimite-l într-un loc sigur,până am să-ţi pot dovedi că Steven este cel care l-a bătut.
Printr-un efort de voinţă,Micah îşi reduse reacţia doar la ridicarea sprâncenei.
-Poţi s-o dovedeşti?
-Cred că da,după care,adăugă: Am o dovadă,dar nu va fi suficientă,dacă Steven dă de ea,înainte ca eu să fiu pregătită.Micah n-o sâcâi cu întrebări,pentru că ştia că nu-i va da detalii.Şi dacă era deşteaptă,nici n-ar fi trebuit să i le spună.Îşi asumase deja un risc al naibii de mare,având încredere că el nu-l va duce pe Jeremy lui Steven.Dacă el se răzgândea şi făcea exact aşa,ea avea cel puţin ceva pentru care să se lupte.Dar nu ăsta era scopul,cel puţin,nu în totalitate.Şi nici în ceea ce-l privea pe Micah.
-Toate-s bune şi frumoase,Beth.Dar ce te face să crezi că am să ţi-l dau ţie pe Jeremy,când se termină toată treaba? Doar nu crezi că-l meriţi pe Jeremy,doar deoarece Corbett ar putea fi un molestator de copii.
-Dar cine-ţi dă ţie dreptul să decizi? întrebă ea,cu vocea ridicată de mânie.
-Nimeni.Eu mi l-am asumat,i-o întoarse el,cu severitate.Ţi-am mai spus că am de gând să-l protejez pe Jeremy.Asta include că,dacă e necesar,am să-l protejez şi faţă de tine.Şi să nu crezi că nu pot sau nu o voi face,Beth.
Îşi ignoră senzaţia răscolitoare din stomac,atunci când îi văzu roşeaţa urcându-i-se pe faţă.
-Vrei să spui că târfele nu pot fi mame bune? El ridică din umeri.
-Ştiu doar atât,că n-aş vrea ca fiul meu să fie expus la felul de viaţă pe care probabil o duci.
-Jeremy nu este fiul tău.
-Şi nu va fi nici al tău prea mult timp,în cazul în care nu poţi dovedi că nu eşti femeia pe care Corbett a crucificat-o în instanţă.Între ei se aşternu o lungă tăcere şi Micah simţi că-i vine să-şi tragă una,când văzu cum dispare întreaga energie şi hotărâre de pe faţa ei.
-Asta mă tem că este foarte neplăcut.Vorbise cu glas moale,de parcă pricepuse de curând treaba asta.El se aşteptase să-i spună că toate nu fuseseră decât

minciuni.Cum n-o făcuse,începu chiar să se întrebe dacă nu se înşelase în privinţa ei.Ea se sculă şi începu să strângă masa.Micah nu se oferi s-o ajute.
Bucătăria era prea mică pentru ca ei doi să se mişte fără să se atingă şi considera că ea are nevoie de spaţiu.
-Vrei să spui că tot ce s-a publicat despre tine,după audiere,a fost adevărat? o întrebă el cu respiraţia întretăiată în aşteptarea răspunsului.Ea-i răspunse cu faţa la chiuvetă.
-Nu.Doar că nu pot dovedi asta.Nu ştiu cum.Uşurarea pe care o simţi fu aproape nefirească,mai ales că intuise adevărul de multă vreme.Intuise,dar nu-şi permisese să creadă,prea se petrecuseră multe deodată.Se abţinu de la a comenta,preţ de vreo două minute,ca să cântărească toate consecinţele pentru Jeremy,pentru sine,apoi începu s-o întrebe tot ceea ce trebuia să afle detectivul trimis de el la Albuquerque.
-Nu ai nici o prietenă,care să-ţi dea referinţe referitoare la felul tău de a fi?
Umerii îi fură scuturaţi,de parcă ar fi râs,dar când se întoarse cu faţa spre el nu exista nici o licărire de umor în ochii ei.
-Nu am prieteni,cu adevărat,Blackthorne.Oamenii de la catedra mea,au vieţile lor.Am fost prea ocupată cu cercetarea şi cu predarea,ca să mai am timp şi de altceva.
-Nu prea îmi vine să cred.
-Nu sunt,din fire,o persoană prea sociabilă.Şi apoi,când l-am întâlnit pe Steven,a avut el grijă ca să am timp abia să mă întâlnesc cu persoanele din anturajul său.Cu prietenii lui.Când l-am părăsit,eram însărcinată în două luni şi mă simţeam atât de rău că abia puteam face faţă slujbei,ce să mai vorbim de o viaţă socială.Micah se ridică şi duse farfuriile rămase,la chiuvetă.
-Dar acolo unde ai locuit? Cred că ar trebui să fie cineva care să fi observat dacă te distrai peste măsură sau ieşeai în oraş,cu regularitate.Îşi lăsă capul pe o parte, având pe faţă o expresie melancolică,ceea ce-l făcu să presupună că-şi amintea de vremuri mai bune.
-Eu şi Jeremy am locuit într-un apartament cu garaj,pe care l-am închiriat de la o femeie mai în vârstă.Acolo am fost fericiţi.
-Şi? insistă el.Expresia melancolică îi pieri.
-După audiere,când am vorbit cu Steven şi l-am ameninţat că am să o duc pe proprietăreasă în instanţă,ca să depună mărturie în favoarea mea,el a început să râdă şi mi-a spus că avocatul lui o va face praf pe *„hoaşca aia bătrână,surdă şi oarbă”*.Ridică din umeri şi arunqă şervetul pe bufet.Avea dreptate.Deşi doamna Hamlin era foarte vioaie pentru vârsta ei,ştiu că Steven ar fi putut s-o sâcâie atât

de mult,cât să pară senilă.
-Dar ţi-ar fi ţinut partea? O reţinu din agitaţia ei prin încăpere,punându-i mâinile pe umeri.Încercă să se elibereze,dar el n-o lăsă.Sosise momentul să înţeleagă că dorea să se lupte împreună cu ea şi pentru scopurile ei.
-Ce este cu ea,Beth? Dacă ar întreba-o cineva,ar spune că ai fost o mamă bună şi că ai stat cu copilul şi deci că nu se pune problema să fii mai stricată decât ea?
-Mai contează? El încuviinţă din cap.
-Poate că da.Dar în timpul căsătoriei tale? Cine ar putea fi în situaţia de a şti mai multe despre viaţa ta particulară?
-Bineînţeles că servitorii.Dar ei şi-ar fi putut pierde slujbele,dacă ar fi fost de partea mea.Scutură din cap neîncrezătoare.
-Nu există nici o şansă ca să aduc vreunul să depună mărturie împotriva lui Steven,nu în instanţă.
-Nici n-am spus că trebuie să dovedeşti ceva în instanţă,Beth,zise el,calm.Pe mine trebuie să mă convingi şi să nu crezi că poate să-mi stea în drum un omuleţ ca Steven Corbett,atunci când vreau să descopăr ceva.Licărirea de speranţă din ochii ei era slabă de tot.Fusese de prea multe ori dezamăgită,ca să mai poată avea încredere atât de uşor.
-Ai să vorbeşti cu aceste persoane? îl întrebă.
-Am trimis deja un om acolo.Peste câteva zile îmi va trimite nişte lucruri concrete.
-Atunci,ai să hotărăşti tu,,spuse ea,moale,încuviinţă din cap.
-Am să hotărăsc.Şi am să mă conving că am făcut tot ce am putut pentru Jeremy.
Mâinile o strânseră încurajator de umeri.
-Să vezi,că va ieşi totul,bine,Beth.Instinctul meu nu poate greşi atât de mult,în ceea ce te priveşte.Din nou îi sclipi speranţa în priviri,de data asta mai tare şi mai strălucitoare.0 singură clipă doar,după care se preschimbă într-o nouă nelinişte.
-Trebuie să-l obţin pe Jeremy,pe cale legală.Acesta este motivul pentru care
n-am fugit şi nu m-am ascuns.Clipi să-şi ascundă tulburarea şi oftă.
-Ai constituit o piedică în plus,de care trebuia să mă eliberez,înainte de a porni acţiunea pe care am conceput-o iniţial.O privea cu un alt fel de respect,acum.
-Dacă însă Corbett a minţit tot timpul,n-ar trebui să fie nici o problemă.
-Tu nu-l cunoşti,spuse ea şi simţi cum se înfioară.Clădeşte minciună peste minciună.Ce se-ntâmplă,Micah,dacă nu reuşesc? Ce se întâmplă dacă Steven câştigă şi de data asta? Dădu din cap.El nu vedea însă nici o problemă în asta.
-În cazul ăsta,îl iei pe Jeremy şi dispari.

Singura problemă era că el nu dorea ca ea să plece.Un zâmbet timid îi apăru în colţul gurii.
-Aşa mi-am făcut şi eu planul,tot timpul.Imediat ce termin cu Steven,îl iau pe Jeremy şi plec undeva,departe,unde n-a auzit nimeni de noi.
-Asta mă aduce din nou la întrebarea,pe care ţi-am mai pus-o.De ce n-ai făcut asta de la început?
-Pentru că am ştiut că dacă nu mă lupt acum,Steven va fi cel care va câştiga până la urmă.El va încerca să ne caute,până ne va găsi.Se uita la el cu ochii întunecaţi şi serioşi.
-Trebuie să termin cu asta,înainte ca Steven să-şi dea seama de ceea ce intenţionez să fac.
-Vrei să te ajut? Se gândi o clipă,apoi scutură din cap.
-Nu pot să-mi permit să mai fac greşeli,Micah.Se împotrivi gândului de a se simţi ofensat de refuzul ei.Potrivit reputaţiei sale,nici el nu s-ar încrede în propria-i persoană.Mâinile-i frecau braţele,apoi poposiră din nou pe umeri,după care-i cuprinseră faţa.Nu putea îndura să-i vadă gura uşor întredeschisă şi privirea tulbure,agonizantă.Dorea s-o liniştească.
Mai mult chiar,dorea să-i simtă din nou gura stăpânită de a lui,astfel că,dacă dimineaţa care urma i-ar fi dat prilejul să-l urască,să fi putut păstra încă un ultim parfum al buzelor ei.Profitând de moment,îşi apăsă gura de a ei,apoi îşi înclină capul pentru a face atingerea mai profundă şi mai puternică.Îi alintă buzele cu limba,alunecând în voie,de parcă ar fi avut tot timpul din lume să-i soarbă răspunsul timid.Şi totuşi,nu continuă; şi asta nu din cauză că-şi propusese ceva mai bun pentru lungile ore întunecate ale nopţii.
Ci pentru că ştia că,dacă nu se oprea din sărut,va trebui s-o ducă până la cel mai apropiat pat ca să-i descopere cele mai mici secrete feminine.Nu-i putea face asta şi apoi,a doua zi dimineaţa,să facă tot ceea ce avea de făcut.
Micah respiră adânc,cu greutate,desprinzându-şi gura de pe a ei.Era cât pe ce
să-şi lase deoparte intenţiile nobile când o auzi suspinâncl moale,în timp ce-şi petrecea o mână pe după gâtul lui.Era cât pe ce.Dar stăpânirea de sine carâ-i fusese întotdeauna ca o a doua natură nu-l părăsise.Inspirând adânc,îşi îngropa mâna în părul ei,aşteptând să-i prindă privirea,apoi vorbi:
-Mâine dimineaţă,devreme,îl duc pe Jeremy la aeroport.Îl va aştepta un avion,care-l va duce departe.Lacrimile îi umplură ochii,picurând nestăvilite,ca boabe mari,luminoase,în jos,pe obraji.
-Unde?
-Va trebui să ai încredere în mine,Beth.Îi trecu degetul peste obrajii uzi.

Tot ce-ţi pot spune este că nu merge înapoi la Corbett.Genele-i acoperiră privirile şi trebui s-o prindă în braţe,deoarece se lăsă în jos,aproape-i căzu la picioare.Săltând-o în braţe,o duse în camera de zi şi se lăsă cu ea,pe canapea.Ştia că nu leşinase.Dar tensiunea emoţională din ultimele zile,fusese în mod categoric prea mare pentru ea.Îi ţinea faţa aproape de pieptul lui,mângâind-o pe păr,în timp ce ea-i uda puloverul cu lacrimi.Nu ştia cum să iasă din asta,dar se jură că o va face să uite de iadul prin care a trecut,târâtă de el,sau de alţii.
O va face să uite şi se va ruga ca să poată să ierte.

Trecu o veşnicie până să reuşească să vorbească,presărându-şi spusele cu sughiţuri caraghioase şi lacrimi rebele.Micah o făcu să-i povestească tot,
începând de la motivul pentru care l-a părăsit pe Corbett şi terminând cu audierea pentru încredinţarea copilului.Lucrurile care-l nelămuriseră până acum deveniră deodată perfect clare.Lucrurile pe care le intuise doar deveniră fapte şi atunci trecu numele lui Corbett pe lista afacerilor neîncheiate.
Micah a ascultat-o,a îndemnat-o atunci când se poticnea şi a dat crezare la tot ceea ce i-a povestit,ştiind că este incapabilă să născocească asemenea minciuni îngrozitoare,dezgustătoare.N-a mai întrebat-o cum intenţiona să-l recapete pe Jeremy,pentru că aflase,lipind laolaltă bucăţele de adevăr din ceea ce spusese deja sau din ceea ce nu spusese,încă.Se hotărî s-o lase să facă tot ceea ce trebuia să facă prin puterile ei proprii,fără să mai ţină cont de cei doi agenţi,despre care nici măcar n-ar fi aflat,dacă ei ar fi fost prudenţi.Ştia că ea avea nevoie să-şi dovedească sieşi că este capabilă să lupte şi să învingă.
Ceea ce nu reuşise să-şi imagineze el,încă,era cum ar putea s-o convingă să mai aştepte până în momentul când Sutton ar fi fost jnlăturat din joc.
Micah îşi dădu deodată seama că nu mai vorbea şi je uita în sus la el,aşa cum stătea ghemuită în braţele lui.
-Vreau să stau cu Jeremy,la noapte,spuse ea,cu vocea întretăiată,ca un ultim semn al crizei anterioare.
-Îmi dau seama.O ridică,punând-o alături,după care,se duse în dormitor.Se întoarse cu copilul adormit într-o mână şi cu o pătură în cealaltă.Beth nici nu avu timp să scoată un sunet,că el se aşeză din nou,punându-i pe amândoi pe picioarele lui.O strânse mai aproape şi fu răsplătit cu un suspin moale,de relaxare,îl ridică şi pe Jeremy,mai sus,pe piept,până ce părul său zbârlit îi atinse barba.Acoperindu-i pe amândoi cu pătura,se lăsă pe spate,în colţul canapelei,
punându-şi picioarele încălţate,pe măsuţa de alături.Nu îndrăznea să se mai uite la ea,pentru că o apucase din nou plânsul,ştia că i-ar face rău să se uite.

Avea să fie o noapte lungă,dar nici n-ar fi vrut să fie altfel.

CAPITOLUL 10

Beth se uita de la fereastră cum Micah îl ducea pe Jeremy,în josul aleii,
dispărând apoi în dubita parcată în colţul străzii.Femeia care îi fusese recomandată drept Cora intră în urma lui,devenind un alt agent fără chip,în obscuritatea distanţei.Andrews închise portiera panelată şi se urcă la volan.
Micah spusese că se vor îndrepta direct spre aeroport.În mai puţin de jumătate de oră,avionul particular pe care-l închiriaseră se va ridica în aer.
Printr-un efort imens de voinţă,îşi stăpâni lacrimile ce o podidiseră.Nu-şi putea permite să plângă acum.Trebuia -să treacă pe lângă cei doi oameni pe care-i ştia puşi de veghe,în automobilul maron,de peste drum şi asta,înainte ca Micah să se întoarcă.Când îi arătase,el declarase că erau acolo pentru a o proteja.Beth ştia destul de bine pentru ce erau acolo,dar nu-l putea contrazice pe Micah.Oamenii se aflau acolo ca să se asigure că ea-l va aştepta pe Micah până se va întoarce.Îi spusese că vrea s-o scoată din Durango.Înainte ca Sutton să dea peste ei.Deoarece oraşul nu era prea mare.Beth n-avea de gând să se lase trimisă cu avionul la Denver,când avea treburi de făcut în Durango.
Se retrase de la fereastră,lăsând jos perdeaua dantelată şi se îndreptă repede spre bucătărie.Cartea de telefon se găsea într-un sertar de la marginea bufetului.Nu-i trebui mai mult de o secundă ca să găsească numărul de telefon al firmei de avocatură a lui Alan.Scrise numărul de telefon şi adresa pe o bucăţică de hârtie,pe care o puse în portofel,lângă numărul lui Alan de acasă,pe care i-l dăduse Karen.Micah îndepărtase toate telefoanele din casă,în timp ce ea se îmbrăcase.Ştia că era o altă măsură de precauţie şi încercă să nu se necăjească din cauza asta.Nu urma decât să-şi dea telefoanele din altă parte.Asta însemna să iasă de aici.Îşi trase mănuşile şi-şi puse haina,îndesându-şi portofelul în buzunar şi ieşi afară pe uşa din faţă.O luă în josul aleii,fără să arunce nici o privire peste drum.Când auzi deschizându-se uşa de la maşină,o apucă grăbită pe cealaltă alee.Nu îndrăzni să se uite în urmă,nici când ajunse şi bătu în uşa vecină.
Oamenii lui Micah se învârteau în jurul maşinii lor,neştiind cum să procedeze.Îşi şterse zâm-betul de pe faţă,în clipa când auzi zăvorul de la uşă tras.Când uşa se deschise,expresia feţei era din nou foarte serioasă.Şi figura îi ţinu deoarece după un minut,după ce Beth terminase de spus ceea ce avusese în intenţie,o femeie de vârstă mijlocie se repezi valvârtej,la telefon.Beth se întoarse din nou la căsuţă,
sub privirile năucite ale oamenilor lui Micah.Odată ajunsă înăuntru,se duse din nou la fereastră să observe ce e afară,nesinchisindu-se să-şi dea jos haina.

Nu trecură nici zece minute şi de după colţ apăru o maşină a poliţiei,oprindu-se în faţa automobilului maron.Ieşiră doi ofiţeri de poliţie,care se apropiară de maşină.Lui Beth nu-i mai trebui altceva.Scoase din buzunar cheile de la maşină, pe care le luase dimineaţă din haina lui Micah şi se îndreptă spre bucătărie şi de acolo spre garaj.După două minute,scotea maşina cu spatele din alee,veselă şi împăcată că oamenii din maşina maron nu mai aveau ochi s-o vadă.
Aveau ei înşişi destule probleme.În vreme ce se căzneau să-i lămurească pe ofiţerii de poliţie că nu iscodeau prin împrejurimi,ca să găsească ceva de furat,Beth avea să fie deja plecată.

În timp ce-l asculta pe avocat,plănuindu-şi călătoria spre Albuquerque,Beth aprecia că făcuse bine că venise la Alan Robertson.Şi atunci când bărbatul brunet,cu priviri severe,terminase convorbirea telefonică,căpătă siguranţa că în sfârşit Steven îşi găsise naşul.
-Am aranjat ca menajera lui Corbett să fie supravegheată permanent,până la terminarea cazului,spuse Alan.Eşti sigură că o să vrea să depună mărturie, împotriva lui? Beth încuviinţă,dând din cap.
-Ea a fost aceea care m-a chemat noaptea,ca să-mi spună ce i-a făcut Steven lui Jeremy.Ştiu că va merge până la capăt,atâta timp,cât o putem proteja împotriva fostului meu soţ.
-Chiar îţi închipui că o va putea lovi? Luă un pix între degetele-i lungi, răsucindu-l,în timp ce se uita drept la ea,de la biroul său mare.
-M-a lovit de prea multe ori în scurtul nostru mariaj ca să se dovedească în stare să dea într-o femeie.Dumnezeu ştie ce ar putea să-i facă unei femei,despre care,nici măcar,nu poate pretinde că o iubeşte.
-Poţi să dovedeşti că te-a bătut? Ea ridică din umeri.
-Asta nu mai are a face.Jeremy este tot ceea ce contează,acum.
-Dimpotrivă.Cred că este chiar foarte important.Se sprijini cu mâinile de birou, privind-o cu intensitate şi calm.
-Din tot ce mi-ai spus,pot să-l forţez pe Corbett să renunţe la toate pretenţiile asupra lui Jeremy,ba mai mult să facă o declaraţie publică,cum că tot ce a spus despre tine în instanţă a fost numai minciună.
-Mă îndoiesc,că el va...O întrerupse cu un gest.
-Este important ca el s-o facă,pentru că doar aşa instanţa va putea să-şi justifice schimbarea verdictului.Va fi mai dificil să dovedeşti că Corbett a mituit sau a făcut presiuni asupra avocatului tău,deşi sunt convins că şi asta poate fi realizată. Va fi de folos şi asta.Ea îl privi cu curiozitate.

-Dar de ce să facem atâta zarvă din ceea ce mi-a făcut Steven,mie? Nu văd la ce ar ajuta asta.
-Este important,pentru că trebuie să ne asigurăm că nu se va mai apropia de tine niciodată.Pot face acest lucru,numai dovedind că te-a bătut de mai multe ori.
Ea se ridică în picioare,plimbându-se prin biroul încărcat cu mormane de cărţi şi documente.
-N-am spus niciodată,nimănui,nici măcar atunci când l-am părăsit.Eram atât de preocupată să scap,încât tot ce mi-am dorit a fost să uit.Şi în afară de asta nici nu mi-am închipuit că o să mă creadă cineva.
-Nici măcar doctorul tău?
-Nici măcar doctorul meu,confirmă ea,adăugind apoi: Cel puţin,nu în acele momente,l-am spus despre toate astea,abia la ultimul incident.Am fost nevoită să-i spun.Mi-a fost teamă,ca nu cumva Steven să-mi fi spart ceva.
-Când? Cuvântul căzu cu asprime între ei,făcând-o să se oprească din plimbat şi să se uite la el.
-Cu câteva zile înainte de audiere,sunt aproape două săptămâni de atunci.Îşi pipăi locul sensibil de pe coaste.
-Doctorul a spus că am doar coastele fisurate.Şi acum,mă simt mult mai bine.
Alan dădu din cap.
-Bine.O să adăugăm şi doctorul pe lista noastră.
-Dar el nu o să-l învinuiască pe Steven,spuse ea,revenind la loc.El ştie numai că m-a lovit cineva.
-Adăugat la depoziţia menajerei,în legătură cu ce a văzut şi a auzit,nu va mai exista nici un dubiu,referitor la cine te-a lovit.Tot ce va trebui doctorul să facă este să pună la dispoziţie dovada examinării medicaleBeth inspiră adânc,fără
să-i pese de durerea ascuţită,care-i amintea de coastele lovite.
-Este chiar aşa de uşor? Alan se lăsă pe speteaza scaunului,punându-şi picioarele pe un morman de hârţoage de lângă colţul biroului.
-Nu va fi uşor,deloc.Dar trebuie făcut.Slavă Domnului că n-ai forţat lucrurile,
vorbind tu însăţi cu menajera.
-Sinceră să fiu,am fost prea preocupată să-l scot pe Jeremy de acolo,ca să nu mai am timp s-o trezesc pe femeia,pe care a angajat-o Steven pentru Jeremy.
Oftă şi clătină din cap.
-Nu ştiu ce m-aş fi făcut,dacă nu mi-aş fi amintit că şi Karen are un frate avocat.
-Nu suntem toţi nişte escroci,spuse el cu un zâmbet timid.
-Nu,dar cei cinstiţi nu erau disponibili.Beth era tocmai pe punctul de a discuta problema delicată a onorariului,când uşa din spatele ei se deschise larg.Uitându-

se peste umăr,îl zări pe Micah cu o mână pe clanţă,în timp ce cu cealaltă se descotorosea de secretara lui Alan,care continua să-l împiedice să intre.
Beth se uită în ochii furioşi ai lui Micah,până nu-i mai putu suporta privirile.Se întoarse spre Alan,făcându-se mică în scaun,cuprinsă de senzaţia atât de cunoscută de stinghereală,atunci când eşti prins asupra faptului.Alan întrerupse protestele secretarei,dregân-du-şi politicos glasul.
-Îhmm. În chip miraculos,femeia se opri din trăncăneală,uitându-se în direcţia şefului ei.
-Presupun că eşti Micah Blackthorne,spuse Alan în răgazul de calm.
Probabil că Micah a încuviinţat dând din cap,pentru că Alan i-a mulţumit secretarei că l-a condus pe Blackthorne,apoi a aşteptat cu răbdare până ce uşa s-a închis cu un sunet aproape imperceptibil.
-Beth ţi-a vorbit de mine? întrebă Micah,după ce Alan se prezentă sigur.
Alan dădu din cap,cu o figură serioasă.
-Da,mi-a vorbit.Unde naiba ai fost? Te aştept de cel puţin treizeci de minute.
Urmă o pauză,după care Micah continuă cu o blândeţe nefirească:
-Am vrut să mă asigur că n-a fost urmărită de nimeni,până aici.M-am gândit că aici,cu tine,era în siguranţă,pentru un timp.Beth nu-şi mai dădea seama dacă e cazul să se mai mire de ceva,dar primirea pe care Alan i-o făcuse lui Micah o zdruncină puţin.
-Cum de-l cunoşti pe Micah? întrebă ea.
-După reputaţie,doar,spuse Alan,fără să-şi desprindă privirile de la el.Domnul Blackthorne este bine cunoscut pe aici,în anumite cercuri.Nu mi-am închipuit nici o clipă că te va lăsa să zburzi,ieşind de una singură din casa aceea.
-Şi totuşi,am ieşit.Beth putea să jure că a simţit o înţepătură în ceafă,acolo unde o atinsese privirea furioasă a lui Micah.Tipii din maşină...
-Erau acolo,mai mult demonstrativ,o întrerupse Micah.Bolton şi Peters erau într-o dubită,la jumătate de bloc mai încolo.Oftă suficient de tare,ca ea să-i simtă iritarea.Mi-am închipuit că s-ar putea să ţi se năzare vreo prostie.
Beth şi-ar fi dorit s-o cruţe,spunându-i asta în particular şi-i fu recunoscătoare lui Alan,când acesta se făcu că nu bagă de seamă.
-Vino şi stai jos,Blackthorne.Sunt sigur că Beth va dori să audă cum a fost la aeroport.Micah rămase însă acolo unde era,simţind că vrea s-o strângă de gât,dacă vine mai aproape de ea.
-Am crezut că ţi-am spus să stai cuminte,mormăi el,apoi se apropie totuşi de ea,în momentul în care nu se uită la el.Se înfiinţa în faţa ei şi-i atinse bărbia cu dosul mâinii,făcând-o să-l privească.

-Jeremy este bine,Beth.Cora o să aibă mare grijă de el.
-Ştiu,spuse ea cu o şoaptă moale.Mulţumesc,Micah.
-Pentru ce?
-Pentru că l-ai dus în siguranţă.Ai făcut o treabă mai bună,decât aş fi putut eu să fac.Îi venea s-o sărute pentru asta,dar se înfrână aproape imperceptibil.Voia să fie singur cu ea,când o va săruta din nou şi să aibă suficient timp ca să se desfete.
-Şi tu ai făcut bine,Beth.Când vei fi din nou alături de Jeremy,asta se va datora şi curajului tău.
-Alături de Jeremy? şopti ea.
El încuviinţă,dând.din cap.Că faptele erau adevărate sau nu,nimic din această fiinţă nu arăta altfel decât decenţă şi calitate bună.Jeremy n-ar fi putut avea o mamă mai bună decât ea.
-Te voi duce la el,în momentul în care nu va mai fi nici un pericol.
Îl privi cu o dorinţă atât de sinceră,încât nu-i mai ardea s-o sărute.Cu ochii larg deschişi,dorind ca şi ea să-i menţină la fel,o mângâie cu gura peste buze,
gândindu-se la zeci de lucruri,pe care dorea să i le spună.Intimităţi,ce puteau fi spuse doar când erau singuri.Îndreptându-se,se lăsă în fotoliul de piele de lângă ea,întinzându-se să-i ia mâna mică într-a lui.Faptul că ea nu şi-o retrase îl convinse că lucrurile vor căpăta o întorsătură bună.Avea de gând să-i acorde o şansă...să-şi acorde lor o şansă.Micah socoti că ar trebui să fie mirat de uşurinţa cu care-l acceptase,dar consideră că probabil fusese şi ea atinsă de aceeaşi lovitură ca şi el.Mulţumit de felul cum evoluau lucrurile,se întoarse spre Alan Robertson,care-l studia atent.
-Îmi imaginez că ai să-mi pui nişte întrebări,consiliere,spuse Micah.
-Întrebări? Robertson,se propti din nou de spetează.
-Doar câteva.Beth mi-a spus că l-ai trimis pe Jeremy de aici,ca să fie în siguranţă.Nu sunt sigur că înţeleg prea bine contribuţia ta,în toate astea.
-Vrei să afli ce urmăresc cu asta? Micah îl studie şi el pe Robertson şi fu satisfăcut de impresie.Instinctul îi spunea că Beth alesese bine.Cu toate acestea,
el deja pusese pe cineva să-l verifice pe Robertson.Ceea ce îi va confirma dacă Micah putea să se dea pe mâna lui,în finalizarea legală a acestei afaceri murdare.Până atunci,îl interesa să afle cât mai multe de la Robertson,până când Beth nu devine prea enervată ca să-l dea afară.
-Din ceea ce mi-a spus Beth,explică Robertson,ai desfăşurat o operaţiune extrem de costisitoare şi care nu prea pare a fi rambursabilă.Micah îşi păstră expresia impasibilă.

-Ai auzit vorbele care-mi ies de obicei.Robert dădu din cap.
-Am mai auzit că te ţii întotdeauna de promisiune.Şi nu prea pare să se întâmple aşa,de astă dată.Asta mă nelinişteşte.
-Nu e cazul.Micah îşi permise un zâmbet subţire.Corbett îmi este dator.Va plăti.
Mişcarea aprobatoare a lui Robertson fu aproape imperceptibilă.Micah consideră că-şi spuseseră atât cât fusese necesar,dar Robertson îl surprinse, adăugând:
-Cred că nu mai este cazul să-ţi spun să-ţi retragi oamenii departe de Albuquerque.
-De ce?
-Tot ce mi-a spus Beth depinde de discreţie şi de sincronizare.Dacă Corbett prinde de veste ceea ce am eu de gând să fac,lucrurile pot deveni riscante.
Robertson îşi mută privirea de la Micah,la femeia care stătea atât de liniştită lângă el.
-Ce zici,Beth? Ea încuviinţă din cap.
-Spune-i tot,Alan.Micah nu ne va face nici un rău,mie şi lui Jeremy.
Micah o strânse de mână.
-Ba poate că aş putea să vă ajut.Am deja un om la Albuquerque,care verifică nişte treburi.
-Asta-i tot ce pot accepta ca ajutor,spuse Robertson,cu fermitate.Vei fi şi aşa destul de solicitat,dacă trebuie să veghezi asupra lui Jeremy şi să te fereşti de răutăţile lui Sutton,despre care Beth mi-a povestit deja.Ştiu că ai un colectiv impresionant de anchetatori,pe care să te bazezi,dar desigur că nu este singurul caz pe care-l ai.Recunoscu justeţea comentariilor lui Robertson,printr-o simplă ridicare din umeri.
-Imediat ce Beth pleacă din oraş...
-Nu plec.Îi aruncă o privire care exprima exact ceea ce gândea despre asta.
-Bineînţeles că pleci.Sutton este...
-Sutton va afla că Jeremy nu mai este aici,spuse ea moale.Aşa că nu va mai avea nici un motiv să rămână aici.
-Dar nici tu,nu ai,ripostă Micah.Acum că te-ai văzut cu Robertson,el poate avea grijă...
-S-ar putea să aibă nevoie...
-Vrei,te rog,să nu mă mai întrerupi!
-Când ai să fii raţional,i-o întoarse ea,privindu-l cu hotărâre,lucru ce începuse să-i fie familiar.Alan va pleca la Albuquerque,astăzi,mai târziu.Deoarece nu sunt atât de proastă să mă întorc acolo,până când nu se termină totul,m-am hotărât să

rămân aici,pe loc.Micah o privi amenințător,apoi își îndreptă atenția asupra lui Robertson.
-Am s-o iau din Durango.Aveți ceva de obiectat la asta? Juristul scutură din cap.
-Nimic.Aș fi sugerat și eu același lucru,dacă aș fi văzut că mă ascultă.Nu-mi place felul cum se poartă cu Sutton.
-Nu merg nicăieri...Amândoi o ignorară.Robertson îi făcu lui Micah un rezumat concis al informațiilor lui Beth și al propriei strategii.
-Rămâneți în Durango,până diseară,când plec la Albuquerque.
Și cu acestea,Robertson termină și se ridică,întinzându-le mâna.
-S-ar putea să mai am nişte întrebări pentru Beth.Micah dădu mâna cu el,convins fiind că Robertson putea înfăptui totul,așa cum plănuise.
-Am să-ți las,la secretară,numărul de la telefonul celular.Acum,că poliția are în atenție ascunzătoarea,va trebui să ne ducem în altă parte.Robertson,încuviință din cap,aranjându-și hârtiile de pe birou,în timp ce Micah o îmboldea pe Beth,care era plină de indignare,să se ridice în picioare..
-Lasă-mi cheile mașinii lui Karen.O să văd cum pot să i-o duc înapoi.
-Dacă crezi că se poate,cred că am s-o folosesc,ca să-l păcălesc pe Sutton.O să am eu grijă,ca mașina să ajungă la Denver.
-Ce ai de gând cu Sutton? întrebă Robertson.Micah zâmbi.
-Cred că nu ți-ar plăcea să știi,ca om al legii.Robertson nu spuse nimic,ridicând doar o sprânceană,ceea ce fu de ajuns pentru Micah ca să-și închipuie că are încuviințarea lui.Se întoarse să plece,ținând-o strâns de mână pe Beth.
-Dar eu n-am terminat cu Alan,protestă ea,încercând să nu se clintească din loc.Nici măcar n-am discutat cu cât urmează să-l plătesc.
-Mai târziu,mormăi Micah,ridicând-o în brațe,ca să nu se mai împotrivească cu încercări atât de inutile.
-Păstrează-ți manierele de cavernă,pentru cei care ți le apreciază,îi șuieră ea la ureche,în timp ce el o căra prin hol spre scări.Pot să merg pe picioare,
Blackthorne.
-Este mai rapid,în felul ăsta,spuse el pe un ton rezonabil,mulțumit că își adusese aminte de problema cu coastele ei,cu o fracțiune de secundă înainte de a se pregăti s-o urce pe umărul lui.
-Și în afară de asta,îmi place să te duc.O surprinse acest lucru.
-Îți place? Își îndulci privirea,într-un fel de zâmbet.
-Îmi place,Beth.Tocmai asta face ca totul să se complice al naibii de mult.
Coborî scările,conștient că pașii ce se auzeau în urma lui erau pașii lui Bolton.
-De ce?

Ieşi pe uşa pe care Peters i-o deschisese şi se urcă direct în dubită cu Beth în braţe.Păşind aproape îndoit,se îndreptă spre partea din spate a dubiței,unde puteau avea un pic de intimitate.O aşeză mai grijuliu decât o luase în braţe şi-i legă centura de siguranţă,deoarece vechiculul o pornise la drum.
-De ce,Micah?
-De ce sunt lucrurile complicate? o întrebă,dar ea scutură din cap.
-Nu,răspunse ea,atât de încet,încât nimeni altcineva n-o putu auzi.Eu sunt fiziciană.Pot înţelege de ce sunt complicate lucrurile.
-Atunci,ce?
-De ce îţi place să mă ţii? îl întrebă,privindu-l cu intensitate.Şi de ce vreau şi eu asta? Nu are logică,nu acum,când viaţa îmi este întoarsă pe dos.Sunt surprinsă şi eu că pot simţi şi altceva,care nu are legătură directă cu Jeremy.El se uită la cei doi oameni din faţa lor şi oftă.După ce-şi încheie centura lui de siguranţă,îi luă mâna şi îi spuse:
-Te îndoieşti de ceea ce simţi? Ea scutură din cap şi atunci simţi o uşurare atât de mare,că era aproape copleşitoare.
-Atunci,acceptă lucrurile,Beth.Şi eu a trebuit să le accept.
-Dar nu e bine...Îi puse un deget pe buze,în semn de tăcere.
-Nu este ceva rău.Emoţiile care te-au apăsat până acum nu pot crea sentimente.
Doar pot să le amplifice.Îi urmări cu degetul conturul gurii pline şi gemu când aceasta se întredeschise sub mângâierea lui.
-Este minunat felul în care reacţionezi.
-Dar Jeremy...începu ea,mai slab de această dată,sub imperiul cuvintelor şi al atingerilor inocente,mergând în jos,pe trăsături cunoscute,care erau acum şi mai excitante,ca sub un nou impuls senzual.
-Jeremy nu se află aici,spuse el,sprijinindu-se cu palma de geamul din spatele ei,atunci când dubita luă un viraj strâns.
-Jeremy se află în siguranţă.Cum maşina se redresa,Micah îşi lăsă mâna pe umărul ei.
-Te doresc,Beth,murmură el.Doresc să te sărut,să te ţin în braţe şi să fac dragoste cu tine,până nu mai ştiu de mine.O atinse cu buzele pe ureche,fără să-şi dea seama dacă înfiorarea ei se datora cuvintelor sau atingerii.Îi plăcea să ştie că o înfioară.
-Da,Beth,murmură el şoptit lângă urechea ei,alunecând cu o mână în jurul taliei în timp ce gura-i reperase locşorul moale din spatele urechii.Vreau să fac dragoste cu tine,tu mă exciţi mai puternic şi mai repede decât oricare altă femeie,de până acum.Vreau să te ţin îmbrăţişată,la noapte,niciodată până

acum,n-am dorit să ţin în braţe o femeie,toată noaptea..Degetele-i înconjurară talia şi se strecurară printre cutele puloverului,iar strângerea mâinii ei nu putea fi un avertisment la ceea ce făcea el,acum.Considera că este mai rezonabil să o ia drept reacţie la faptul că limba-i trasa forma delicată a urechii.O mai făcu o dată şi atunci avu confirmarea.
-Beth,te doresc,repetă el.Te doresc,din motive pe care nu le-am mai avut niciodată şi'pe care nici măcar acum,nu le cunosc prea bine.Ea înghiţi o dată şi suspinul se simţi cald pe buzele lui.
-Vreau să cred că este adevărat,ceea ce simt.
-E adevărat,murmură el şi o sărută uşor.Este atât de adevărat şi de plăcut,încât ştiu de pe acum că atunci când vom face dragoste va fi cea mai senzaţională trăire.
-O să faci dragoste cu mine.Nu era o întrebare.Micah dădu din cap.
-Şi tu ai să faci dragoste cu mine. Lucrurile erau spuse,de parcă n-ar fi existat nici o altă alternativă,pentru vreunul dintre ei.

CAPITOLUL 11

Aşteptară în dubită,până ce bărbatul căruia Micah i se adresase cu Bolton îi trecu în registrul hotelului,adăpostit de clădirea din cărămidă roşie,retrasă cel puţin la distanţă de un bloc,de autostradă.Celălalt bărbat,Peters,rămăsese la volanul dubitei,în timpul staţionării şi asculta ce-i spunea Micah,care avansase acum,aproape de el.Când Bolton se întoarse,îi dădu lui Peters,pe geam,cheia de la cameră şi se îndepărtă.Peters conduse vehiculul spre partea din dos a hotelului şi nu trecură decât câteva minute,că Micah şi Beth se aflau într-o cameră de zi confortabilă şi plăcută,prevăzută cu bar,un loc pentru servit masa şi un cămin.
Era un loc,cu câteva clase mai sus decât camera de motel din Monte Vista,constată Beth,în timp ce-şi scotea haina,agățând-o în dulapul din spatele lui Micah.
-Dormitorul este în partea aceea,spuse el,arătând spre intrarea pe care ea tot încerca s-o ignore.Una era să stea în spate,în dubiță şi să-şi spună în şoaptă lucruri intime şi cu totul altceva să fie singură cu Micah,ştiind că el se aştepta să continue,de unde au rămas.Se simţi brusc intimidată şi nu putea să se acomodeze deloc.Micah nu observase nimic din toate astea.El se foia prin încăpere,trăgând perdelele şi verificând totul,în timp ce vorbea.
-Bolton şi Peters au camerele vizavi,spuse el.Vor comanda ceva la room service şi ne vor aduce.Nu vreau să fim văzuţi de cei care servesc,de nimeni,de fapt.
-Crezi că Sutton are posibilitatea să ne găsească urma aici? întrebă ea,distrasă

fiind,din starea de nervozitate.Micah ridică din umeri,apoi se duse la frigider, scoțând un sifon.Îl deşurubă,turnând în două pahare.
-Mă îndoiesc că Sutton are mai mult de un om sau doi,dacă are.De obicei, munceşte singur.Veni cu paharele spre cămin,acolo unde rămăsese Beth şi-i dădu unul.
-Dar nu vreau să risc,deloc.Vom rămâne aici,până când Sutton va fi încolţit.
Luându-l prin surprindere la următoarea mea confruntare cu el,o să-mi dea posibilitatea să controlez mai bine mersul lucrurilor.Luă paharul,încercând să nu-i tremure mâna când se atinse de a lui.Aproape că reuşi,dar Micah o atinse din nou cu încheietura mâinii,lucru pentru care nu se pregătise.
O făcuse deliberat.Îl trădau privirile aprinse,elocvente.O cuprinse fiorul de-a lungul spatelui şi se trase într-o parte,ca să nu se mai repete,neîndrăznind să se uite la el,până când nu-şi recăpăta puţin controlul asupra reacţiilor nestăpânite.
Era ciudat cât de tare putea s-o afecteze.Beth era convinsă că,chiar dacă ar fi fost legată la qchi,tot ar fi recunoscut atingerile lui Micah.După cum începuse să-şi dea seama,simţea faţă de el o atracţie cu totul ieşită din comun.I se părea că era ceva cu totul deosebit.Dacă ar fi putut să nu se mai .simtă vinovată pentru orice gând care nu-l privea pe Jeremy,probabil că ar fi analizat cu exactitate,ceea ce se întâmpla.În schimb,tot ce putea face era să-şi stăpânească reacţiile,chiar şi atunci când era doar privită.Micah se duse spre un fotoliu mare,primitor şi se afundă în el.Beth îl ocupă pe cel de vizavi,aşezată timid pe marginea lui,relaxarea fiindu-i destul de străină în ultima vreme.
-Dar de ce este nevoie să faci ceva în legătură cu Sutton? întrebă ea.Acum,că Jeremy este plecat...
-El nu-l mai căută pe Jeremy,o întrerupse Micah.Pe mine mă urmăreşte.
Acest lucru nu-i plăcea.
-De unde ştii?
-Că pe mine mă urmăreşte? Cum ea dădu aprobator din cap,Micah îşi sprijini capul pe perna din spate şi privi în sus,înainte de a vorbi.
-L-am reperat azi-dimineaţă,la aeroport.Ştie că Jeremy i-a scăpat.
-Doamne .Sfinte! Dacă Sutton a fost acolo,înseamnă că ştie unde a fost dus Jeremy.Micah îşi înălţă capul sesizându-i panica din glas.
-Jeremy este bine,Beth.Ruta avionului a fost schimbată în timpul zborului.Sutton nu va avea nici măcar un indiciu de unde poate să înceapă căutarea.
-Şi atunci ce a căutat la aeroport...
-Avionul a fost închiriat pentru azi-noapte,pe numele meu.Probabil că Sutton s-a interesat la aeroport şi a aflat.

-Ai făcut-o cu intenţie,constată ea cu glas scăzut,clătinând din cap cu convingere.
-Nu am riscat nimic,spuse ferm Micah.N-am luat avionul despre care Sutton a crezut că l-am închiriat.În momentul în care a descoperit asta,Jeremy se afla deja în avion.
-Dar de ce?
-Pentru că am ţinut ca el să se concentreze asupra mea.Acum,dacă tot ştie că Jeremy este plecat,nu va mai avea altă preocupare.
Micah se retrăsese,ca să se asigure că Sutton nu va mai avea altceva în gând, decât să-şi ia revanşa.Singurul punct slab din plan era Beth.Contase pe faptulcă o va fi trimis undeva până acum.Îndulcirea bruscă a tensiunii din expresia ei fu cu totul benefică,deoarece durase destul de mult până să demonstreze că avea încredere deplină în el.Astfel că Micah se hotărî să-i spună orice ar vrea să ştie de pe acum.Chiar şi unde se afla Jeremy.Dar ea nu l-a întrebat.
În schimb,s-a ghemuit mai bine în fotoliu,privindu-l curioasă.
-Nu mi-ai spus încă,de ce este atât de important,să o rezolvi cu Sutton.De ce,acum? De ce,aici? Îi răspunse la întrebări,în ordine inversă.
-Aici,pentru că am deja nişte oameni,h Du-rango.Acum,pentru că Sutton este destul de înfuriat ca să vrea să mă urmărească,până mă prinde.Aşa că,mai bine o termin,odată.
-Dar de ce,Micah? Ştiu că nu este chiar cetă-ţeanul model,dar de ce faci aşa o problemă?
-Pentru că îţi poate face rău.Micah îi susţinu privirea mirată.
-În noaptea aceea,la local,nu a avut timp de tine.Urmă o pauză lungă,în care simţi că Beth încerca să se convingă că ar trebui să-i ia apărarea tipului.
-Nu-ţi irosi mila pe Sutton,spuse el,morocănos.Nu mă ating de el decât cât merită.
-Ce ai de gând să faci?
-Personal,nu prea multe.Ştia că-l simte că minte,aşa că adăugă şi restul:
-Există o ţărişoară în America de Sud care ar da oricât să-i cunoască ascunzătoarea.Se pare că a conspirat cu ministrul trezoreriei să înşele,câțiva membri ai cabinetului cu sume substanţiale.Când îl vor găsi gata,împachetat ca un cadou,la uşa lor,nu vor mai sta să se întrebe cum a ajuns acolo.
Privirea-i neliniştită se calmă şi Micah ar fi putut jura că-i aproba simţul dreptăţii.Îi flutură pe buze un zâmbet slab şi încrucişându-şi braţele în faţă îl privi atent.
-Bine,Micah.Am înţeles,de ce,unde şi când se vor face toate.astea.

Dar nu pot să-mi imaginez,cum.
-Cum?
-Cum,repetă ea,clătinând din cap.Cum ai să-l descoperi pe Sutton? Durango nu este un orăşel cu o singură stradă.Şi nici nu cred că-l vei repera curând,mai ales după toate precauţiile pe care ţi le-ai luat,de a nu fi văzuţi.
-Maşina.Imediat ce o va găsi,va rămâne probabil pe lângă ea,în speranţa că o să ne vadă pe careva,pe mine sau pe tine.El puse paharul gol pe tava dintre ei, trecându-şi degetele prin părul de pe ceafă.Beth se grăbi să scoată în evidenţă punctul slab.
-Cum o să găsească maşina în garajul din clădirea în care se află biroul lui Alan?
-Am mutat-o de acolo.Este parcată ceva mai încolo de strada principală din Durango,destul de retrasă,ca Sutton să nu bănuiască faptul că e o cursă,dar destul de bine plasată,ca să fie găsită,după o căutare sistematică.
Beth ar fi dorit să afle mult mai multe lucruri despre acest plan ai lui Micah,dar fură întrerupţi de o bătaie în uşă.Micah sări imediat din fotoliu,ducându-se la uşă cu pistolul pregătit în mână,în schimb Beth nici nu apucase să se ridice în picioare.Nu avu timp nici să-l avertizeze să fie atent,că el se şi uitase pe vizor, după care deschise uşa,lăsându-l pe Peter să intre cu o măsuţă pe rotile,plină cu mâncare.Era prânzul lor.Beth inspiră adânc,crispându-se,apoi mai inspiră o dată.Era tot ce ştia ca metodă de relaxare.N-o să se obişnuiască niciodată cu tensiunea permanentă,mirându-se cum de reuşise Micah să se obişnuiască cu ea.După care,se gândi că nici nu putea fi sigură că el o simţea; arăta incredibil de relaxat.Mâncară la măsuţa din colţ,Beth,abia atingându-se de mâncare,iar Micah terminându-şi-o repede pe a lui şi îndemnând-o şi pe ea să facă acelaşi lucru.
Insista,explicându-i că avea nevoie de putere.Răspunsul ei era că nu exista destul loc în stomacul ei ca să cuprindă şi nervii şi mâncarea:
Ceea ce-i spunea el era că n-avea de ce să fie nervoasă,încercând în acelaşi timp s-o determine să-şi termine supa,înainte să i se răcească.
Ea credea că s-ar putea să aibă un gust mai bun,aşa,iar după cinci minute,când aceasta se răcise,strâmbă din nas.El îi dădu din nou asigurări,de cel puţin trei ori,că Jeremy se afla în siguranţă.Şi de fiecare dată,ea îi arătă încrederea pe care o avea în el şi-i spuse că probabil n-o să înceteze să-şi facă griji,până când nu se afla din nou alături de Jeremy.Tocmai când erau pe cale să înceapă cea de a patra rundă de discuţii,se auzi o bătaie în uşă.Beth se chirci toată.Micah o bătu uşor peste mână,îşi scoase pistolul şi se îndreptă spre uşă.Luă sacoşa cu cumpărături,pe care i-o întinse Bolton,discutând cu acesta pe un ton atât de scăzut,încât Beth nu putu să înţeleagă nimic,după care închise uşa,trăgând

zăvoarele.
-Dacă ai terminat cu masa,poţi să încerci astea.Îi întinse o pungă,aşteptând-o să vină să o ia.Când o luă,se uită înăuntru.
-Haine? Era surprinsă.Şi uşurată.Îşi lăsaseră toate lucrurile în căsuţă,iar ceea ce era pe ea intrase acum în a doua zi de purtat.Era mai mult decât bucuroasă să se schimbe,mai ales după ce-şi petrecuse şi noaptea în aceleaşi haine.
-Mm-hmm.M-am gândit că te-ai săturat să porţi aceleaşi lucruri.
Ea surâse la felul delicat în care aprecia el situaţia şi când se uită la el descoperi în priviri o urmă de umor plin de simpatie.
-Am să le port,chiar dacă nu-mi vin.Îi arătă dormitorul,dădu din cap.
-Avem timp ca să mai luăm şi altele.Du-te şi încearcă-le.Şi pentru prima oară de când se cunoşteau,ea se trezi că-l ascultă fără să se împotrivească.Trăgând uşa după ea,se repezi spre patul somptuos şi răsturnă conţinutul pungii pe cuvertură.
Ieşiră la iveală nişte blugi negri,un pulover nemaipomenit de moale,de culoare galbenă,apoi nişte lenjerie fină,pe care o luă imediat şi o încercă dacă i se potriveşte.Pantalonaşii îi veneau chiar bine,poate cămăşuţa era puţin mare,iar şosetele din material mai gros nu puteau decât să-i facă pantofii şi mai confortabili.Nu-şi făcu probleme cu cămăşuţa,pentru că putea să facă câte un mic nod la fiecare bretea,dacă era nevoie.Ceea ce o încânta,era că putea să se schimbe cât de curând,în ceva curat.
Beth se afla în al nouălea cer.N-o mai afecta nici măcar gândul că Micah îi spusese lui Bolton sau Peters măsura exactă pe care s-o cumpere.Nu era cazul să se jeneze de lucruri necesare.După ce-şi scoase puloverul de pe ea şi-l aruncă pe jos,îl luă pe cel nou şi se răsuci spre oglinda de deasupra biroului.Nedorind să-l probeze doar aşa,înându-l în dreptul umerilor; îl trase peste cap,mângâind împletitura moale peste cămăşuţa fină de satin..
-Este perfect.Îşi băgă degetele în lâna moale din împletitura feţei,în timp ce se răsuci şi dădu ochii cu el.Micah stătea şi se uita din uşă,nici nu-l auzise,stătea cu un umăr proptit de cadrul uşii,cu degetele înfipte în găicile blugilor săi strâmţi.
Arăta întunecat şi ameninţător în lumina slabă ce se strecura pe la marginile draperiilor trase.
-Erai prea încântată de cadou,ca să te mai sinchiseşti de lumină? o întrebă el moale şi merse spre birou să aprindă veioza.Apoi,duse mâna la spate,scoase pistolul şi-l aşeză cu grijă pe birou.
-Nu te-am auzit,când ai intrat,spuse ea,respirând neregulat.
-Ştiu.Se sprijini apoi de peretele de lângă birou,încrucişându-şi braţele la piept.
Nici n-am vrut să mă auzi.

-De ce? Senzualitatea fierbinte a privirii lui îi tăie respiraţia.
-Pentru că nu mai este timp pentru gândire,Beth,spuse el cu ton răguşit.Dacă aş fi bătut la uşă,te-aş fi silit s-o faci şi nu mai avem timp de aşa ceva.
Înghiţi în sec,adunându-şi mai mult material în pumn.Nu se aşteptase la asta.Nu acum.Dar dacă nu acum,atunci când? Micah o trimitea departe de Durango,chiar la noapte.Probabil că o trimitea singură,de vreme ce nu lăsase să se întrevadă altfel.Urma să fie această după-amiază singurul lor timp petrecut împreună?
Dacă socotea împrejurările care i-au adus alături,Beth putea să-şi închipuie că s-ar putea foarte bine să fie aşa.Ar putea să se iubească cu Micah,ştiind că s-ar putea întâmpla să nu-l mai vadă niciodată?
Acest gând îi alungă dorinţa de a măsura ce e bine şi ce e rău,deşi simţea că nu putea să nege preocuparea de a rezolva o dilemă morală.Îi întâlni privirile, dându-şi seama că în ciuda vorbelor despre lipsa timpului de gândire,îi acorda totuşi un oarecare timp.Atunci o cuprinse un sentiment de seninătate,fiind conştientă că el avusese dreptate tot timpul.Hotărârile fuseseră deja luate,nu mai aveau decât să acţioneze.Şi atunci,de ce să mai trebuiască să vorbească,să-l facă să se apropie şi să se iubească? I se părea că i s-a evaporat puterea de a mai vorbi,înghiţi cu greutate,dorindu-şi ca el să facă prima mişcare.
El îi zâmbi,cu surâsul moale,de cunoscător,care-i lumină şi privirile.
-E-n regulă,Beth.Astăzi vom face dragoste.O să ne gândim mâine la ce mai urmează.
-Sunt atât de transparentă? întrebă ea,în timp ce privirea lui o făcu să se înfioare.
-Eşti doar previzibilă,îi răspunse.Femeia pe care am ajuns eu s-o cunosc,n-ar putea să se bage în pat cu un bărbat,fără să se gândească la viitor.Tot ce-ţi cer este să-l laşi deoparte şi să ai încredere că am să te ajut să ţi-l faci,atunci când va veni timpul.
-Nu ştiu dacă îmi place,că sunt atât de previzibilă.
-Eşti aşa,doar în anumite lucruri,spuse el,înălțându-şi capul.Sunt daţi,Beth,când n-am nici cea mai mică idee de felul în care ai să reacţionezi.Acest lucru îi plăcu.
-Cam ce fel de daţi?
-Aşa ca acum.Dacă am să te rog să-ţi scoţi puloverul şi cămăşuţa ca să-ţi pot privi sânii,nu ştiu dacă ai s-o faci sau ai să te ruşinezi prea tare!În timp ce vorbea,ochii i se întunecară de pasiunea arzătoare ce se simţea plutind în spaţiul dintre ei.Ca un răspuns la acestea,Beth îşi simţi sânii întărindu-i-se şi rămase şocată de intensitatea fierbinţelii ce i se adunase mai jos.Dacă el ar fi întrebat-o, ar fi ştiut acum că este pregătită pentru el.Pregătită şi dornică.

Nici nu-şi dădea seama cum de mai avea puterea să aştepte.Fără să mai piardă vremea,îşi duse mâinile la marginea puloverului,scoțându-l.
Micah se înmuie aproape de tot,când p văzu cum îşi trage puloverul peste cap şi-l împăturește grijulie pe birou.Sânii i se mişcau eliberaţi sub materialul roz, subţire al cămăşuţei,nici nu mai era nevoie să le ghicească sfârcurile,deoarece împungeau deja satinul,cu aroganţă fermă.Îl copleşi un fior,ce-l făcu să uite complet de toată stăpânirea de care fusese mândru întotdeauna.Ajunse lângă ea,înainte de a-şi scoate cămăşuţa.
-M-am răzgândit,mormăi el,prinzând-o de în-cheietura mâinii,ducându-i-o la spate.Eu vreau s-o scot.Pot să văd şi de aici tot ce vreau.
Şi totuşi,îi dorea mai întâi gura.Strângând-o cât mai aproape de trupul lui,îi luă faţa în mâna lui cu degete lungi şi o sărută cu o dorinţă aprigă ce nu semăna cu nimic din ceea ce simţise vreodată,un nesaţ tandru care-l aduse până în pragul iraţionalului.Era pe atât de fin cu ea,pe cât putea el mai mult,mângâindu-i gura cu a lui,ca să n-o sperie,sărutând-o uşor în colţul gurii,fără să-şi apese gura peste a ei şi să-şi folosească limba în profunzime,aşa cum simţea nevoia s-o facă.
Ea scâncea.După ce se calmă,nu mai fu mulţumit doar cu asemenea dovezi tandre.Când o mângâie cu limba peste buze şi apoi înăuntrul gurii,o simţi cum tremură,dar nu însemnă aproape nimic acest lucru,în comparaţie cu senzaţia fulgerătoare ce-l cuprinse când ea deschise gura întâmpinându-i limba cu a sa.
Mâna îi alunecă de pe faţă,acoperindu-i un sân.Începu să-i ghicească conturul, păstrând mereu sfârcul în centrul palmei,simţind tot ceea ce nu apucase încă să vadă.Ea gemea,lucru ce-i plăcu atât de mult,încât îşi înălţă capul să-i vadă faţa în timp ce-şi aduna degetele peste sfârcul ferm şi dulce.
Din nou o făcu să geamă,fluturând de această dată din pleoape.Micah îi cuprinse sânii prin strânsoarea slabă a satinului,observând-o cum între-deschide gura,la reacţiile-i provocate.Îl încânta faptul că reacţiona la orice,o uşoară atingere stârnea un suspin,o atingere mai fermă provoca un geamăt profund.
Când el închise gura peste sfârcul acoperit de satin,ea-şi eliberă mâna din strânsoare,petrecându-şi degetele prin părul lui.Înţelegând răspunsul,începu să se joace cu moliciunea sensibilă,petrecându-şi un braţ strâns,pe după talie şi sprijinindu-se de biroul din spate,ca să-şi menţină echilibrul.Când îi despărţi picioarele cu genunchiul,o simţi nehotărâtă,doar pentru o clipă,apoi se lăsă ridicată pe coapsele lui.Îi putea simţi fierbinţeala chiar şi prin blugi şi o apropie de bărbăţia lui tare,cât de mult îi permitea poziţia,fără să-i lase sânul din sărut.Cum ea se arcui pe spate,abandonându-se,îi ridică cămăşuţa peste sâni, gustând-o fără oprelişti.

Ea îşi înfipse degetele-i în umeri,lăsându-l s-o alinte,s-o mângâie să se joace cu sânii,senzaţii după care n-ar fi aşteptat atât de mult dacă ar fi ştiut cât de minunate erau.Erau sufocante.Atât pentru ea,cât şi pentru el.Bărbăţia lui întărită deveni dureroasă,tânjind după ea,gata să explodeze,mai ales când ea se apropie cu mâna; abia se mai putea abţine.Şi ea se afla la culminaţie,constatare care-i făcu plăcere lui Micah.Spera că-şi mai poate amâna puţin împlinirea,deoarece reacţiile lui Beth erau atât de intense,încât se vedea că mai puteau fi repetate cu uşurinţă.Trasându-i o urmă de săruturi pe gât,îi distrase atenţia,o lăsă jos,de pe picioare,deschizându-i blugii.După ce-i deschise fermoarul,trase puţin blugii,în jos,rotunjindu-şi mâna peste curbura satinată.Cu celălalt braţ petrecut pe după talie o susţinea,de câte ori o lăsau genunchii,ţinând-o cât mai strâns,ca s-o simtă cât mai bine.Cum ea-i strigă numele tare,împreună cu alte cuvinte,îşi dădu seama de dorinţa ei imperioasa,îi acoperi gura cu a lui şi în timp ce o alinta cu limba,degetele-i mângâiau prin satin,secretele feminităţii ei.Dând materialul la o parte,Micah îşi strecură două degete adânc,în ea,atingând cu degetul mare centrul erotic.Beth ajunse deodată la o explozie impresionantă de pasiune,
copleşitoare prin frumuseţea ei.Micah îşi înălţă capul ca s-o vadă cum se scutură,înfiorată la atingerile lui,cu gura umedă,întredeschisă,cu faţa îmbujorată şi pleoapele zbătându-i-se.O dezmierdă cu degetele,adânc în interior,ca s-o uşureze în culminaţia-i extraordinară,poposind cu privirile pe sâni.
Erau aşa de frumoşi.Puţin rozalii-de la sărutări; acum însă,Micah era mulţumit că aşteptase atâta,ca să-i vadă.Pe când degetele-i istoveau un ultim spasm,
pătrunzând-o prin moliciunea dintre coapse,îi atinse sânul cu buzele,făcând-o să întredeschidă încet ochii.Nu exista nici o urmă de reţinere la ea şi el realiză că admiraţia faţă de abandonul ei se potrivea cu felul în care ea acceptase ceea ce se întâmplase,ca pe ceva normal şi natural.
-Eşti frumoasă,îi spuse,mângâindu-i părul şi descoperindu-i faţa.
O sclipire şăgalnică îi trecu prin priviri.
-Şi tu te simţi probabil foarte incomod,i-o întoarse ea,luându-l de gât şi rezemându-se de el.
-Nu vrei să-ţi tragi sufletul? îi şopti el lângă gât,rugându-se în gând ca să-i răspundă -nu.Hohotele ei de râs îl înveseliră.
-Dacă zic da,o să începi să plângi.Nici nu putea s-o nimerească mai bine.Micah îi acoperi gura cu un sărut,care din blând,deveni insistent şi asta,încă nu era tot.O simţi cu mâinile umblându-i la blugi şi tocmai vru s-o ajute,la curea,când auzi o bătaie puternică în uşă.Se smulse din sărut,căznindu-se să-şi recapete controlul asupra trupului său înfiorat.

-Nu eşti obligat să răspunzi,spuse ea,încercând să-i atragă gura din nou peste a ei,să i-o devoreze.Râsul îi sună înăbuşit,dar n-avea ce să facă.
-Dacă nu deschid,vor năvăli aici,ca să vadă ce se întâmplă.Îi desprinse mâinile de pe gât.
-Nu te mişca de aici,iubito.Mă întorc imediat,în clipa în care uşa se închise după el,Beth deveni conştientă de sine,îşi ridică blugii şi îşi trase cămăşuţa peste piept.Încerca să-şi închipuie cum reuşise femeia rezervată şi timidă să se schimbe până într-atâta; în acel moment Micah împinse uşa şi privi înăuntru.
-Îmbracă-te,Beth.Sutton a dat de maşină.Trebuie să ne mişcăm înainte ca să-şi ia zborul.Se uită la el,fără să se mişte.
-Mă iei cu tine?
-Nu,pe viaţa mea,spuse el,apoi apucă puloverul galben.Se lăsă îmbrăcată de el, întinzând doar mâinile ca să i le bage pe mâneci,în timp ce el îi dădea explicaţii.
-Te duc la Robertson.Nu te pot lăsa singură,aici.Îşi culese arma,îndesând-o să nu se vadă,apoi o apucă ferm de bărbie şi-i captă privirea cu uitătura lui severă.
-Ai să stai la Robertson,până când vin după tine.Nu vreau să alerg jumătate de ţară ca să te caut.
-Nu-ţi face griji în privinţa mea,Micah.Mi-am învăţat lecţia.Îi dădu un sărut apăsat,după care o privi,mai jos de talie.
-Mă îndoiesc,mormăi el şi-i încheie fermoarul de la blugi.

CAPITOLUL 12

-Îmi pare rău că te deranjez.Beth se strâmbă şi puse jos ceaşca de cafea.Micah n-a vrut să mă lase singură la hotel.Nu spuse nimic despre locul unde s-a dus şi pentru ce.Nici nu prea ştia,de fapt.Ştia doar că are de a face cu Sutton şi că era speriată până când avea să-l vadă pe Micah venind s-o ia.
-E tocmai bine,spuse Alan,politicos.Mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să le clarificăm,înainte de a pleca la Albuquerque.Aranja nişte hârtii pe birou şi le găsi pe cele pe care le căutase.
-Ştiai că fostul tău soţ a mai fost însurat înainte? Nu ştia şi nici nu o interesa.
-Ce legătură are asta cu mine?
-Nimic sau totul,poate.Căsnicia s-a destrămat cu aproape şase ani înainte.Sper să putem da de urma femeii,ca să aflăm care este versiunea ei.
-Crezi că Steven ar fi putut s-o trateze în acelaşi fel ca şi pe mine? înghiţi gustul amar,care o deranja.
-Merită să cercetăm.Cu cât avem mai multe informaţii,cu atât confruntarea cu el va fi mai uşoară.Alan aruncă hârtia pe birou şi o privi curios.

-Mai este ceva,ce vreau să te întreb.
-Ce?
-Ce ştii despre Blackthorne?
-De ce întrebi? Oftă şi dând la o parte nişte hârtii,îşi puse coatele pe birou.
-Pentru că sunt sigur că sora mea o să mă întrebe.Şi pentru că eu însumi ştiu o mulţime despre Blackthorne,ceea ce mă...enervează,adăugă el,după o uşoară ezitare.Mai ales pentru că văd că se înfiripă ceva între voi.
Beth roşi şi dacă n-ar fi dorit să afle ceea ce ştia el,i-ar fi spus că nu avea de ce să se enerveze.La urma urmei,Micah nu-i spusese practic nimic despre el.
-Ce a făcut Micah de te simţi dator să mă avertizezi în legătură cu el?
-Să te avertizez nu este chiar cuvântul potrivit,îl respect prea mult ca să-mi imaginez că-ţi va face ceva.Îşi trecu degetele prin păr,părând vizibil încurcat.
Ceea ce vreau să spun,este,dacă ai vreo idee în ce fel de afacere este implicat?
Nu-şi putu reţine un zâmbet slab.
-Bineînţeles că ştiu,Alan.Ne-am întâlnit tocmai datorită slujbei lui.Prin minte îi trecu un gând.Mi-a spus că este un simplu detectiv particular.Nu este aşa?
-Nimic nu este simplu,când e vorba de Blackthorne,răspunse Alan.Dar aşa este, are autorizaţie de detectiv particular.Şi are o firmă mare,plină de angajaţi, care toţi sunt autorizaţi.Cred că i-ai întâlnit pe câţiva dintre aceştia,în ultimele zile.Cum ea încuviinţă din cap,el continuă: Deoarece nu ştiu exact numărul lor,presupun însă că are una din firmele cel mai puternice de detectivi particulari de pe întreg ţinutul dintre Mississippi şi Munţii Stâncoşi.Ridicase din sprâncene, vorbind,iar ea nu putea să articuleze nimic inteligent.Ştiuse că era un tip capabil.
Alan clătină din cap,surâzând.
-Ştiai asta?
-N-am ştiut,răspunse ea la zâmbetul lui.N-a trebuit să aflu.Micah este genul de bărbat care n-ar suporta să fie al doilea.
-N-a fost totdeauna de partea ta.
-Când a contat mai mult,atunci a fost.Beth se cufundă mai mult în fotoliu,mirată şi ea de norocul pe care-l avusese ca să-l aibă chiar pe şef implicat în urmărirea ei şi nu pe un oarecare angajat mărunt.Alan continuă să explice fără a mai aştepta să fie întrebat.
-O parte din renumele lui Blackthorne provine din interesul personal pe care-l arată cazurilor,pe care le acceptă firma sa.Cu cât sunt mai multe nelămuriri referitoare la cine,unde şi de ce,cu atât este mai interesat.
-Şi în cazul meu,după ce a fost interesat de unde,a vrut să ştie şi de ce.Alan ridică din umeri.

-Aparent.Poate tocmai asta explică faptul că are atâtea reuşite.Asta şi obsesia lui de dreptate.
-Dreptate?
-Blackthorne este specializat în asta.Alan se lăsă pe spate,punându-şi picioarele pe birou,fără să-şi ia ochii de la ea.Ceea ce nu poate sau nu vrea să facă justiţia,o face Blackthorne.Ca să-şi atingă scopul,foloseşte chiar şi cele mai neortodoxe metode,unele ilegale,chiar.
-Adică? în loc să se simtă îngrozită,ea era fascinată.
-Îţi aduci aminte de agentul de bursă din Colorado,care şi-a înşelat clienţii cu aproape zece milioane de dolari,după care s-a ascuns în spatele unui cârd de avocaţi,care l-au apărat atât de bine că aproape l-au scos basma curată?
Încercând să-şi amintească amănuntele,încruntă din sprâncene.
-Era vorba de nişte clienţi,care nu puteau dovedi că i-a escrocat intenţionat.Şi după vreo două luni,după ce cazul lui fusese închis,a fost arestat şi întemniţat.
Ridică din umeri.Presupun că poliţia a adus nişte dovezi,în cele din urmă.
Alan scutură din cap.
-Blackthorne a furnizat probele..Cum a reuşit,este de domeniul imaginaţiei,dar este clar,că n-a folosit nici una dintre metodele la îndemâna autorităţilor legale.
Apoi,îi mai spuse povestea unei persoane pe care Blackthorne a păcălit-o să se întoarcă în Colorado,unde a fost arestată pentru escrocare.Apoi despre o bandă de pungaşi care au fost scoşi în chip misterios din afacerile lor,înainte ca poliţia să aibă timp să afle cine anume erau aceştia.
Urmă apoi o relatare despre nişte persoane care au răpit copii,pe care Micah i-a urmărit până spre Coasta de Răsărit,prinzându-i înainte ca agenţii îndreptăţiţi să facă asta,să fi avut timp să se descurce din propriile lor iţe.
Beth asculta,dându-şi seama în acelaşi timp că dacă n-ar fi aflat încă acuma ar fi avut ocazia s-o afle.N-a avut niciodată nici o şansă să scape de Micah.
Întrebarea care se punea era dacă avea vreo şansă la el? Sentimentele care-o atrăgeau către el erau puternice,dar oare răspunsul lui era clădit tot pe sentimente sau pe o simplă atracţie?
Şi-ar dori un bărbat obişnuit să trăiască în tensiune să se complice cu o femeie ca Beth,care abia dacă înţelegea ce înseamnă primejdia,cu atât mai puţin să o ocolească? Sau să aibă de a face cu ea.Fuga ei nebunească cu Jeremy fusese tot ce putuse să o apropie cumva de modul de viaţă şi de lumea în care trăia Micah.Ar putea fi ea în stare să stea lângă un bărbat care-şi făcuse un mod de viaţă din acea lume rea şi periculoasă? Ar fi dorit-o şi el?
Alan îşi drese glasul şi când ea se uită spre el îl văzu ţintuind-o cu privirea.

-Aşa cum am mai spus,Beth,nu încerc să te avertizez în legătură cu Blackthorne. El are probabil un simţ al binelui şi al răului mai dezvoltat decât majoritatea oamenilor.O dovedeşte şi faptul că în toată această nenorocire,el a trecut de partea ta.Îşi trase picioarele jos şi se ridică să se uite pe fereastră.Ceea ce mă irită pe mine este faptul că ştiu cât de aspru şi de neînduplecat poate fi Blackthorne,atunci când vrea să-şi îndeplinească treaba.

Aspru şi neînduplecat.Da,Micah era astfel.Beth se gândi la furtuna de zăpadă, când îl lăsase pe Micah încuiat afară şi când el o amenințase că o împuşcă.Îşi aminti de felul cum o legase,ca să-i dea o lecţie şi cum trăsese cu pistolul,în cauciucul maşinii.Îi veni în minte noaptea în care-i spusese că i-l ia pe Jeremy şi cât de implacabil fusese chiar şi cu el când era vorba să constate că era în pericol viaţa unui copil.I-l luase pe Jeremy,acum ştia că ajunsese la această hotărâre condus de implacabilul său simţ de dreptate.Micah îl îndepărtase pe Jeremy, pentru că era singurul mod pe care-l ştia în siguranţă.Ajunsese să înţeleagă asta în timpul acelei nopţi lungi,când a stat în braţe la Micah,cu Jeremy cu tot.

Beth oftă şi ridică din umeri.Ea putea explica de ce anume tot ce-i spusese Alan o lăsase rece.

-Pare că ştii o mulţime de lucruri despre el,Alan.O surprinse când zâmbi.

-Cred că aş putea spune că sunt un admirator a lui Blackthorne.Chiar şi într-un fund de ţară cum este Durango,am avut ocazia să cunosc câte ceva din isprăvile lui.De fapt,dacă n-aş şti că eşti implicată sentimental faţă de el,probabil că ţi-aş da asigurări că nu poţi fi în mâini mai bune,decât ale lui.Ea-i zâmbi,la rându-i.

-Acum,nu prea sunt sigură de nimic absolut.Mai ales în legătură cu ce simt eu pentru Micah,ca bărbat.E greu să discern acest lucru separat de felul în care reacţionez faţă de el,atunci când este vorba de Jeremy.Se auzi o bătaie în uşă şi înainte ca Alan să fi avut timp să răspundă,aceasta se deschise.Uitându-se peste umăr,Beth îl văzu pe Micah intrând cu paşi mari.Veni direct spre ea şi-i puse mâna pe umăr,de parcă ar fi avut nevoie de o dovadă palpabilă că este reală şi că poate să-şi creadă ochilor.Inima i se zbătu brusc,după care îşi reluă ritmul normal.Acum,că el se întorsese,putea să bată din nou normal.

-Este prima oară că ai stat acolo unde te-am pus,spuse el.Ea îşi puse mâna pe a lui,bătând-o uşor.

-Asta-i pentru că Alan m-a ţinut ocupată cu poveşti despre isprăvile tale.Ar fi trebuit să-mi spui că eşti atât de vestit,Blackthorne.Te-aş fi tratat cu respectul cuvenit.Degetele i se încleştară pe umăr,uitându-se lung şi apăsător la Alan.

-Ai încercat s-o îndepărtezi de mine,Robertson?

-Am informat-o doar,Blackthorne.Ca avocat al ei,face parte din obligaţiile mele.

-Nu-mi place când oamenii vorbesc de parcă nici n-aş fi de faţă,mormăi Beth.
-I-aş fi spus eu,adăugă Micah cu o asprime în glas ce sună în chip ciudat a regret.
-Mai devreme sau mai târziu,comentă Alan,ridicând din sprânceană la reacţia ciudată a lui Micah.Acum,nu mai ai de ce.
-Care e problema,Blackthorne? întrebă Beth,trăgându-l de pulover ca să-i atragă atenţia.
-Şi ce dacă Alan mi-a spus despre tine că nu eşti tocmai un detectiv de duzină. Întotdeauna am socotit că eşti...ceva special.Micah îi prinse privirile.
-Există o grămadă de oameni care spun că nu sunt decât un supraveghetor plătit.
-Pentru că nu lucrezi întotdeauna în mod legal? Încuviinţă din cap.
-Ţi-am mai spus.Metodele legale sunt uneori prea rigide pentru ceea ce trebuie să fac.Se ridică în picioare destul de aproape,ca să-i simtă căldura şi puterea ce emana din el.
-Sunt cea din urmă persoană care să te condamne pentru că acţionezi cu dreptate,Micah.El îşi trecu palma pe după ceafa ei,mângâindu-i pielea fină.
-Tu ai făcut ce a trebuit,pentru că n-ai avut încotro.Eu o fac pentru bani.
-Atunci explică-mi de ce nu l-ai trimis pe Jeremy,înapoi la Corbett.Cum el ezita, ea continuă în locul lui: Ai făcut ce era drept,Micah,ce era normal.Nu pentru că eşti plătit pentru asta şi cu siguranţă nu ai ales ce era mai uşor.Se ridică pe vârfuri până ajunse aproape să-l privească în ochi.
-Şi în afară de asta,nu mi-am imaginat vreo dată că eşti omul căruia să-i pese de ceea ce gândesc alţii.
-Îmi pasă de ceea ce gândeşti tu,murmură el.Ai să fii mulţumită să afli că nu mi-am făcut de cap cu Sutton.
-Credeai că-mi pasă dacă-l trimiţi în sud?
-Nu ştii tot ce aş fi vrut să-i fac,spuse el sumbru,apoi continuă să le povestească că Sutton se afla închis în închisoarea districtuală,aşteptând să fie trimis în judecată pentru faptul că a tras focuri de armă în limitele oraşului şi pentru port ilegal de armă.Micah era necăjit pentru că sperase să-l prindă pe Sutton în plasa lui şi să-l trimită să-şi ispăşească pedeapsa în ţărişoara aceea mică din America de Sud,unde a delapidat.Scenariul s-a desfăşurat cu totul diferit,Sutton i-a scăpat lui Micah,căzând în mâinile poliţiei locale.Când Micah o trase pe Beth alături,ea se înfioră.Abia dacă ascultă aranjamentele finale,pe care acesta le făcea cu Alan,deoarece mintea îi era ameţită.Lui Micah îi păsa de ceea ce gândea ea.Era un început.

CAPITOLUL 13

Următoarele ore trecură într-un iureş de activitate care ar fi putut să-i taie respiraţia lui Beth,dacă ar fi avut ce să taie de la bun început.Îndată ce ajunseră în apartamentul lor de la hotel,îşi desfăcu sacoşa cu lucruri personale,care apăruse între timp în chip misterios şi se îndreptă cu hotărâre spre baie,unde credea că va avea în sfârşit un lung şi meritat moment de singurătate.Se înşelase.

De abia apucase să iasă de sub duş şi să-şi pună lenjerie nouă,că intimitatea îi fu întreruptă de Micah.Constată că el trebuie că apelase la o baie de vizavi,pentru că atunci când băgă capul pe uşă,ca s-o grăbească,mai avea părul ud şi era bărbierit.Rămase multă vreme uitându-se la ea,parcurgând-o cu privirile-i întunecate şi arzătoare,stârnindu-i pulsul sălbatic,de la baza gâtului.Făcu un pas spre ea,apoi clătinând din cap murmură ceva despre timp.Se retrase,cu un oftat nemulţumit,ce-i fu acoperit de zgomotul uşii închise după el.Beth dădu drumul la uscătorul de păr şi începu să şi-l fluture cu mâini tremurânde.Cu o săptămâna în urmă,i s-ar fi părut de neconceput gândul că poate fi privită de un bărbat fiind îmbrăcată cu mai nimic pe ea,doar nişte chiloţei şi o cămăşuţa.Atunci nu exista nici un bărbat în viaţa ei,mai ales unul care să aibă îndrăzneala să-i întrerupă baia,fără măcar să se sinchisească să bată la uşă.

Dar nici n-a existat până atunci cineva în viaţa ei şi mai ales un bărbat care s-o privească cu atâta dorinţă pe faţă şi s-o facă să vrea ca el să uite de grabă.Îşi dorea să-i simtă trupul,nu doar privirile.Beth se înfiora,apoi se îmbrăcă repede cu hainele cele noi,strângându-şi-le pe celelate.Nici nu termină bine de împachetat,că Micah şi intră în dormitor s-o grăbească,totul desfăşurându-se în maniera lui alertă.Lăsară maşina *Ford* la hotel şi plecară din Durango cu acelaşi avion particular,pe care Micah îl folosise şi pentru Jeremy.Venise şi Bolton cu ei şi Micah îşi întrerupse conversaţia şoptită pe care o avea cu el,abia când se aflau în aer.Îi spuse atunci că se îndreptau spre Denver.La Jeremy.

Palma lui aspră şi jupuită se odihni un lung moment pe obrazul ei,după care se întoarse la cabina din faţă,unde-l aştepta Bolton.Răsucindu-se pe locul cu tapiţerie de piele,ca să privească soarele portocaliu,ce cobora încet pe după piscurile ascuţite ale Munţilor Stâncoşi,Beth simţi cum i se retrage toată tensiunea de până acum.Pentru prima oară,de când începuse coşmarul ei, simțea că se relaxa şi credea că lucrurile se vor îndrepta.Micah preluase problemele ei,considerându-le ale sale.Îi luase fiul,iar acum i-l reda.Îi luase inima şi nici măcar nu era sigură dacă era conştient de asta.Sau de felul în care ar reacționa dacă şi-ar da seama.Îl iubea pe Micah și știa că,oricâte îndoieli ar fi avut,n-ar fi putut schimba această stare esenţială.Beth încercă să nu viseze,sau să spere în

ceva,pe tot parcursul zborului scurt şi totuşi aparent interminabil,până la Denver. A încercat de atâtea ori şi a dat greş şi asta pentru că visurile ei veneau din suflet...un suflet plin de dragoste.

O ducea la Jeremy.Beth era atât de încântată,încât suportă cu greu perioada lungă de timp pe care o consumară,deplasându-se de pe pistă la hangar.Chiar înainte de aterizare,Micah îi spusese că vor merge direct la locul în care se afla Jeremy şi ea-l sărutase chiar în faţa lui Bolton şi a lui Dumnezeu,fără să-i mai pese că-i vede cineva,pentru că era mult prea fericită.Micah îi răspunse la sărut,dovedind foarte clar că nu-l preocupa nici pe el dacă avea spectatori.
Fură luaţi de la aeroport de o maşină,cu care străbătură tot oraşul şi apoi jumătate de drum înapoi,după care o apucară pe o străduţă liniştită,mărginită de copaci.Cât timp dură cursa cu maşina,Micah fu tăcut,răspunzându-i doar întrebărilor ei privitoare la ruta lor circulară.Îi spuse că era vorba de precauţie, după care-i strânse mâna,pe care i-o ţinuse tot drumul şi nu mai spuse nimic până când maşina nu trase în faţa unei case mici,acoperite cu şindrilă.
Micah o trase de mână,când vru să deschidă portiera,în timp ce şoferul se îndrepta spre casă.
-Înainte de a merge înăuntru,trebuie să-mi promiţi ceva,Beth.
-Ce? Se uită spre casă şi-l văzu pe şofer intrând fără să bată la uşă.
-Nu putem să stăm aici,cu Jeremy şi nici el nu poate să vină să stea cu noi.
Se uită mută la el,fără să înţeleagă,dorind să aibă mai multă lumină,ca să-i poată vedea privirea întunecată.
-Ce-ai spus?
-Nimic nu se schimbă pentru Jeremy,până când Robertson nu-l scoate din circuit pe fostul tău soţ.Chiar dacă oamenii de la biroul meu l-au alimentat pe Corbett cu minciuni despre stadiul la care am ajuns,trebuie că şi-a dat seama că nu este în regulă ceva,deoarece ar fi fost destulă vreme ca să ajungem la Albuquerque.Şi nici nu știu ce i-a spus Sutton.Trebuie să presupun că a folosit dreptul său de a da un singur telefon,după ce a fost arestat,ca să-l sune pe Corbett.
-Crezi că Steven ar putea să dispună şi de oameni,care să-l caute pe Jeremy? Stomacul i se strânse de frică şi nici mângâierea liniştitoare a lui Micah nu putu să i-o alunge în totalitate.
-Este posibil.Probabil că Sutton nu se va putea elibera din Durango mai devreme de câteva zile,aşa că el este acum inutil pentru Corbett.Beth mai aruncă o privire spre casă,după care se uită din nou în ochii lui Micah.

-Şi atunci,de ce ne aflăm aici? şopti ea cu sufletul la gură.
-Pentru că trebuie să-ţi vezi fiul,Beth.Vreau să te convingi că este fericit,sănătos şi în siguranţă.
-Ai crezut că nu am încredere în tine? Îi luă şi cealaltă mână,ţinându-i-le pe amândouă în strânsoarea-i caldă.
-Nu m-am gândit la asta,recunoscu el.M-am gândit la mine,am fost mai egoist.
Ştiam doar că n-ai să mai fii atât de îngrijorată,dacă ai să-l vezi cu ochii tăi.
-Şi ce este atât de egoist? Îi ridică mâinile,ca să-şi lipsească bărbia de încheieturile lor.
-Pentru că diseară am să te duc la mine acasă şi am să fac dragoste cu tine şi vreau ca toate gândurile tale să se îndrepte spre mine.Spre noi.
Inima începu să-şi accelereze pulsul,împiedicând-o să vorbească clar.
-Asta nu înseamnă egoism,Micah,spuse ea,lăsând fără voia ei să-i scape un râs slab.Asta înseamnă să fii profund.Râsul lui îi încălzi mâinile.Beth ezita între a prelungi acest moment intim şi dorinţa de a fi înăuntru cu copilul ei.Micah rezolvă dilema întinzându-se peste ea şi deschizând portiera.O urmă,sprijinind-o când se urcă pe mormanul de zăpadă de la bordură.Cum mergeau pe aleea pătată de sare,îi simţea braţul puternic în jurul taliei.Beth tocmai reflecta cât de natural i se părea să-i accepte puterea lui degajată,când uşa se deschise şi-l văzu pe Jeremy agitându-şi toate membrele din strânsoarea braţelor Corei,cu haloul său de păr sârmos,alb,luminat de fundalul cu veioze al casei.
După câteva momente,Micah stătea deoparte în camera de zi,uitându-se la Beth care-şi luase copilul în braţe.Părul ei castaniu şi mătăsos îi venise în faţă,când se aplecase spre copil.Camera de obicei liniştită se umpluse acum de cuvinte pline de dragoste şi de încântare şi Micah simţi coploşindu-l un val năucitor de singurătate.Își scoase pălăria şi se gândi să se ducă să vorbească cu Cora,dar Beth întinse mâna şi-l opri.Avea ochii umezi şi se uită la el cu un surâs timid.Nu pleca,îi spuse,cu o voce tremurată.Îi luă mâna şi-i sărută vârful degetului mare.
-Nu plec nicăieri,iubito,murmură el,atât cât să-l poată auzi.Nu,fără tine.Acum însă trebuie să fii puţin singură cu băiatul tău.Îi lăsă mâna şi-l ţinu pe Jeremy,ca ea să-şi pontă scoate haina.După ce-i instală pe canapea,ieşi să-i găsească pe Cora şi pe şofer.Singurătatea-i dispăruse.

Casa lui Micah o surprinse nu numai ca stil,dar şi ca dimensiuni.Beth se aşteptase la un apartament tipic de oraş.Casa de cărămidă,înaltă,de două etaje,se afla,înconjurată de suficient spaţiu,în cartierul elegant şi liniştit.Se aşteptase la o mobilă modernă,utilitară.Decorul tradiţional care o întâmpină în fiecare cameră

era accentuat de antichităţi englezeşti şi picturi impresioniste,executate de artişti diferiţi.Singura încăpere ce părea uşor modernă era bucătăria,dar chiar şi aceasta fusese proiectată să semene cu o bucătărie de fermă americană,de demult,cu dulăpioare cu uşi de sticlă,pe perete,cu un raft pentru porţelanuri şi cu o masă lungă de lucru pe toată latura încăperii.În timp ce Micah trecu să verifice ferestrele şi celelalte,Beth se plimbă pe la parter.Când ajunse lângă ea,în spaţiul plin de geamuri,rezervat pentru micul dejun,ea clătină din cap,plină de surprindere.

-Ce este? o întrebă el.

-Nimic,răspunse ea,râzând.Doar că nu mi-am imaginat deloc că ar fi aşa.Trecu pe lângă masă şi ajunse la capătul camerei,unde erau aşezate la fereastră două fotolii somptuoase.Ocolind ficusul care ajungea până la tavan,se lăsă să cadă într-unul din fotolii şi-şi aruncă pantofii din picioare.

-Este...este aşa...Dădu nerăbdătoare din mână la neputinţa ei de a se exprima.

-Este frumos.Îi zâmbi şi duse mâna la comutator.Dintr-o mişcare,cufundă încăperea în întuneric.Aşteptă o clipă pentru a-şi putea adapta vederea la lumina naturală ce venea de la lună şi stele,apoi se îndreptă spre ea,rămânând în spatele fotoliului ei.

-Mama mea a cumpărat această casă,într-unul din momentele ei de *„întoarcere la origini”*.Când s-a plictisit de ea,am cumpărat-o eu.

-Unde este acum? Beth se răsuci în fotoliu,ca să-l privească,după care se ridică ajungând față în față cu el.Micah îi luă capul în mâini,trecându-şi degetele peste mătasea fină a părului,mângâindu-i pielea moale de la tâmple.

-Cu tatăl meu.Undeva unde e cald,presupun.Nu s-a împăcat niciodată cu frigul.

-Mie nu mi-e frig,murmură ea,închizând ochii.Şi de ce ai vrut casa asta,Micah? Ce te-a făcut s-o doreşti? Se sprijini cu bazinul de spateaza fotoliului şi începu să-şi maseze capul.

-Pentru că este confortabilă,cred.Şi pentru că îmi plac lucrurile vechi.Îmi dau o senzaţie a permanenţei.Când el îşi petrecu degetele pe după urechi,mângâindu-i pielea sensibilă dinspre ceafă,ea lăsă să-i scape un suspin uşor.

-Munca mea mă determină să fiu mult timp plecat şi de cele mai multe ori condiţiile de locuit sunt mizerabile.Îmi face plăcere să vin acasă,în această casă.

Ea îi prinse încheieturile în mâini.

-Eşti un om dur,se pare,Micah Blackthorne.

-Nu chiar aşa de dur,Beth.Fac ceea ce fac,pentru că trebuie.Îmi duc viaţa aşa, pentru că eu vreau.El se aplecă,până când faţa îi ajunse la nivelul el.Te mângâi pentru că nu pot altfel.Şi ne vom iubi,pentru că aşa stau lucrurile între noi.

-Eşti sigur de toate,şopti ea,apăsându-şi palma pe obrazul lui.
-Nu de toate,spuse el.Dar de asta,sunt.Locul tău este în îmbrăţişarea mea,în patul meu.În privirile ei se vedeau întrebări pe care el preferă să le ignore.Acum,nu era vremea lor.Poate mai târziu,socoti el,în timp ce degetele-i se încleştară în părul ei,trăgând-o spre el,până ce buzele li se întâlniră.Poate mai târziu va avea şi nişte răspunsuri.Până atunci,nu se va mai gândi decât la gura ei,ce gust dulce avea.Îi presă buzele şi le alintă până i se deschiseră.Pătrunse înăuntru,în blânda căutare,ce-l făcu aproape să-şi piardă capul,când ea-i răspunse unduitor.
Se retrase,respiră adânc şi începu iarăşi,hotărât să se menţină într-un ritm lent, voluptuos.Acum aveau tot timpul din lume.N-ar fi existat nici un motiv pe care să i-l dea drept scuză,dacă ar fi aruncat-o pe masă şi ar fi avut-o acum,dur şi rapid,aşa cum simţea,cu tot trupul.Nici o scuză,în afară de nevoia lui dureroasă de ea,nevoie ce-i întuneca minţile.Motivele pentru care trebuia să fie fin şi tandru erau capitale.Joaca lor drăgăstoasă de mai devreme,îl învăţase să fie atent cu Beth.Când o tatonase cu degetul în interior,fusese crispată,aproape de neimaginat pentru o femeie care născuse cu doar câteva luni înainte.Amintirea strânsorii nu numai că-l aţâţa,dar îl şi reţinea.Era o luptă interioară pentru stăpânirea situaţiei,despre care ştia că nu poate fi câştigată,decât dacă o va lăsa să-şi impună ritmul ei.Nu voia s-o rănească,mai ales că se ştia destul de mare şi ar fi putut să se întâmple aşa,dacă nu era atent.Fusese destul de traumatizată,de aceea era hotărât să facă dragoste în aşa fel încât să-i rămână în amintire altfel decât abuzurile din trecut.Era altceva acum şi avea destulă încredere în el, permiţându-şi să fie puţin aspru şi puţin dur,în felul în care să-i poată oferi plăcerea în locul durerii.Dar nu astăzi.Îşi presă gura pe a ei,înclinându-şi uşor capul ca să controleze apăsarea.Ea scoase un sunet profund şi mâinile care-l ţinuseră de încheieturi se prelinseră în sus,împletindu-i-se la ceafă.În pofida autocontrolului,sărutul deveni mai profund şi el începu să gâfâie precipitat,de parcă lumea se învârtea dezlănţuită,trăgându-l şi pe el în vârtej.
Îşi ridică brusc capul,văzându-i licărirea de dezamăgire din ochi.
-Nu mă privi aşa,dacă nu mă vrei acum,aici.Ea scoase un ţipăt de nemulţumire şi încercă să-i prindă din nou gura.Îi scăpă,doar printr-un noroc.
-Beth,încetează! Nu mai ştii prin ce am trezut azi? Sunt atât de aproape de a-mi pierde controlul,încât stau şi mă întreb,cum de nu te posed deja.Îl privi cu ochii înneguraţi de pasiune.
-Îmi dau seama că eşti necăjit că Sutton ţi-a,scăpat printre degete...
-La naiba cu Sutton! înjură el şi-şi lipi gura de a ei,ca să nu mai vorbească.Când o văzu clătinându-se de contactul îndelungat şi seducător al gurilor,o sprijini.

Controlul meu sau lipsa de control se datoreşte în întregime imaginii tale de astăzi după-amiază,când ai ajuns la culminaţie în braţele mele.Suspinelor tale şi încordării când te-am atins cu degetele.Cum ea începuse să respire convulsiv,îi puse o mână pe umăr şi o scutură cu blândeţe.
-Simt nevoia să intru în tine,Beth,dar eşti atât de al naibii de strâmtă...Clătină din cap,de parcă ar fi vrut să conteste necesitatea imperioasă pe care o simţea.
-Nu vreau să risc să te rănesc.
-Dacă nu faci dragoste cu mine,Micah,cred că am să mor.Râse uşor.Ştiu că nu e aşa,dar pe moment,asta simt.
-De ce? Deodată,el simţi nevoia să audă ce-i trece ei prin minte,să împrumute o formă de stăpânire senzaţiilor lui zbuciumate.Ea clipi de două ori,trecându-şi degetele tremurânde prin părul lui.
-Mi se pare că te doresc dintotdeauna.Te doream chiar şi atunci când eram atât de speriată de tine că abia mai puteam respira.În cele câteva zile care s-au scurs, am trecut prin infern,nu mă puteam suferi pentru că eram impresionată de tine, negam faptul că mă simţeam atrasă de tine,știind că era o minciună.Respiră adânc şi-şi lăsă mâinile să cadă pe fotoliu.Te doream şi în acelaşi timp te uram,pentru că îmi luaseşi singurul lucru,fam de care viaţa mea nu mai însemna nimic.El îi privi faţa,cu ochii mijiţi.
-Te mai temi că am să mă răzgândesc şi am să te despart de băiatul tău?
Scutură nerăbdătoare din cap.
-Acum,nu mai este vorba de Jeremy.Este vorba de mine şi de faptul că sunt speriată că n-am mai simţit în felul acesta niciodată în viaţa mea.
-Cât de speriată eşti? Vocea lui baritonală,aspră,avea o tentă metalică,dar Beth nu se lăsă intimidată de asta.Ajunsese până aici,nu mai era loc de întoarcere.Îşi îngropă degetele în speteaza fotoliului,în timp ce Micah îşi puse mâinile pe coapse privind-o fără să clipească.
-Sunt îngrozită.Îşi umezi buzele şi nu se cutremură când îi întâlni privirea licărind de mânie.Nu-şi dădea seama că a provocat-o,dar simţea că nu trebuie să se oprească,să nu mai spună ceea ce era de spus.
-Ţi-e frică de mine,Beth? Ea încuviinţă,apoi începu să vorbească repede,ca să nu-i stârnească şi mai mult furia.
-Simt pentru tine ceea ce n-am mai simţit niciodată.Mă îngrozeşte faptul că ai să ieşi din viaţa mea,înainte de a-mi da seama de ce este atât de important ca tu să rămâi.Mânia se preschimbă într-o blândă resemnare,pe care ea n-o mai pricepu deloc.O clipă,el îşi lăsă capul în jos,apoi când o privi din nou îşi dădu seama că toată confuzia care o mistuia se potrivea cu a lui.

-N-am avut niciodată de gând să te fac să-ţi fie frică de mine,spuse el calm.În nici un fel.Ridică o mână să alunge nesiguranţa de pe figura ei.N-am să te rănesc,mai ales dacă mă laşi să fiu atent cu tine.Am să te cruţ,cât pot eu mai bine.
-Ştiu,şopti ea.Din punct de vedere fizic,eşti prea stăpân pe tine,ca să acţionezi violent.Nu poţi fi ca Steven.Ura pe care o simţi Micah,când o auzi amintind despre cruzimea fostului ei soţ,fu lăsată deoparte când îşi dădu seama că ea n-a înţeles despre ce era vorba.Trecând cu degetele prin părul ei,îi ţinu capul în aşa fel,încât să nu poată să privească în lături.
-Nu vorbeam doar despre violenţă fizică,deşi Dumnezeu ştie că eşti îndreptăţită să te gândeşti doar la asta.Se lăsă în faţă şi-i mângâie buzele cu ale sale, îmbătându-se cu moliciunea lor incredibilă.Când își înălță capul,panica pe care-o zărise când pomenise de Steven dispăruse.
-Vreau să fiu mai mult decât un iubit pentru tine,Beth.Mult mai mult.
-Vrei? Încuviinţă din cap,apoi rămase fără respiraţie când o văzu că-i ridică mâna şi-i sărută încheieturile,îi atinse fin fiecare încheietură,pe rând,ca un fulg pe rană,de care el uitase deja de tot.
-Mi-a părut rău că m-am repezit să fug de tine,în noaptea aceea,murmură ea.
-Trebuia să te gândeşti la Jeremy.A fost singura ta şansă.
-Cred că am ştiut de la început că n-ai să-mi faci nimic rău.Ai făcut bine.Micah consideră că vorbiseră destul.Or să mai vorbească mai târziu,după ce se vor fi iubitde destule ori ca să-şi mai astâmpere foamea,dacă așa ceva era posibil.Mai târziu,când Jeremy n-ar mai fi constituit un centru de nelinişti.Mai târziu,îi va da toate motivele pentru care ea nu va dori să-şi împartă viaţa cu el,după care o va cere în căsătorie.Acum,însă,trebuia să facă dragoste,înainte să nu înnebunească de dorinţă.Se ridică în picioare,o cuprinse de talie şi o ridică pe speteaza fotoliului.Îi lăsă trupul să alunece în jos,până când ajunse să stea în vârful picioarelor,lipită cu moliciunea pântecului de bărbăţia lui tare.
-Simte-mă,Beth,murmură el,punându-şi mâinile mari în jurul şoldurilor ei şi apropiindu-i coapsele de el.Cred că sunt aşa din ziua când,în maşină,m-ai atins cu fundul pe mână.Gemu şi-i cuprinse fundul în mâini,îngropându-şi degetele în moliciunea formelor.
-Ce zici,iubito,facem dragoste aici? Luminile sunt stinse şi dincolo de ferestre nu mai este nimic,în afară de gard şi de un pâlc de copaci,deşi mă îndoiesc că mi-ar păsa şi dacă ar fi un stadion plin dincolo de ferestre.
Beth îşi petrecu braţele pe după ceafa lui,îndemnându-i gura să i-o prindă pe a ei.Îi simţea şi ultima coardă de rezistenţă întinzându-se până la limită,atunci

când îi mângâie spatele,ca apoi să-i cuprindă din nou rotunjimile.Se cufundă şi mai mult în sărut,atrăgând-o într-o vâltoare de dorinţă,nemaiîntâlnită până acum.Pieptul îi era turtit de netezimea musculoasă a torsului său şi în timp ce-şi apropia şoldurile de ale ei,dorinţa ei calmă,în care se complăcuse,încălzită,
deveni brusc arzătoare.O mai ţinu aşa încă o clipă,după care o ridică în braţe şi o luă în sus pe scări.
-Nu mai facem dragoste în faţa ferestrelor? îl întrebă.
-Am uitat de coastele tale.O sărută pe frunte,sărind peste două trepte deodată,ca să ajungă pe palier.O să-ţi fie mai uşor în pat.Şi în plus,după aceea,voi fi probabil prea slăbit ca să te mai car sus.Ea râse şi se ghemui la pieptul lui.
-Aş putea merge.
-Nu înainte ca să termin ce am de gând cu tine,murmură el,intrând cu paşi mari într-o cameră din capătul palierului.O puse jos,lângă pat,după care se îndreptă spre veioză şi o aprinse.Beth îl studia cum traversează încăperea şi trage draperiile.Când se aşeză pe o banchetă să-şi scoată ghetele,îşi plimbă privirea peste mobilierul scump de mahon.Sentimentele contradictorii care au hărţuit-o în ultimele zile prinseră din nou contur.Se simţea nervoasă la gândul a ceea ce avea să urmeze şi nerăbdătoare în acelaşi timp să înceapă.
-Beth.Se uită la el şi descoperi că se află deja foarte aproape şi că făcuse mult mai mult decât să-şi dea ghetele jos.Se dezbrăcase până la brâu şi pieptul i se dezvăluia vederii,gol,muşchii puternici şi întinşi erau acoperiţi de păr negru,
cârlionţat,ce se strângea în formă de săgeată,într-o linie îngustă,dispărând sub blugi.Întinse mâna să-i traseze cu degetul conturul liniei argintii a cicatricei ce mergea în jos din partea laterală a abdomenului.Muşchii se strânseră la atingerea ei şi când îşi ridică privirea spre el,văzu cum o studiază.Se înfiora când descifra intenţia bărbătească violentă,din priviri.
-Scoate-ţi blugii,Beth.Acum.Vocea-i avea o nuanţă guturală,care era extrem de excitantă.Îşi coborî mâinile pe sub pulover şi îşi desfăcu blugii,în timp ce Micah stătea cu mâinile în şolduri.Când ea începu să şi-i tragă în jos,el închise ochii şi respiră adânc.
-Grăbeşte-te,iubito,o îndemnă el,în timp ce-şi frângea mâinile,de parcă acest lucru îi aducea un pic de linişte.Te rog.Vorbele lui nu făcură decât s-o încurce,îi trebui şi mai mult timp decât ar fi fost normal pentru o asemenea treabă.Când ieşi în cele din urmă din blugi,aruncându-i într-o parte,îi tremurau mâinile şi inima îi bubuia destul de tare ca să fie auzită din districtul vecin.Când se îndreptă,îl văzu uitându-se direct spre marginea puloverului,care abia dacă ajungea să-i acopere partea de sus a coapselor.El nu schiţase nici un gest şi

atunci i se păru că e în pierdere.Aproape că-i era ruşine,dar nu asta o deranja, pentru că niciodată în viaţa ei nu simţise atât de bine,de împlinită.
-Acum dă-ţi jos şi chiloţeii,spuse el.Cum o văzu că ezită,adăugă: Doar dacă nu vrei să ţi-i prăpădeşti.Dacă mă laşi pe mine,sunt gata să ţi-i sfâşii.
Excitarea din glasul lui o lăsă fără respiraţie.Sufocându-se aproape,îşi băgă degetele pe sub ţesătura subţire de nylon,trăgându-i în jos şi scoţându-i de pe picioare.În momentul când atinseră podeaua,Micah părea la fel de sufocat ca şi ea.Atunci,veni spre ea,întinzând mâna spre marginea puloverului.
Nu pot să mă hotărăsc dacă să mă grăbesc sau nu,mormăi el,cu glas gros, seducător,începând să tragă în sus de împletitura moale.În orice caz,cred că avem vreme.Puloverul alunecă uşor peste cămăşuţa,scăpând peste pieptul mângâiat în trecere cu încheieturile mâinilor.
Beth nu-şi putu reţine ţipătul scurt ce părea că se născuse din chiar centrul fiinţei sale,la fel cum el nu-şi putu ascunde zâmbetul de apreciere pur masculină,la reacţia ei.Îşi ridică braţele,când el i-o ceru,apoi îşi dădu părul la o parte din ochi,după ce el îi scosese nu numai puloverul,dar şi cămăşuţa.I le aruncase undeva,după care îşi desfăcu cureaua.Beth stătea complet nemişcată,în timp ce el îşi descheia blugii,trăgând în jos de fermoar.Micah era conştient de respiraţia ei precipitată,un ecou al propriei lui dorinţe.Aşa spera.Nu mai urmau alte gesturi preliminarii,nu mai eră timp de ele.Va fi blând cu ea,dar,mai întâi trebuia să intre în strânsoarea dintre coapse până nu înnebunea.
Îşi scutură blugii de pe şolduri,aruncându-i din picioare şi se întinse pe lângă ea să dea la o parte cuvertura satinată de pe pat.O înghesui spre pat,fără să o mângâie,până ajunse să-şi piardă echilibrul şi să cadă pe spate.Când se lăsă şi el jos,simţi cum îi creşte fierbinţeala dintre picioare şi-şi petrecu braţul pe după talia ei,ca s-o aducă cu totul deasupra patului.Sfârcurile îi atingeau pieptul şi ca să-şi păstreze cât de cât o urmă din controlul pierdut,se sprijini cu fruntea pe umărul ei.Îi veni să explodeze,când ea-şi trecu mâinile mătăsoase pe spatele lui.Îşi înălţă capul şi-i cuprinse încheieturile,ţinându-i-le strâns deasupra capului
La acest gest de agresivitate,ea se zbătu şi atunci îşi recuceri poziţia punându-şi coapsa grea,peste picioarele ei neliniştite.
-Stai cuminte,şuieră el,mângâind-o cu mâna liberă peste şolduri,până spre cutele moi dintre coapse.Ea se zvârcoli dedesubt,dar el nu-şi retrase mâna,până când degetele nu atinseră dovada umedă a dorinţei de plăcere.Asta a vrut să afle.Îşi împinse un genunchi între picioarele ei,făcându-şi loc pentru şolduri.
Prinzându-i privirea,el se lăsă mai jos,pentru o poziţie mai bună a corpului.
-S-ar putea să te doară,spuse el.

-Am mai făcut-o şi înainte,îi răspunse ea,cu un zâmbet şăgalnic.
El se posomorî,dar necazul era doar al lui,pentru că nu reuşise să intre de prima oară.Se aplecă şi-i prinse gura într-un sărut adânc,arzător.Apoi,îi dădu drumul din încheieturi şi-i prinse mâinile de o parte şi de alta a feţei,împletindu-şi degetete cu ale ei,în timp ce începu să o pătrundă.Îşi lipi ochii de privirile ei,dorindu-şi să rămână cu ochii deschişi,ca să afle exact ceea ce simţea.Dacă ar fi fost durere,s-ar fi retras pentru un timp şi ar fi stârnit-o să-l dorească atât de mult,încât să nu mai conteze deloc nici un fel de durere,de moment.
Strânsoarea ei minunată îi aduse broboane de transpiraţie pe faţă,având de luptat cu necesitatea imperioasă de a se vârî înăuntru cu totul,ca să termine cu asta.
Ea se arcui sub el,atunci mai împinse,spunându-i cuvinte de laudă şi încurajare dintr-o singură suflare,neîntreruptă.Ea se simţea ca un val de mătase lichidă şi fierbinte în jurul lui şi vorbele pe care i le spunea o îndemnau să se înfrupte din el,să-l ia tot.Îi apucă coapsa şi i-o ridică în sus spre talie.Atunci,ea îşi înfăşură şi celălalt picior în jurul lui,ca apoi,pe neaşteptate,să realizeze că a intrat în ea,complet.Pentru prima oară,după un timp foarte lung,era conştient că trage adânc aer în piept şi începu să-i mângâie fruntea acoperită de părul umed.
Acum,putem să trecem şi la preliminarii,spuse el,aplecându-se să-i guste sânii.
Dacă înainte,.Beth se desfătase în fierbinţeala leneşă a seducţiei lui,acum ajunsese să ardă.Micah o mângâia cu mâinile,cu gura,cu trupul,descoperindu-i pe rând fiecare locşor sensibil de pe corp,învățând-o cu altele noi.Se vârî în ea de câteva ori,apoi despărţindu-se o încercă cu gura,până ajunse să-i strige numele,să-l roage să se oprească,să-l roage să continue.Atunci o cotropi din nou, umplând-o cu nevoia lui imperioasă,împingând-o până la hotarul nebuniei,cu pătrunderile lui lente,ritmice.O adusese la capătul răbdării cu aşteptarea,cu dorinţa.Atunci îşi puse limba pe broboana de sudoare de pe spatele lui,îi mângâie cu palmele muşchii netezi de pe spate şi îi prinse fundul ferm între degete.Şi toate acestea,în loc să-l facă să se precipite,îi stârniră râsul şi îl făcură s-o sărute mai tare şi mai profund,venindu-i în întâmpinare cu limba spre a ei,în acelaşi ritm lent,ca şi trupurile lor.Când îşi desprinse gura,ea ajunse să tremure,
să plângă,să se sufoce,toate astea aducând zâmbetul pe faţa lui.
-Am intuit că o să fie pustiitor cu tine,murmură el,aplecându-se să o apuce de ureche.Am bănuit cum va fi şi totuşi nu mi-am dat seama pe de-a întregul.Crezi că ne-am putea descurca s-o facem des?
-Mm....Fu tot ce mai avu putere să pronunţe,dar nu mai conta.Licărirea de umor i se şterse din ochi,privirea devenindu-i întunecată şi înfometată când începu să se vâre în ea mai tare şi mai repede,până când ea nu mai ştiu nimic altceva,decât

că lumea se cutremură cu ei.Ritmul dezlănţuirii lui îi purtă peste prăpastia pe care el o căutase,evitând-o în acelaşi timp.Ajunseseră la o explozie de lumină şi de senzaţii,completată de strigătul împlinirii lui şi de ţipătul ei de bucurie.
În cele din urmă,când ea se ghemui în braţele lui,înainte de acele clipe somnoroase,Beth auzi și altceva.Erau vorbe de dragoste,de aceea socoti că adormise deja şi visa.

În timpul nopţii,Micah se întinse după ea şi felul în care se apropie de el,fără ezitare,îl umplu de o satisfacţie cum nu o mai făcuse nimeni până acum.Apoi făcu dragoste încet,nu intră înăuntrul el până nu-l imploră s-o facă şi doar atunci o pătrunse,deoarece îşi pierdea controlul.După aceea,rămase să doarmă în braţele lui,cu fundul împins spre şalele lui şi cu sânii odihnindu-i-se pe mâna lui.Nu mai dormise niciodată cu o femeie,nu în felul acesta...şi niciodată nu şi-a dorit s-o aibă aproape când urma să se trezească.Mai înainte,dacă rămăsese la el vreo femeie,s-a întâmplat numai pentru că fusese prea obosit sau îi fusese lene s-o ducă acasă.Acum realiza că nu va mai putea dormi,fără s-o ţină în braţe.
Pe neaşteptate,Beth făcea parte din viaţa sa,mai degrabă decât putuse el să prevadă.Închise ochii şi îşi imagină cum o să-i placă ei Denverul,de asta era sigur,că nu voia să se mute.Şi totuşi ar putea.Dacă i-ar cere-o,ar merge oriunde cu ea.Şi cu Jeremy.Are un fiu.Deschise ochii,zâmbind în întuneric.O să fie tată.Palma-i alunecă peste pântecul plat şi tare a lui Beth,întrebându-se cât va dura până va veni un alt copil,care să-i ţină de urât lui Jeremy.Mai era o singură problemă în legătură cu imaginea făurită de Micah asupra fericirii familiale: Beth.Nu putea să-şi permită să-şi închipuie că ea va accepta să se mărite doar pentru că se potrivea cu ceea ce-şi dorea el.
Va trebui s-o facă să-şi dorească şi ea.

CAPITOLUL 14

Beth se pomeni că era singură când se trezi din somn.Întorcându-se pe o parte, trecu cu mâna peste locul unde dormise Micah,dându-şi seama că se sculase deja de câtva timp.Nu se mai simțea nici urmă din căldura lui,în aşternut.Trăgând cu ochiul la ceasul electronic de lângă pat,realiză că dormise aproape toată dimineaţa.
-Nici nu-i de mirare că a plecat,murmură ea,privind spre draperiile care opreau lumina zilei.Se lăsă pe spate,închizând din ochi şi întinzându-se,ca pentru a verifica condiţia în care i se afla trupul.Îi trecuse aproape de tot durerea de la coaste,în schimb apăruse altceva,nou,o amorţeală neobişnuită a muşchilor de la

baza coapselor,ca urmare a activităţilor de azi-noapte.O năpădiră amintirile,cum s-au iubit şi i se tăie respiraţia la scenele ce i se perindau prin minte.
Fusese atât de blând şi impetuos şi atât de generos în senzualitatea lui,încât se trezise reacţionând de fiecare dată de parcă ar fi fost prima oară.Orele lungi şi întunecate fuseseră pline de noi descoperiri şi bucurii.Şi de o nouă satisfacţie de fiecare dată,constatând că atât de prezentul autocontrol al lui Micah se subţia şi se destrăma la intensitatea unirii dintre ei.Îşi simţea trupul gata să reacţioneze din nou la imaginile actului lui de dragoste şi se înfiora,deşi era învelită.
-Dacă te gândeşti la ceea ce cred eu,nu mai ai nevoie de micul dejun.
Deschise ochii la auzul vocii bărbăteşti,uşor răguşite şi-l văzu pe Micah privind-o din cadrul uşii.
-Cum de ştii tu,la ce mă gândesc? întrebă ea,ţinându-şi respiraţia când el îşi trecu palma peste partea din faţă a blugilor.Când îşi duse mâna spre centură,ca să-şi sprijine degetul de gaica de la curea,nu putu să treacă cu vederea umflătura care întindea materialul blugilor.El îşi drese glasul,sprijinindu-se cu umărul de cadrul uşii,fără s-o scape din ochi.
-Ştiu,Beth.Suntem prea la unison,ca să nu văd ceea ce este evident.Fierbinţeala ce o inundă nu era decât o dovadă a reacţiei sale neobişnuite faţă de el.Îşi încleşta mâna în cearceaful de deasupra şi trase adânc aer în piept,respirând lung ca într-o încercare de a nu lua în seamă dorinţa care-i cuprinsese sufletul.
Dar era degeaba.Clătinând din cap în faţa slăbiciunii sale,dădu cu picioarele, cearceaful la o parte.
-Micul dejun poate să mai aştepte.Eu însă,nu mai pot.
Privirea lui Micah se întunecă.Veni spre ea,descheindu-şi din mers fermoarul de la blugi.Cu pantalonii desfăcuţi,se lăsă peste ea,să-i despartă coapsele şi îngenunche.Se lăsă în jos,pătrunzând-o,nedezlipindu-şi privirea-i arzătoare,de pe faţa ei.Beth se arcui surprinsă de intrarea lui neaşteptată,apoi îşi ridică picioarele să-l înfăşoare,în jurul taliei,simţind că-l dorea mai mult,îl dorea tot.
Făcură dragoste dur şi rapid,aşa cum îşi dorise Micah noaptea.Excitarea şi fierbinţeala o copleşiseră şi pe ea,alungându-i gândurile.Cum se termină,Micah rămase o clipă nemişcat deasupra,apoi bâiguind ceva despre coaste,se rostogoli pe spate,luând-o cald şi grijuliu în braţe.Beth se ghemui la pieptul lui larg, conştientă fiind că niciodată nu va mai găsi pacea pe care o descoperise alături de Micah.Pacea fericirii.

Când Beth coborî în bucătărie,îmbrăcată în aceleaşi haine ca în ziua precedentă, Micah era deja la telefon.Se uită la ea şi-i trimise un surâs,cuprinzând dintr-o

privire expresia de împlinire deplină,ce-i era întipărită pe faţă,lucru pe care ştia şi ea că nu-l poate ascunde.În timp ce el încheia convorbirea,ea stătea ezitând în picioare,după care se îndreptă spre capătul mesei,-unde cafetiera plină pe jumătate umplea aerul cu aroma cerească a cafelei proaspăt preparate.Luă o ceaşcă din raful de sub dulăpior şi o umplu,în-dreptându-se cu ea spre masa de servit micul dejun.Stând în faţa geamului de sticlă,încerca să-şi imagineze ce fel de tufe şi flori se ascundeau amorţite sub stratul de zăpadă ce acoperea curtea din spate,atunci îl auzi pe Micah trântind telefonul în furcă.Se întoarse,când intră în cameră şi abia putu să-şi controleze tresărirea nervoasă pe care i-o provocase expresia lui de furie.Reminiscenţele emoţionale,după traiul alături de un bărbat care nu se putea controla la mânie,nu puteau fi şterse într-o singură zi.Era uşor să accepte în mod logic faptul că Micah nu ar fi în stare să-i facă vreun rău; dar avea nevoie de mai mult timp,ca să-şi controleze reacţiile emoţionale la mânie şi teamă.Încercă să zâmbească şi el traversă camera,venind spre ea.Înclinându-şi capul,bău din ceaşca ei,fără să i-o ia din mână.Când îi căută privirea,mânia i se dusese,dar nu era uitată.

-Tocmai am vorbit cu Robertson.Eseş la Albuquerque şi este aproape gata să dea piept cu Corbett.Micah aşteptă ca ea să-l privească,după care continuă: Are,însă,o mică problemă.Se pare că nimeni nu ştie unde este Corbett.

-Steven a dispărut? încruntă neliniştită din sprâncene.Atunci el îi mângâie părul lung strălucitor,lăsând-o să digere ştirea.

-Poate exista o explicaţie destul de simplă,continuă Micah,cum ar fi cea potrivit căreia este foarte posibil să stea la vreo femeie.Sau poate a prins de veste de ceea ce-i pregătim.O studie pe Beth,aşteptându-se să vadă semne de panică,dar nu erau şi nu ştia dacă să fie mândru că învăţase să se controleze în ultimele zile,sau să fie supărat din cauza asta.Îi luă mâna într-a sa,apoi continuă să facă speculaţii: Dacă Corbett îşi imaginează că îl căutăm,s-ar putea hotărî să se dea la fund,până când lucrurile reintră sub control.Se uită la el cu o înţelegere care-l întoarse pe dos.Ştia că-şi dădea seama de existenţa unei alte variante,care se potrivea cu caracterul lui Corbett.

-Singurul mod prin care poate avea lucrurile sub control este să ne împiedice pe noi,spuse ea au calm,după care-şi înfipse unghiile în palma lui,semn că o copleşise teama.Jeremy...

-Jeremy este la loc sigur,spuse el cu fermitate,petrecându-şi un braţ pe după umerii ei,ca s-o tragă mai aproape.Cora este sora unuia dintre oamenii mei şi casa unde stau ei aparţine unuia dintre prietenii mamei ei.Nu se poate să fie descoperiţi.

Chiar şi aşa fiind,lăsase doi oameni cu Cora şi cu Jeremy,tocmai ca să fie mai în siguranţă.Îl preocupa reacţia de uşurare a lui Beth,clătinând din cap în faţa totalei ei încrederi.Era uimitor cum odată ce trecuse de la frică la încredere,ea nu se mai îndoia de el câtuşi de puţin.Atunci sună telefonul şi el o lăsă cu strângere de inimă,ca să răspundă.Când se înapoie,fu foarte grijuliu ca să-şi ascundă neliniştea din priviri.
-Era de la birou.Sutton a ieşit pe cauţiune şi a dispărut.Cel pe care l-am lăsat la Durango presupune că el a ieşit în timpul serii,din închisoare.Punându-şi mâinile pe umerii ei,îi simţi înfiorarea care o cuprinsese.
-Cum de l-au lăsat să scape? întrebă Beth.Credeam că să tragi în cineva sau fie chiar şi într-o maşină merită mai mult decât doar câteva ore dincolo de gratii.
Gândindu-se la implicaţii,îşi simţi inima bătându-i tot mai tare.Jeremy era încă în pericol,cel puţin atâta vreme cât Alan se pregătea să-l desfiinţeze pe fostul ei soţ.La fel şi Micah,pentru că Sutton avea destule motive să vină după el.
Micah scutură din cap.
-Din ceea ce putem noi să presupunem,Sutton a folosit singurul telefon la care avea dreptul ca să dea de Corbett şi să-l determine să-şi folosească toată influenţa pe care o avea ca să-l scoată cât mai repede,de acolo.Ridică din umeri, apoi îşi băgă mâinile în buzunare.Ăsta este unui din subterfugiile legii,din care cauză am renunţat eu.
-Asta înseamnă că ai să pleci în urmărirea lui?
-Nu încă.Privirile-i rătăciră peste mantia de zăpadă ce acoperea grădina,după care se întoarseră la ea.Voi avea grjiă de Sutton,după ce tu şi Jeremy veţi fi în siguranţă.Nu înainte.Ea-şi ridică mâna spre obrazul lui,dar el i-o tntâmpină cu buzele.
-Îmi pare rău pentru micul dejun,murmură el.
-Mie,nu.Râse.Se gândise la viitor,nu la trecut.
-Vorbeam despre micul dejun pe care nu-l mai putem lua,pentru că nu mai avem timp,iubito.
-De ce?
-Pentru că trebuie să ieşim de aici.Există toate motivele să presupunem că Sutton ştie unde locuiesc,aşa că ar fi o prostie să rămânem aici.Dacă Beth n-ar fi fost aici,nu ar mai fi vorbit aşa,l-ar fi aşteptat aici pe Sutton,n-ar fi plecat,nu l-ar fi evitat.Deşi întârzierea în reglarea conturilor dintre ei îl irita pe Micah,nu avea de gând să rişte s-o prindă pe Beth la mijloc.Se opri din mângâierea dulce şi făcu un pas înapoi.
-Mă duc sus să aduc lucrurile,până-ţi termini cafeaua.Când noi vom fi gata,

probabil că vor ajunge aici şi Peters şi Bolton,ca să ne ia.Beth se uită după Micah,cum sare mai multe trepte,până ieşi din vedere.După ce-şi recupera pantofii de acolo unde-i lăsase cu o seară în urmă şi-i puse şi se cufundă într-un fotoliu de lângă masă.Închise ochii,strângându-i tare ca să alunge imaginea ce i se întipărise clar,cu Micah nepăsător în faţa armei lui Sutton,acolo în parcarea din spatele benzinăriei.Atunci realizase că e un bărbat deosebit,unul ale cărui temeri nu puteau fi mânuite de alţii,ca să profite de ele.
Singura dată când a văzut că i se clatină controlul său de fier a fost azi-noapte şi chiar atunci a simţit că exista ceva intuitiv în felul lui de a face dragoste,ceva ce o proteja,indiferent cât de sălbatică sau de lacomă devenea pasiunea lui.Atunci realiză că pentru Micah controlul însemna cel mai important lucru.Tot ce hotăra ducea la îndeplinire.Ceea ce nu voia să facă nu făcea.
Oare ce a ales să facă cu ea? se întreba acum,dorindu-şi ca măcar pentru o clipă,să-şi piardă controlul şi să dea ascultare visurilor născute în sufletul ei...aceleaşi visuri ca şi cel în care l-a auzit şoptindu-i vorbe de dragoste.
Afară se auzi un sunet scrâșnit,mai deosebit şi când se uită într-acolo,tot ceea ce mai putu să vadă fură picioarele negre de fier ale unui scaun zdrobind geamul.
Ţipă după Micah şi în încerarea ei de a se da la o parte,dădu peste fotoliu.
Reacţia ei fu prea târzie.O atinse un picior al scaunului aruncat pe geam,
trântind-o jos.În cădere,fu însoţită de cioburi de sticlă,care păreau că plutesc în aer şi se juli la şold,de colţul mesei.Îşi ridică mâinile ca să-şi apere capul de scaunul greu care-i căzuse pe umeri.Încă mai cădeau cioburi de sticlă,când se uită în sus şi-l văzu pe Sutton aplecându-se peste ea,apucând-o de braţ şi trăgând-o în sus cu o expresie impasibilă.Se zbătu şi-l strigă din nou pe Micah.
După care tăcu,dându-şi seama într-o sclipire de luciditate că Micah nu o putea ajuta fără să se expună armei fioroase pe care Sutton o ţinea îndreptată spre fruntea ei.Senzaţia rece a ţevii avu asupra ei o impresie mai puternică decât orice vorbă i-ar fi spus Sutton.Rămase complet nemişcată,încercând să se gân-dească la un mod de a scăpa.Atunci privirile-i prinseră imaginea omului care intra prin spărtura deschisă în spatele lui Sutton.În stomac i se puse un nod rece şi tare,realizând că temerile de până acum însemnaseră mai nimic faţă de ceea ce simţea în acest moment.Steven o privea cu ochi atât de întunecaţi şi de furioşi,că aproape-i pierise orice culoare din ei.Rămase fără respiraţie,când acesta trecând pe lingă Sutton,îi înşfacă un pumn de păr şi o trase spre el întărindu-şi strânsoarea,când o apucă zdravăn de braţ.Durerea o făcu să scoată un ţipăt,dar consideră că e mai bine să nu se smucească,ca să nu o rănească mai tare.Nu avea ce să facă,decât să stea pasivă şi închise ochii,ca să nu mai vadă ura din privirile

lui Steven; tocmai atunci,simţi că Sutton se întoarce.Dacă nu se va zbate,poate că o să se calmeze şi o să se întoarcă la băutura lui,cea care-i dădea îndrăzeala.
Beth tocmai încerca să revină la litania familiară despre ce să facă şi ce să nu facă,litanie pe care o învăţase în cele câteva săptămâni ale mariajului lor scurt,când auzi un alt glas.O voce cunoscută,care nu era nici ameninţătoare,nici furioasa.O voce atât de complet controlată că o smulse din lupta cu coşmarurile trecutului.Deşi nu desluşi ce a spus,se linişti la auzul tonului jos al vocii lui Micah.Se răsuci din strânsoarea brutală a lui Steven şi se uită pe lângă Sutton,
spre Micah care stătea în cadrul uşii,cu mâinile goale,lăsate în jos pe lângă corp.
Dacă nu l-ar fi cunoscut destul de bine,ar fi socotit că arăta complet relaxat,aşa cum cuprindea cu privirea totul,începând de la gaura imensă din fereastră,până la arma în-dreptată spre el.Dacă nu l-ar fi cunoscut aşa de bine,s-ar fi întrebat dacă el realiza ce se întâmplă.Respiră adânc de câteva ori,nutrind speranţa că-şi va menţine faimosul lui control,pentru că dacă şi l-ar fi pierdut,lucrurile puteau lua o întorsătură urâtă.Când mai vorbi,ea putu să-l înţeleagă.
-Ce vrei,Sutton? Presupun că te gândeşti să negociezi ceva.Sutton încuviinţă din cap.
-Nu există decât un singur târg de făcut,Blackthorne.Dă-ne copilul şi te las în viaţă.
-Şi femeia? întrebă Micah cu un glas rece,fără inflexiuni.Beth îşi muşcă limba ca să nu protesteze că se vorbea de ea ca despre o bucată de carne.Micah controla situaţia pe munchie şi chiar dacă Sutton şi Steven erau prea proşti ca să-şi dea seama de asta,orice amestec din partea ei ar fi făcut ca balanţa să se încline spre partea potrivnică.Sutton ridică din umeri.Mâna din părul ei se răsuci şi trebui să strângă din dinţi,ca să nu reacţioneze.Tot ce avea de făcut era să se stăpânească să nu protesteze,mai ales când îl auzi pe Steven vorbind.
-Copilul merge cu mine,Blackthorne.Poţi să o ai pe soţia mea,după ce o să termin cu ea,dacă o să mai vrei să ai ce mai rămâne.Micah îşi păstra privirile aţintite asupra lui Sutton.Îl scosese deja din socoteală pe Steven,considerându-l o ameninţare primitivă,deoarece părea că nu are nici o armă.Ştiind că Sutton ar fi tras chiar şi dacă i s-ar fi părut că respiră ciudat,rămase cu mâinile la vedere şi cu înfăţişarea relaxată.
-Dacă mă împuşti,pierzi copilul,spuse el în liniştea plină de tensiune.Ea nu ştie unde se află acesta.Sutton nu-şi luă ochii de la Micah.
-Întreabă-ţi nevasta dacă e adevărat,Corbett.Corbett îşi răsuci mâna în părul lui Beth,până când se putu vedea de la Micah cum pielea de pe partea de sus a frunţii se albeşte din cauza strânsorii.Era cel mai greu test de autocontrol,din

viaţa lui,dar el se făcu că nu observă şi nu reacţiona când Corbett o sili pe Beth se îngenuncheze şi repeta întrebarea lui Sutton.
-Nu ştiu,strigă ea şi mai ţipă o dată,când Corbett îi spuse că încetează strânsoarea,doar dacă vorbeşte.Fiind complet satisfăcut,o trase în sus,repunând-o pe picioare şi-i spuse lui Sutton că o crede.Cât despre Micah,socoti că,Corbett tocmai îşi semnase sentinţa la moarte,lucru ce nu lăsă să se vadă mai mult decât o bătaie de pleoape în faţa brutalităţii.Îşi strânse puţin degetele şi aşteptă să numere până la trei.După aceasta,îl zări pe Peters pregătit să intre prin spărtura ferestrei şi presupuse că umbra pe care o prinse cu coada ochiului,nu era altcineva decât Bolton.Ştiuse că în clipa când va semnaliza,Bolton va ocoli,
venind în spatele lui,va sări asupra lui Sutton,în timp ce Peters ar fi sărit pe Corbett.Singurul lucru de care nu era sigur Micah,era felul cum va reacţiona Beth.Spera să aibă destulă minte să se lase jos şi să rămână acolo,în acelaşi timp ştia la fel de bine că nu putea miza pe o asemenea reacţie raţională.Chiar dacă nu se uita drept la ea,îşi putea imagina furia ei faţă de felul cum fusese tratată de Corbett.Micah consideră că era de datoria lui să se asigure că ea o să se lase în jos,chiar dacă n-o să-i placă felul în care avea s-o silească.Trăgând adânc aer în piept,ca într-un fel de suspin de resemnare,privi dincolo de Sutton şi făcu semn cu capul.Nu se aşteptase ca Sutton să vadă gestul,dar faptul că i-a distras atenţia îi servi de minune scopului,deoarece Bolton zbură dincolo de colţ,ghemuindu-se şi trase în acelaşi timp,Peters se repezi spre Corbett.Micah sări într-o parte în clipa în care îl simţi pe Bolton deplasându-se,ca să iasă din bătaia armei lui Sutton şi să se îndrepte spre Beth.Dar ajunse prea târziu.La fel şi Peters.
Era clar că Beth avea planurile ei.Înainte ca Micah să aibă timp să ajungă la ea,îl surprinse pe Corbett,pe la spate,cu un şut în fluierul piciorului,urmat de un cot aplicat în burtă,în clipa când îi dăduse drumul la păr.Micah nu mai aşteptă să vadă dacă-l scoate complet din circulaţie.Se repezi spre ea,contând pe Peters ca să termine treaba cu Corbett.Protejând-o cât mai mult posibil,o trase cu sine,
rostogolindu-se mai departe de câmpul de acţiune.Abia atunci apucă să-l vadă pe Sutton aplecat înainte,ţinându-se de genunchi,în cădere..Se terminase,dar tot nu era gata.Corbett mai era în viaţă,doar dacă Peters nu-l lovise prea tare.Sau Beth.Trebuia să discute cu ea în legătură cu libertatea pe care şi-o luase să acţioneze.Apoi o va mai învăţa şi alte figuri,s-ar putea să aibă o dată nevoie de ele.Nu strică niciodată să fii pregătit.O privire rapidă aruncată peste umăr îl încredinţa că totul era curat şi în ordine,aşa cum se aştepta.Bolton îi punea cătuşe lui Sutton,în ciuda faptului că acesta părea scos din circuit.Împuşcătura de la genunchi era suficientă ca să-l facă inofensiv,dar Micah aprecie precauţia

lui Bolton.Apoi privirea i se mută asupra lui Peters,care se aplecase peste Corbett,ca să-i simtă pulsul de după ureche.Peters îi prinse privirea şi ridică din umeri.
-Cred că nici unul din noi nu l-am lovit prea tare.
-Presupun că o să-şi revină în vreo două ore,spuse Micah,ezitând între dorinţa de a-l şti mort şi cea de a-l şti viu,ca să poată să-l omoare cu mâna lui.
-Poate,până atunci,mă voi hotărî ce să fac cu el.Scoțându-şi-i din minte pe cei doi,pe Corbett şi pe Sutton,Micah se dădu la o parte de pe Beth,ca să-i dea posibilitatea să respire,în timp ce o să-i controleze rănile.Tremura atât de tare
că-i era imposibil să-şi facă o idee clară,dar procedă cu atenţie,îngânând cuvinte liniştitoare,în timp ce-i examina fiecare părticică a corpului.Descoperi câteva locuri dureroase,care probabil că se vor învineţi curând şi o zgârietură urâtă pe antebraţ,de câteva ori însă primi răspunsurile prin gesturi de negaţie,când o întrebă despre alte răni.Trecu cu mâna peste obrazul ei,până la locul în care-i intrase în piele un ciob de sticlă.Rana sângera,dar era minoră,aşa că-şi scoase batista curată din buzunar şi i-o lipi de faţă.Asigurat că nu fusese prea tare rănită,Micah lăsă să-i scape un suspin de uşurare,apoi o acoperi cu trupul său,ca pentru a-i prelua frisoanele,încercă să nu se lase greu,dar când îl îmbrăţişa,nu mai rezistă.Avea nevoie să-i simtă trupul,tot aşa de mult sau poate mai mult decât avea ea nevoie să i-l simtă pe al lui.Îi şopti şi alte cuvinte liniştitoare,
murmurându-i vorbe fără şir,aşteptând să treacă timpul necesar,ca nervii ei să se liniştească.Reacţia ei era perfect normală,dar socoti că nu era cazul să i-o spună.Probabil că ar fi dat în el.Se terminase totul şi nu mai avea de ce să facă pe curajoasa.Îi spuse şi asta,în timp ce-i mângâia blând părul de deasupra frunţii,amintindu-şi cât de dureroasă trebuie că-i era pielea capului.
-Cred că i-am auzit pocnetul femurului lui Corbett,murmură el atât de aproape de buze,încât nu se putu abţine să nu-i fure un sărut uşor.Să-mi aminteşti să nu-ţi stau prin preajmă,prima oară când ai să te înfurii pe mine.Îşi înălţă capul de jos şi se uită peste umărul lui.Capul îi căzu înapoi pe covor şi când se uită la el avea privirea clară şi strălucitoare.i
-Blackthorne,la fel ca şi tine,am şi eu un oarecare control asupra reacţiilor mele.
-Cred că i-ai rupt piciorul.
-Asta am şi vrut.Micah zâmbi.
-Păi,tocmai asta mă îngrijorează.Batista îi alunecă de pe obraz şi el i-o prinse tamponându-i rana încă o dată,după care o dădu la o parte,deoarece sângerarea i se oprise.
-De unde a apărut cavaleria? El surâse.

-Probabil că au observat ceva în neregulă,prin faţa casei.L-am văzut pe Bolton furişându-se pe la intrare,când am coborât pe scări.Nu-i mai spuse cât de repede a venit din dormitor.Ţipetele ei l-au pus pe jăratec,umplându-l de furie şi de adrenalină; niciodată în viaţa lui nu se mişcase mai repede.Ea oftă şi lui Micah îi trecu prin minte că dacă n-ar fi fost boarea rece,care intra prin fereastra spartă,nu i-ar fi păsat să rămână« chiar acolo,unde se aflau.Beth părea să gândească acelaşi lucru,numai că o văzu privind neliniştită spre Corbett şi înţelese că sosise momentul să se mişte de acolo.Se ridică,ajutând-o şi pe ea,având mare grijă să nu-i atingă braţul rănit.Îl auzi pe Bolton vorbind la telefonul din bucătărie,în timp ce Peters aranja la loc mobila.Încercă s-o conducă spre ieşirea din cameră, rămânând între ea şi cei doi bărbaţi în stare de inconştienţă.
Beth se strecură pe sub braţul lui Micah,ocolindu-l ca să poată vedea totul.
Steven zăcea inconştient în mijlocul cioburilor împrăştiate pe jos.Pe faţa lui era întipărită o expresie de surprindere,aproape inofensivă,dar zvâcnetul sever pe care-l simţea sub pielea capului,o făcu să-şi aducă bine aminte de înclinaţia lui spre violenţă.Uitându-se la Micah,îl văzu cum o studiază.
-Ce ai de gând să faci cu el? întrebă.
-Ce-ai vrea să-i fac?
-Dacă mă iau după primul impuls,l-aş trimite împreună cu Sutton în ţărişoara aceea mică din America de Sud,despre care mi-ai povestit şi aş mitui pe cineva să-i ţină în aceeaşi celulă vreo doisprezece ani,sau aşa ceva.El păru interesat.
-Asta se poate aranja.Uşurinţa cu care-i acceptase propunerea îi reaminti lui Beth că Micah era omul care-şi făcea singur regulile.Oftă şi scutură din cap, gândindu-se că,deşi îi surâdea gândul răzbunării,nu era la fel de sigură că ar fi judecat la fel tot restul vieţii.
-Cred că mai întâi vreau să termin cu ceea ce am început,spuse ea cu glas scăzut.
-Adică? întrebă el,ridicând din sprâncene.Îşi încrucişa braţele la piept,având grijă să nu se strâmbe la atingerea dureroasă a puloverului peste zgârietura de pe braţ.
-Îl vreau înapoi pe Jeremy.În mod legal.Vreau să-l las pe Alan să-şi continue treaba începută,în aşa fel încât atunci când mă voi trezi dimineaţa,peste o lună sau peste un an,de acum încolo,să ştiu că Steven nu mai poate face nimic,prin care să-mi ia copilul.Se aşternu o tăcere lungă,în care Micah se uită la ea,fără să dea nici un semn,prin care ea să aibă cât de cât o idee despre ceea ce-i trecea prin minte.Când îi vorbi,în cele din urmă,detecta mai mult decât o tentă de exasperare în glasul lui.
-Şi ce anume l-ar putea împiedica să nu te urmărească din nou?

Dacă te rezumi la ceea ce poate face Alan,cel mai bun lucru la care poţi spera este să obţii o soluţie legală,care funcţionează doar la oamenii cu ţinută morală.
Corbett nu pare să aibă aşa ceva.Gesticula înfuriat,arătând spre fereastra spartă.
-Chiar dacă îi dăm în judecată pe cei doi,maximum ce pot lua sunt câţiva ani de închisoare pentru atac armat şi pătrundere prin efracţie.Vor ieşi şi-ţi vor da târcoale,chiar înainte ca Jeremy să apuce să înveţe să meargă pe bicicletă.Vrei să trăieşti toată viaţa cu această ameninţare deasupra capului?
Beth observă că Peters îi lăsase singuri cu cei doi bărbaţi în stare de inconştienţă şi îi fu recunoscătoare,deoarece mândria ei se afla la limită,după care cel mai bine era să nu aibă martori.Văzând expresia impasibilă a lui Micah,înghiţi în sec.
-Am fost destul de îngăduitoare,sperând că Steven va fi destul de speriat de tine,ca să nu ne mai deranjeze.
-Pe noi? Făcu ochii mari,determinând-o să-şi ţină respiraţia,pe măsură ce-i prindea sensul vorbelor.Vrei ca eu să mă interpun între tine şi Steven?
Îşi strânse degetele pe pulover.
-Asta este un fel de a privi lucrurile.N-ar îndrăzni să se atingă de mine,dacă te am prin preajmă.Mai mult chiar,odată ce se face publică o încercare cât de mică, Steven va fi trimis pachet înapoi de unde a venit.Nu va avea curajul să mai rişte aşa ceva.Micah le aruncă o privire celor doi,care zăceau pe jos.
-N-aş crede că te-ai simţi foarte în siguranţă lângă un bărbat,care le-a permis acestor gunoaie să te atingă.În colţul gurii,îi miji un zâmbet.
-Dacă nu l-aş fi luat pe Jeremy de prima dată,n-ai fi avut acum,în casă,o instalaţie nouă de aer condiţionat,spuse ea,arătând cu capul spre spărtura din fereastră.Toată treaba s-a întâmplat din cazua mea,dar refuz să mă simt vinovată. Doar pentru că Sutton a ieşit mai devreme din închisoare nu înseamnă că şi tu trebuie să te simţi vinovat.Ştii şi tu,Micah,că există lucruri care îţi scapă de sub control,chiar şi ţie.Cum el se gândea la spusele ei,ea-şi muşcă buzele.Apoi atenţia îi fu atrasă de un geamăt răguşit,ce venea de la Sutton şi el îl strigă pe Peters,care apăru imediat.
-Ai grijă de el,îi spuse,scurt,după care îi făcu semn lui Beth să se apropie.
Aşteptă până când se micşoră distanţa dintre ei,apoi o luă de mână şi o conduse afară din încăpere.Peters îl opri.
-Bolton a sunat la doctor.O să vină în câteva minute.Mai trebuie să mai anunţăm pe cineva? Micah îşi ridică mâna liberă şi se frecţionă la ceafă,înainte de a-i răspunde:
-Ia legătura cu Robertson.Spune-i că poate să-l viziteze aici pe Corbett.

Beth se uită la el.
-Nu chemi poliţia? El clătină din cap.
-Nu înainte ca Robertson să termine cu Corbett.Vreau ca fostul tău soţ să cunoască bine răspunsurile pe care le are de dat.
-Şi cu Sutton cum rămâne? întrebă Peters,de data asta.Micah lăsă să-i scape un oftat adânc..
-Mai întâi să-l vadă doctorul.Am să mă hotărăsc după aceea.
-Doctorul nu va anunţa poliţia? întrebă Beth,strâmbându-se la vederea covorului îmbibat de sânge.
-Acest doctor nu o va face,spuse Micah.
-Doar n-ai de gând să-l trimiţi în America de Sud,în starea în care se află? întrebă ea,în timp ce Micah o conducea în birou,închizând uşa grea,
panelată,după ei.
-Poate da,poate nu.Depinde de ceea ce va spune doctorul.
Micah se sprijini de uşă,trăgând-o spre el cu faţa.Beth făcu gestul de a-i veni în braţe,dar el îi puse mâinile pe umeri,ţinând-o la mică distanţă de el.Se uită la faţa lui posomorâtă şi înghiţi în sec.
-N-am nevoie de o conştiinţă,Beth.Ceea ce am să fac eu cu Sutton,mă priveşte pe mine.
-Nu sunt de acord,îşi înălţă capul provocatoare.
-Omul cu care vreau să-mi petrec viaţa nu este nici crud,nici răzbunător.Dacă-l trimiţi pe Sutton în America de Sud,aşa cum vrei,ai să acţionezi cu totul împotriva firii tale.El îşi îngustă ochii,încleştându-şi degetele în umerii ei.
-Când ţi-am spus prima oară,nu te-ai opus.
-Asta a fost înainte ca Bolton să-l fi împuşcat,în rotulă.Consider că o rană de acest fel e suficientă ca să-l oprească de a te mai urmări,pe tine sau pe oricine altcineva.Nu era ăsta scopul excursiei lui în America de Sud?
El mormăi,lăsând să-i scape un şuierat de furie.
-Şi dacă te înşeli? Dacă se reface şi mă urmăreşte din nou? Sau pe tine? Crezi că am să stau impasibil şi am să-l las să-ţi facă rău?
-Bineînţeles că nu.Îşi ridică palma,sprijinind-o de obrazul lui.Eşti prea bun ca să faci asta,Micah.Dacă Sutton este destul de prost ca să continue să-ţi poarte pică,
atunci va trebui să acţionezi într-un fel.Atunci,nu acum.Personal,mă îndoiesc că se va mai arăta pe undeva,în acest district.Micah nu era de aceeaşi părere,dar nu comentă.Nu strica puţină naivitate,cel puţin atâta vreme cât el va avea grijă ca ea să fie în siguranţă.Cu toate astea,ea trebuia să ştie că va face ceea ce trebuie,dacă e necesar.

-N-am să te las să te amesteci,dacă eu socotesc că Sutton este periculos,nu pot să-mi schimb maniera de lucru,sau munca,doar pentru că-ţi răneşte ţie sensibilitatea.
-Dar nici nu ţi-am cerut,s-o faci.Îşi petrecu degetele peste gura lui,făcându-l să simtă pe neaşteptate fierbinţeala reacţiei la gestul ei.
-Tot ce-ţi cer este să-l tratezi pe Sutton aşa cum l-ai fi tratat,dacă eu nu eram implicată.Cerea imposibilul,dar nu i-o spuse.Îşi prelinse mâinile până la talie, ridicând-o pe vârful picioarelor,aducându-i trupul aproape de al lui.
-M-am sculat devreme,azi-dimineaţă,ca să găsesc o cale prin care să te conving să rămâi cu mine.
-Nu trebuie să fiu convinsă.Uşurarea ce începuse să se nască încă din clipa în care-i spusese că se bazează pe el,pentru a-l ţine departe pe Corbett,îl cuprinse mai cald,în profunzime.Avea să stea cu el,într-un fel sau altul.Putea să accepte asta.Un deget îi scăpase între buze şi limba lui îi alintă vârful,bucurându-se să-i vadă ochii adumbriţi de plăcere.
-Singurele căi pe care le-am putut născoci au fost,fie să te măriţi cu mine,fie să mă angajezi,spuse el,cu o voce răguşită şi nu atât de fermă pe cât i-ar fi plăcut.
Dădu din umeri cu o indiferenţă,care i-ar fi stârnit râsul dacă n-ar fi avut atenţia distrasă de pieptul ei presându-l pe al lui,ceea ce-l făcu să-şi stăpânească un geamăt.
-Oricare din ele,Blackthorne,murmură ea,retrăgându-şi degetul din gura lui,ca să-i traseze o dâră peste obraz,până la ureche.Atâta vreme cât nu mă vei părăsi, pot să te iau în oricare variantă la îndemână.O sărută mărunt pe toată faţa,în timp ce-şi aduna voinţa să-i spună ceea ce nu mai spusese nici unei femei,până acum.
Când îşi înălţă capul,s-o privească,ochii ei erau blânzi,încurajatori.
-Ştii că te iubesc? Oftatul ei fu amestecat cu un râset subţirel,care-l amuză şi pe el,făcându-l să-i răspundă cu un zâmbet.
-Parcă mi-ai ghicit visurile,zise ea,lăsându-şi capul pe pieptul lui,iar bătaia puternică a inimii lui îi dovedea că nu visează.Îi ridică bărbia cu dosul mâinii..
-Asta-i tot ce ai de spus? Beth râse,cuprinzându-l cu braţele pe după gât.
-Nu pot să-mi permit să te angajez,aşa că presupun că voi alege căsătoria.
O privi atât de ameninţător,încât,dacă n-ar fi ştiut că o iubeşte,s-ar fi neliniştit.
-Vreau mai mult,gemu el.
-Ai să fii un tată bun pentru Jeremy,spuse ea,serioasă acum,după care,luându-i mâna în ale şale,i-o aduse în jos,pe pântece.Şi în cazul în care nu te-ai gândit la asta până acum,se prea poate să avem alt copilaş pe drum.O privi cu ochi mijiţi, clătinând din cap.

-Nu mă necăji,Beth.Am să-l iubesc pe Jeremy şi pe alţii,oricâți de mulţi copii vom avea împreună,dar n-o să conteze deloc,dacă tu nu mă iubeşti.Ea simulă surprinderea,apoi realiză că şi el dorea să audă acele vorbe,la fel de mult,pe cât le dorise şi ea.
-Îmi pare rău,Blackthorne.Faptul că tu ai controlat întotdeauna totul m-a făcut să mă gândesc că ştii,deja.
-Spune-mi,Micah.Îi cuprinse toată faţa într-o mână şi simţi cum se înfioară la atingerea lui.
-Te iubesc,Micah.Probabil că asta era tot ce voia să audă.Nici nu apucă să termine,că buzele-i fură cotropite de bărbatul care-i cotropise inima şi sufletul.

EPILOG

Beth intră în fugă în birou,cu o pagină din ziarul *Denver Post*,mototolită în mână.Micah îşi ridică spre ea privirile de la construcţia rudimentară,cu care încerca să-l înveţe ceva pe Jeremy.Profitând de neatenţia lui,Jeremy răsturnă pe jos,cu un singur pumn,turnul de cuburi.
-Fiul nostru va deveni un expert în demolări,spuse Micah,înainte ca Beth să poată articula ceva.Încercam să-l îndrept spre arhitectură,dar n-are nici o şansă.
Ea se aşeză în genunchi,lângă cei doi.
-Se va face fizician,ca mama lui,spuse ea cu hotărâre.N-ai văzut cum a studiat ieri efectele gravitaţiei?
-Vorbeşti despre felul cum arunca mazărea din scaunul lui?
Ea râse şi încuviinţă din cap,îmbrăţişându-şi fiul,înainte ca acesta să o şteargă din cameră,într-o altă misiune de distrugere.Micah se lăsă pe spate şi se întinse şi el după copilul care se zvârcolea.Ţipetele de încântare umplură atmosfera,
când el îl ţinu pe Jeremy deasupra capului.Beth apucă foaia de ziar şi i-o băgă lui Micah sub nas,arătând spre un articol mic,în josul părţii din mijloc.
Săptămâna trecută,ai fost la Durango,ţipă ea să acopere zarva.De ce nu m-ai luat cu tine? Micah văzuse şi el articolul de dimineaţă şi ştia că fusese descoperit.
-Pentru că nu m-am dus în plimbare,iubito.Ea ridică reprobator din sprâncene.
-Pun pariu că ţi-ai făcut timp să-l vezi pe Alan.Cum el dădu din cap,ea se posomorî.
-Presupun că nu mi-ai fi spus,dacă n-aş fi văzut articolul din ziar.
-Ai dreptate.Dacă ţi-aş fi spus că m-am văzut cu Alan,ai fi scotocit prin ziare ca să încerci să ghiceşti ce fac acolo.Îi luă pagina de ziar din mână şi trecu cu privirea peste cele două paragrafe care relatau faptele,fără să dea nici un detaliu.Trei bărbaţi şi două femei fuseseră arestaţi pentru trafic de droguri,după

ce poliţia ajunsese în posesia unor dovezi puse la dispoziţie de o a treia parte, fără să i se dea numele.Micah era impresionat de faptul că Beth făcuse legătura între el şi articolul din ziar.Singura urmă,după care putuse să se lămurească,era o carte de vizită a unei companii farmaceutice din California,pe care o descoperise în jachetă.Asta şi faptul că-i spusese că acest caz în speţă,era închis.

-Aş fi putut să stau cu Alan,în timp ce tu aveai treabă,spuse ea,cu indignare.Nici n-ai fi simţit că sunt acolo.

-Nu-i adevărat,zise el răbdător.Ştii bine că ne-am înţeles că nu vei veni cu mine, când am treabă.În plus de asta,Alan ne-a ajutat şi el la cercetări.

După succesul pe care l-a avut Alan în cazul Corbett -obţinut printr-o combinaţie de ameninţări de urmărire în judecată şi de molestări corporale din mai multe surse,Micah a găsit de cuviinţă să mai apeleze la Alan,ca să-i menţină forma legală a câtorva din cazurile sale.Se amuza în sinea lui,aşa cum o făcea de multe ori,când îşi amintea cum Alan i-a dat peste cap cariera lui Corbett,dintr-o singură mişcare.Oftatul nemulţumit al lui Beth îi întrerupse gândurile şi clătină din cap,plin de hotărâre.

-Nu poţi să participi la munca mea,iubito.Asta include şi mersul cu mine,atunci când călătoresc într-o misiune.Ai fost de acord cu toate astea,chiar înainte de a te fi mutat cu mine.

-Vrei să spui că tu ai impus condiţiile,iar eu n-am avut ce face.Clătină nemulţumită din cap şi Micah se simţi atras să privească valurile mătăsoase de păr roşcat,ce-i ajungeau acum mai jos de umeri.Ca multe alte lucruri,aceasta era doar încă o schimbare din cele pe care ea le făcuse,în ultimele şase luni,de când erau împreună.Schimbarea cea mare,cum a fost mutatul de la Albuquerque şi găsirea unui serviciu cu jumătate de normă la un laborator de fizică,fusese făcută cu o oarecare agitaţie şi cu multă hotărâre din partea ei.Beth nu a vrut să aştepte să se mute cu el,până când divorţul se va termina şi el fusese de aceeaşi părere.

Dar când ea a început imediat să-şi caute serviciu,a pus piciorul în prag.

Sau,măcar,a încercat.Beth nu l-a luat în seamă.Şi-a văzut de treabă,găsindu-şi serviciul mult visat,de a face cercetări cu laser în domeniul opticii şi al cristalelor.Cu ajutorul recomandaţiei excelente de la universitate şi al campaniei de publicitate care a urmat retractării publice,făcute de Steven cu privire la toate lucrurile urâte spuse despre ea,a putut să-şi aleagă o slujbă,fiind hotărâtă să aibă una.Din păcate,slujba solicitantă şi viaţa bogată de familie nu au fost suficiente ca să-i diminueze curiozitatea neobişnuită faţă de orice caz la care lucra el.Micah îl lăsă jos pe Jeremy şi se aşeză în aşa fel,încât să poată să-l supravegheze,în timp ce-şi făcea de lucru la rafturile de la bibliotecă.

Se întinse,prinzând între degete o buclă de păr mătăsos.
-Tot ce pot eu să-ţi dezvălui despre munca mea se poate afla din ziare,spuse el,ţinându-i bucla în mână,până ce ea aruncă jos ziarul,ca să-l privească.
Ştii,doar,că n-am să risc să te pierd,în nici un caz.Umerii i se adunară,dându-i un aer dramatic,iar vocea-i căpătă o nuanţă melancolică,care l-ar fi putut convinge să nu mai fie chiar atât de neclintit în hotărârile lui.
-Dar,Micah,chiar tu mi-ai spus de sute de ori că rareori ţi se întâmplă,ca munca ta să fie altfel decât plictisitoare.
-Rareori,fu el de acord mult prea repede,ca s-o păcălească.Dar chiar şi când este vorba de rutină,tot îmi solicită întreaga atenţie.Dacă ai fi undeva pe aproape,n-aş fi în stare să mă concentrez la ceea ce fac.
Şi dacă nu s-ar putea concentra,chiar în treburile de rutină,lucrurile ar începe să-i scape de sub control,cauzându-i mai multe neplăceri,decât şi-ar dori.Această ultimă constatare rămase nerostită,deoarece ea ştia deja acest lucru,la fel de bine.
Lucrul care-l rodea era de ce luase ea,acum,în discuţie acest subiect.Trecuseră luni de când trebuise să-şi apere poziţia,asupra a cât de mult sau de puţin îi putea împărtăşi din munca lui.O observă cum îşi dă cu mâna,la o parte,părul de pe frunte,fără să treacă cu vederea sclipirea verighetei,încă noi,lucru ce-i tăie respiraţia.Se căsătorise cu el şi nu se putea obişnui cu acest gând.
Aruncând o privire spre Jeremy,.care era ocupat cu scosul cărţilor din raftul de jos,Micah o cuprinse pe Beth de talie,ridicând-o,s-o aşeze pe genunchii lui.
Beth îşi cufundă privirea în ochii întunecaţi,plini de dragoste ai soţului ei şi clătină resemnată din cap.
-Când m-am măritat cu tine,am ştiut că am să-mi fac griji,de câte ori vei fi plecat.Dar nu mi-am închipuit că ai să ascunzi de mine detaliile mai picante.
El surâse.
-Detaliile mai picante constituie tocmai motivul pentru care sunt plătit,ca să le ţine secrete.Îl simţi cum se mişcă sub ea,până când ajunse cu picioarele între ale lui şi-şi dădu seama că încearcă să-i abată atenţia,ca să nu-l mai întrebe şi altceva.Îi scăpă un suspin uşor,când îi acoperi şoldurile cu mâinile lui mari,
strângând-o mai aproape de el.
-Micah...
-Da,iubito? Fusta subţire de vară,pe care o purta,nu o proteja deloc de fierbinţeala solidă,cuibărită lângă pântecul ei şi realiză faptul că tot ceea ce-l mai reţinea pe Micah să nu-şi furişeze mâinile între coapsele ei goale,era doar acel băieţaş foarte curios,aflat la mică distanţă de ei.Respiră precipitat,încercând să facă efortul de a-şi regăsi cursul gândurilor.

-De ce nu facem un pact? Tu îmi spui câteva amănunte,iar eu renunţ să te mai pisez să mă iei cu tine.El îşi furişă mâna în părul ei bogat,aducându-i capul aproape.O sărută cotropitor,făcând-o să rămână fără suflare,să uite şi ce zi este şi cu atât mai puţin ce anume vorbeau mai înainte.
-Vrei detalii? îngână el,luându-i delicat în gură,capătul urechii,în timp ce vorbea.
Se undui pe lângă el,ezitând între a fi atentă şi fiorii ameninţători care-i alergau pe spate,din cauza mângâierilor lui.
-Ce zici dacă-ţi spun exact ce vom face amândoi,când Jeremy merge la culcare?
Râse când pumnul ei delicat îl atinse pe piept,apoi se rostogoli într-o parte,
luând-o cu el,într-o joacă cu încurcături de păr şi fustă.
-Micah Blackthorne,eşti un sălbatic.Dacă n-aş fi însărcinată,te-aş chinui,până ai renunţa.
-Eu nu renunţ niciodată,replică el,fără să realizeze ce-i spusese ea.Apoi,uitându-se la femeia din braţele lui,simţi cum inima încetează să-i mai bată.Părul îi cădea pe umerii lui,aproape acoperindu-i sclipirea ştrengărească din ochi.
-Însărcinată?
-Însărcinată.Eşti un bărbat nocoros,Blackthorne.Nu se întâmplă toată ziua să câştigi o dispută,prin renunţarea uneia din părţi.
-Dar nu ne certăm,încercă el să abată discuţia,apoi îi cuprinse obrazul în mână şi o întrebă din nou,neîncrezător: Eşti însărcinată?
-Da,sunt.Îşi frecă obrazul de palma lui şi surâse timid.Nu mi s-a părut că ar fi ceva pe care să-l spun,fără o oarecare încălzire.
-Adică m-ai dus de nas,i-o întoarse el,amuzându-se în sinea lui şi abia atunci realizând complet înţelesul cuvintelor.Ce-ţi închipui că faci,de ce te rostogoleşti pe jos în starea în care eşti?
-Este exact ce mi s-a oferit să fac în starea mea,îl tachina ea,dacă doctorul a calculat bine...O întrerupse cu un sărut atât de tandru şi posesiv în acelaşi timp,
încât îi dădură lacrimile de bucurie,neputând să şi le mai oprească.
Nici nu era nevoie.Micah îi citi lacrimile tot atât de uşor cum îi citise şi visurile.
Profund.

SFARSIT